BU ÇAĞA RAPOR

NUREDDİN YILDIZ

TAHLİL
YAYINLARI

2. BASKI

İSTANBUL 1437 / 2016

BU ÇAĞA RAPOR

Nureddin Yıldız

TAHLİL
YAYINLARI

Tahlil Yayınları: 93

Nureddin Yıldız Kitaplığı: 30

Yayın Editörü
Sadullah Yıldız

Kapak Tasarım
Semih Taneri

İç Tasarım
Şaban Muslu

ISBN
978-605-5271-73-2

İletişim Adresi
Kartaltepe Mah. 60. Sok. No: 50 Bayrampaşa/İSTANBUL
Tel/Faks: (0212) 417 77 75

tahlilyayinlari.com
editor@tahlilyayinlari.com

Her hakkı mahfuzdur.

Bu eserin e-kitap çevrimi **SaveAs Bilişim** tarafından yapılmıştır.
www.saveas.com.tr

Nureddin YILDIZ

1960 yılında Trabzon'un Of ilçesinde doğdu. Hafızlığını ve ilk dinî eğitimini babası Hilmi Yıldız Hocaefendi'nin yanında tamamladı. İstanbul-Gaziosmanpaşa İmam Hatip Lisesi'ne devam ederken değişik gazetelerde haftalık yazılar ve tercümeler kaleme almaya başladı. Aynı zamanda kürsü hatipliğine devam etti. Öğrencilik yıllarında Milli Türk Talebe Birliği ve Akıncılar Teşkilatı'nda aktif görevler üstlendi.

İmam hatip lisesinin ardından Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'nde bir dönem eğitim gördükten sonra Mekke Ümmü'l-Kura Üniversitesi'ne geçiş yaptı. Burada Usul-u Fıkıh bölümünü bitirdi. Mekke'de bulunduğu süre içerisinde hadis hocalarından özel dersler ve icazetler aldı. Suriyeli muhaddis Abdulfettah Ebu Gudde, Hindistanlı âlim Ebu'l Hasen En-Nedvi ve Osmanlı ulemasının son devir temsilcilerinden Mehmet Emin Saraç Hocaefendi, icazet aldığı hocalarından bazılarıdır.

İstanbul'a döndükten sonra sürekli içinde bulunduğu eğitim ve sivil toplum faaliyetlerine yeni bir ivme kazandırdı. Hafızlık ve din eğitimi alanında değişik kurum ve kuruluşlarda grup eğitimleri verdi.

Teşkilatlanma bilinci ve sivil toplumculuk alanında özel çalışmalarda bulundu. Tercümelerin yanında özgün eserler kaleme almaya başladı. Başta Senabil Hizmet ve Kültür Vakfı olmak üzere birçok sivil toplum örgütünün kuruluşuna katıldı. Hâlen birçoğunun yönetim, denetleme ve istişare kurullarında görevleri bulunmaktadır. Son olarak da Sosyal Doku Derneği'nin kuruluşuna fikrî öncülük yaptı.

Tebliğ ve irşat faaliyetleri kapsamında çocuk ve gençlerin eğitimi, örnek aile modeli, İslam ahlakı, teşkilat eğitimi, ümmet bilinci vb. konularda yüzlerce seminer ve konferans vermiş, hâlen vermeye devam etmektedir. Çeşitli dergilerde düzenli olarak yazıları yayınlanmaktadır.

Senabil Hizmet ve Kültür Vakfı ve Sosyal Doku Derneği'nde çalışmalarını sürdürmektedir. Evli ve dört çocuk babasıdır. Dünya Müslüman Âlimler Birliği ve Türkiye Âlimler Birliği'nin ilk üyelerinden olup sohbetleri **sosyaldoku.com** üzerinden yayınlanmakta, **fetvameclisi.com** adresinden de sorulara cevap vermektedir.

Telif Eserleri:
1) İşi Vaktinden Çok Olanlar (4 Cilt)
2) Rahmetin Kapısında
3) Mü'min Kimliğimiz
4) Edep ve Amel
5) Dinimize Hizmetin İç Sorunları
6) En Sevgiliden Uzanan Dallar (2 Cilt)
7) Ramazan Risalesi
8) Anahtar Cevaplar
9) Hani Din Hepimizindi?
10) Kıblegâh Evler
11) Baldan Tatlı Sözler
12) Medine Raporu
13) Bu Zamanın Sabrı
14) Aile Davamız
15) Geminin Neresindeyiz?
16) Mahrem Cevaplar
17) Namaz Muhasebesi
18) Hâlimizin İzahı
19) Hanımlar İçin İnciler
20) Mektubunuz Var
21) Mü'min Ev
22) Arş'ın Gölgesindeki Genç
23) Doğal Aile
24) Elbette Allahuekber
25) Mücahide Kadın
26) Bir Umut Bir Mektup (3 Cilt)
27) Hür Yürekli Genç
28) Şehzadebaşı Sohbetleri (2 Cilt)
29) Hacı Bayram Sohbetleri
30) Bu Çağa Rapor

Tercüme Eserleri
1) Medine Toplumu / *Prof. Dr. Ekrem Ziya Ümeri*
2) Düzeltilmesi Gereken Kavramlar / *Muhammed Kutup*
3) Kur'an'da Resûlullah / *Prof. Dr. M. Ali Haşimi*

4) İslam İnancı / *Muhammed Kutup*
5) İslami Çalışma Metodu / *Mustafa Muhammed Tahhan*
6) Kur'an ve Sünnet'e Göre Müslüman Kadının Şahsiyeti / *Prof. Dr. M. Ali Haşimi (Heyet)*
7) İslam Fıkıh Ansiklopedisi / *Prof. Dr. Vehbe Zuhayli (Heyet)*
8) Sosyal Bilimler Ansiklopedisi *(Heyet)*
9) Et-Tefsirul Münir / *Vehbe Zuhayli (Heyet)*
10) Bulûğu'l Merâm Şerhi / *Nureddin Itr (Heyet)*

Yakın Zamanda Yayınlanacaklar

- Bu Ümmetin Genci
- Ömer Müslümanlığı
- Tıbba Müslümanca Bakış
- Riyazüssalihin Kapısı
- Kur'an Her Şeyimiz
- Siyasete Nübüvvet Mührü

Önsöz

Hiçbir emeğimiz olmadan bizi ihsanı ile müminler olarak yaratan Allah'a hamd ederiz. Önümüze rehber olarak koyduğu Peygamber aleyhisselam Efendimiz'e de salat ve selam ederiz.

Bu ümmetin kıyamete kadar kalmak üzere gönderilmiş olduğunda kimsenin şüphesi yoktur, Peygamberi olan Muhammed aleyhisselamın da kıyamete kadar son nebi olarak kalacağı şüphesiz bir iman konusudur. Aynı şekilde Allah'ın kitabı Kur'an'ın bu ümmetin ebedî rehberi olacağı, hiçbir şekilde eskiyen veya azalan bir etkisinin olmayacağı her mümin insanın bilebileceği gerçeklerdendir.

O Peygamber ve o Kur'an ile yola çıkan bu ümmet, ilk zamandan itibaren insanlık adına kazanç olacak pek çok gelişmenin sahibi veya öncüsü olmuştur. İnsanlık, tasviri zor denebilecek ağırlıktaki nice çıkmazlardan bu ümmetin önderliğinde kurtulmuştur. Bir bataklık adı olarak cahiliyenin kurutulması ve insanlığın tam anlamı ile insanca hayata kavuşması bu ümmetin eliyle gerçekleşmiştir.

On dört asırdan beri insanlık bu ümmetin önderliğinde insanlığın hazzını yaşarken içinde bulunduğumuz yüzyılda ne yazık ki derinlik açısı büyüyen olaylar karşısında mümin insanların kalp dünyalarında oluşan yaraların kanaması git gide artarak devam etmektedir.

Gelen her gün yeni bir sorun yumağı ile gelmektedir. Dinimizin umudumuz olması gerekirken sorun nedenimiz olabileceği evhamı insanları kuşatmıştır. Bu da insanların iman ettikleri Kur'an ve sünnetin etrafında bilinçli-bilinçsiz tereddütler oluşturmasına sebep olmaktadır.

Bütün zamanlar ve mekânlar Allah'ındır. Onun otoritesinin cari olmadığı bir zaman ve mekândan söz edilemez. Bu zamanı ve bu zamanın olaylarını yaratan Allah'tır. Dini olan İslam'ı ve o dinin kitabı Kur'an'ı bu zamana ve zamanın nesline yetecek şekilde gönderen de odur.

Sorunlar ve sıkıntılar ne olursa olsun bu zamanda dinimizi ve dinimizin kaynaklarını bize yeter görmemiz mümin olmamızın zorunlu şartıdır. Her ne kadar insanlar bunun aksi bir iddiada bulunmuyorlarsa da zihin dünyamızdaki bulanıklıklar iyi okunduğunda böyle bir durum işlenebilmektedir.

Zamanı ve şartları okuyabilmeyi, mümince yorumlayabilmeyi, abdest ve namaz gibi öğretmeyi ‘din eğitimi’ olarak görmemiz gerekmektedir. Dinimizi bütün zamanların ve bütün mekânların dini olarak bilmemizin sonucudur bu.

Bu kitapta; imanımızı camilere hapsetme, mümini imanı ile boğuşur duruma getirme gayretlerine karşı, ‘bu çağda da İslam’ çıkışının açılımını bulacaksınız. Tesirli ve bereketli sonuçlar getiren bir kitap olmasını lütfetsin diye Allah’a dua ederim.

* * *

Kaynaklarımızın ışığına başvurularak uzun zamandan beri işlenen ‘Dünya Nasıl Dönüyor?’ sohbetleri içinden, konu bütünlüğü korunmuş on tanesi bu kitapta bir araya getirildi ve ümmet mefkûresi etrafında sorulması gerekenler ile mevcut problemlerimiz, tarihten çıkarılan öğütlerin merceğinde incelenmeye çalışıldı.

Nureddin YILDIZ
Ağustos/2016

Mukaddime

-Bu dersler niçin gerekli?-

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.

وَصَلَّى اللهُ وَسَلَّمَ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى اٰلِهِ
وَصَحْبِهِ اَجْمَعِينَ.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla
Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd,
Efendimiz Muhammed u'a, ailesine,
ashabına salat ve selam olsun.

1

Derslerin nedeni ve amacı

Dünyanın nasıl döndüğünü coğrafya açısından konuşmayacağımızı tahmin ediyorsunuzdur. Dünya olduğu yerde dönse onu bizim konuşmamız gerekmeyecek, topaç gibi başımızın üstünde dönüyor. Onun için dünyanın nasıl döndüğü bizi çok ilgilendiriyor. Çocukların oynadığı bir topaç gibi başımızda dönen bu dünyayı anlamak zorundayız.

Bütün bu yapacağımız derslerin, ilmî çalışmaların çok iyi anlaşılması için bir örnek vermek istiyorum. Bir köy evi düşününüz: Dedesi, babası, çocukları, torunları evin içinde bir akşam yatmadan önceki son ev işlerini yapıyorlar; dinleniyorlar, çocuklar oynuyor, anne büyüklerin kahvesini yapıyor, güzel bir köy manzarası, başı ağrıyan bir çocuk var…

Bunlar evin içinde böyle şen şakrak otururlarken düşmanları evin etrafını tutuşturmuşlar, haberleri yok. Bir ara biri dikkat ediyor, "bizim camın önünde herhâlde ateş yanıyor" diyor, camdan bir bakıyor ki ev dört tarafından tutuşturulmuş. Çıkalım diyorlar, kapının önü tutuşmuş; camdan atlayalım diyorlar, camın önü tutuşmuş. Dört tarafı tutuşmuş bir evin içinde şen şakrak bir hayat yaşarken bu aile, artık kaçamayacakları, çıkamayacakları bir evin içinde yanacakları zamanı bekliyorlar.

Eskilerin deyimiyle lâ teşbih ve lâ temsil, İslam topraklarımız neredeyse yüzde yüz buna benziyor. Etrafımızı ateşle çevirdiler ve biz evimizden haccımıza gidiyoruz, büyüklerin bayramlarda ellerini öpüyoruz, cenazelerde hatimler, törenler yapılıyor. Her şey yerli yerinde, iyi gidiyor ama azıcık camdan bakabilenler evin dışında bir daha bu evden yanmadan ve kül olmadan çıkamayacağımızı anlayacakları bir ateş çemberi görüyorlar.

Rabbimden milyarlarca kere dilerim, bu benzetmemde yanılmış olayım, inşallah yanılmışımdır. Ama ne yazık ki kardeşlerim, yanıldığımı hissedemiyorum.

Derslerimize başlamadan, dünyanın nasıl döndüğünü anlamaya çalışmadan önce altı şeyi tespit etmem lazım. Beni dünya nasıl dönüyor diye uzun metrajlı bir ders yapmaya zorlayan, bunu Allah Teâlâ'nın emri

olarak hissetmeye mecbur eden beş nokta ve onların değerlendirmesi olan altı ek noktayı tespit etmek istiyorum.

Bir: Bugün ne kadar Müslüman var dünya üzerinde, net bir sayı bilemiyoruz. Bir milyardan bir buçuk milyara kadar tahminler var. Bunların ne kadarı Müslüman'dır, ne kadarı da kâğıt üzerinde böyle kayıtlıdır bunu da bilemiyoruz. İslam adına, din adına Allah'ın rızasını kazanmak için gayret etmiş, kurulmuş ne kadar kurum-örgüt vardır, çalışan, gayret eden, birlikte olmuş insanlar vardır, bu konuda da net bir bilgi bilemiyoruz. Ama çevremiz camilerle, derneklerle, bu amaçlı kuruluşlarla doludur.

Fertler veya kurumlar, cemaatler olarak -bu cemaatlerin adı vakıf olur, dernek olur, tarikat olur, her neyse- adeta herkesin bir kutusu var, o kutusuna sığdırabildiği kadar İslam alıyor. Bir metreküplük bir kutusu olanlar o kadarlık İslam istiyorlar.

Kimi cami, iş, ev diye bir üçgen çizmiş; onu aşamıyor. Kimi cami, iş, ev, vakıf diye bir dördüncü madde ilave etmiş; onu aşamıyor. Âlemler için gelmiş, cinlerin bile içinde bulunduğu büyük bir kâinatın dini için bir köydeki cami ile caminin yüz metre ötesindeki tarla ve onun da elli metre dibindeki bir evle daraltılmış Müslümanlık, İslam'ın fotokopisi bile olamaz.

Kâinat dini, yarın Merih'te hayat olursa Merih'e de taşınmak için gönderilmiş bu dini ev, iş ve camiden başka bir yere taşıyamayan nesil ve dünya çaplı kafa taşımak zorunda olduğuna inananların da bunlarla beraber yaşamak zorunda olduğu bir ortam. Bu birinci noktamız. Delirmemek ve vurdumduymazlığa verip "ne olursa olsun" deyip bir kenara çekilmemek için Allah'a sığınmaktan başka çaremizin olmadığı bir ortamdan söz ediyoruz.

İki: İnsan unutkandır. Hatta insan kelimesi nisyandan yani unutmaktan gelir denir ama bazı şeylerin unutulmuyor olması lazım. Bugün namazlı niyazlı insanların bile çocuklarının hiç olmasın şöyle üç ay İngiltere'de kalması için canhıraş gayret ettikleri bir dünyada ümmet-i Muhammed'in perişan hâlini; Çanakkale, Basra, Musul, Mekke, Medine, hilafetin ilgası, Kudüs'ün İsrail'e depo olarak emanet edilmesi gibi, ümmet-i Muhammed'i yok denecek duruma getiren bu büyük afetlerin planlayıcı ve uygulayıcısı olan İngiltere'nin sanki böyle bir geçmişi yokmuş gibi ortağımız, eğitim

merkezimiz, stratejik işbirlikçimiz olarak kabullenilmesini kabullenemiyorum.

Çanakkale'yi nasıl unutur insanlar, bunu anlayamıyorum. İngiltere'den alınacak ilmin onca hıyanetine ve insanlık için asırlardır kin kusan, kendisinden başka herkesi sömürgesi olarak gören, bunda da bir sakınca görmeyen İngiltere'nin, değil ümmet-i Muhammed'in, insanlığın düşmanı olduğunun unutulmasına anlam veremiyorum. İngiltere'yle şüphesiz sadece Britanya'yı kastetmiyorum.

Çanakkale varken İngiltere'yi nasıl unuturuz?

Meşhur Batı medeniyetinin beşiği olan İngiltere'yi kast ediyorum. Ve insanın unutkanlığının simgesi olarak İngiltere ve İngiltere'yle bağlantıyı kullanıyorum yoksa konum sadece İngiltere değil. Hani diyelim ki bizim ilçemize gelen zalim bir kaymakamı unuttuk, affettik. Çanakkale hâlâ gözümüzün önündeyken İngiltere'yi nasıl unuturuz biz?

Nasıl İngiltere'ye çocuklarımızı güvenle gönderebiliriz, hatta kız çocuklarımızı? Çanakkale'de altı ay kaldılar ve bizim medeniyetimiz yerle bir oldu, Osmanlı'mızı kaybettik de benim kızım altı ay İngiltere'de kalsa neler kaybederim, bunu niye düşünemiyoruz? Bu dünyanın İngiltere'ye rağmen nasıl döndüğünü anlamak için böyle bir ders bloğu yapmak gerekir diye düşündüm.

Üç: Hangi cüretle ve hangi hakka, hangi saygıya sığınarak insanlar bir köşesinden tutulmuş İslam'ı İslam kabul ediyorlar, bunu anlayamıyorum. Avamdan insanların, ben sadece namaz kılabiliyorum gerisini Allah affetsin, demesine bir mana veriyorum. Ne bilsin adam ayrıntısını? Sen namaz kıldığına bile şükret. İmanın esaslarına inanıyor, namaz da kılıyor "hay Allah razı olsun" de gitsin. Ama İslam için kurumlar oluşturan, merkezler kuran, nesiller yetiştirdiğini söyleyen birisinin Allah'ın dininin a, b, c diye farklılaşmış bölümlerinden iki tanesini alıp gerisiyle uğraşanları boş işlerle uğraşıyor kabul etmesi, rüyada bile görsem, rüya olması bile çıldırtacak bir şeydir.

En yaygın örneğiyle, zikir ehli olmak Müslüman olmanın gereklerindendir. Mümin zikir erbabıdır. Namaz gibi, oruç ve hac gibi… Aynı şekilde cihat da böyledir. Hatta ve hatta Medine'de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin yaşadığı ve yaşanmasını emrettiği Müslümanlığa baktığımızda, hurma bahçelerinde çalışmak da zikir gibi bir iştir. Çünkü İslam hayatın dinidir. Hayatın bir parçasını İslam'dan

koparmak şirktir. Bunu hiçbir Müslüman yapamayacağına göre bütün Müslümanlar'ın, bütün İslam'a sahip olması gerekmektedir.

İslam'ın bütününe sahip olmak, yaşayabildiğin kadar yaşayabilmek ama iddia ve beklenti olarak İslam'ın bütününe sahip olmak gerekiyor. Filancalar tarikat erbabı oldukları için, bizim makul gördüğümüzü makul görmedikleri için batıl; onların penceresinden bakıldığında bu taraf batıl ve yüz oluşumun yüzünün birbirine batıl dediği batılcılardan oluşmuş bir Müslümanlık olur mu acaba?

Ashab-ı kiram, İslam'ın tamamını tutup Allah'ın rızasını kazandılar. Biz İslam'ın bir, beş, üç emelini veya amelini tutup "budur İslam" adeta da "bundan fazlası gereksizdir" demeye gelecek refleksler içinde nasıl olabiliriz? Böyle dönen dünya, içindekileri sallayarak dönen dünyadır. O zaman bu dünyayı bu şekilde yani İslam'ı bir köşesinden tutuyor gibi yapıp yaşamamızı kabul etmediğimizi ilan lazım.

"Biz İslam'ı Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme indiği günkü gibi istiyoruz" diye ilan edelim, melekler bizi böyle tescil etsinler. Kıyamet günü eksik Müslüman olarak diriltilsek bile maazallah hayallerimiz, beklentilerimiz, çırpınışlarımız, gece uykularımızı kaçıran arzularımız eksik Müslümanlığa değil Veda Hutbesi'yle tamamlanmış İslam'ın hasretiyle dolu bir Müslüman'dı diye Rabbimizi şahit tutalım. Meleklerini üzerimizde şahit tutalım.

Dört: En kötü durumdaki bir Müslüman erkek veya kadın öldüğünde şu ana kadar ben, "bu mendebur adam, cennete mennete gireceği yok, bari cennetin kenarında bir yerde, kimseye uygun görünmeyen bir yere koysalar bunu" dendiğini duymadım. Ölmeye görsün, herkes hemen Müslüman ve cennetlik. Hele bir ölse… ölmediği için cennete giremiyor. Hem de Firdevs-i Âlâ'dan Adn cennetlerine kadar. Cennet herkesin mübarek.

Cennet sebebimiz İslam'dır ama İslam'a hizmete gelince hocalara, cennete girmeye gelince hocalardan önce herkese. Bu makul mü? Buna bir Müslüman "eh olabilir böyle bir şey" der mi? Niye cennet herkesin

oluyor da cennetin sebebi olan İslam'a hizmet etmek sadece hocaların, vakıf görevlilerinin ve kendini bu işe feda etmiş insanların oluyor? Niye hepimiz becerebildiğimiz kadar -dinimize hizmet etme açısından- onu sahiplenme ihtiyacı hissetmiyoruz?

Elbette "madem dinime hizmet edeceğim ben de ezan okuyayım" deyip bir mahallede üç yüz Müslüman varsa bir akşam vaktinde üç yüz ezan okunmayacak. Elbette ezanı bir kişi okuyacak. Elbette namazımızı bir kişi kıldıracak. Elbette üç kişi bize Kur'an öğretecek ama hepimiz her işin neresinden desteklemeye Allah bana bir kabiliyet verdiyse oradan onu desteklemek için mücadele ediyor olmamız lazım. En azından o heyecanla olmamızı istiyor Allah ve Peygamberi.

Burada bir hadis-i şerifi bu mantıkla, iyi tefekkür etmek için hatırlamak istiyorum. Ne buyuruyor Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem: "Cihat etmeden veya cihadı tefekkür etmeden" yani bir cihat beklentisi ve özentisi içerisinde olmadan ölmeyi mümine yakıştıramıyor. Böyle bir insan öldüğü zaman onu nifak türü bir ölüm gibi görüyor. Öbür taraftan da bakıyoruz ki samimi bir şekilde cihat etme arzusu içerisinde olan mümine de şehit olurum diye bir beklentisi varsa ama Allah da nasip etmediyse, yatağında öldüyse Halid bin Velid gibi şehitlik payesi nasip ediyor. Yatağında ölüyor, şehitlerle diriliyor.

Demek ki Rabbimiz bizi olumsuzdan kaçarken veya olumlu faaliyete giderken bir özenti içerisinde görmek istiyor. İslam'a hizmeti, İslam'a hizmet maksadıyla tesis edilmiş kuruluşları niye üç-beş kişiye havale edip de kendimiz sadece bunun propagandası veya reklamı üzerinden yaşamayı uygun buluyoruz?

Mümin; samimi mi kelepurcu mu?

Beş: İnsanlar; yeryüzünde Allah'ın kulları olması açısından müminler, kâfirler ve münafıklar diye üç gruba ayrılır. Müminler Allah'ın dini için yaşayacaklarına iman etmiş insanlardır, kâfirler de Allah'a iman etmedikleri için düşman cephesinde kalmışlardır, düşmanlıklarının gereğini yapacaklardır. Münafıklar da ekonomik ve sosyal çıkarları nerde olmalarını gerektiriyorsa orada olacaklardır. Bunda bilmediğimiz bir şey yok, tereddüt edilecek bir şey de yok.

Ancak kardeşlerim, -akide kitaplarımızda bulunmayan bir ayrım bu ama- gördüğümüz manzaralar karşısında bu asrın müminlerini de ne yazık ki ikiye ayırmak istiyorum. Samimi müminler ve kelepurcu müminler.

Hangimiz bu tasnifin neresindeyiz bunu bilemeyeceğim, başta da itiraf ettim, bu bir akide kitabından alıntı değildir. Bu, yaşadığımız bu vurdumduymaz ortamın beynime kazıdığı hissiyattır. İmanına hizmeti imanının gereği olarak algılayanlar ve mümin olduğu için melekleri kapısında bekleteceğini zannedenler. Kayıt esnasında mümin tarafındayım diye form doldurduğu için mecburen meleklerin onu cennete sokacağını ve bunun için de ölmesini dört gözle beklediklerini vehmedenler. Mümin insanların bu iki gruptan birine ayrılması gerekiyor zannediyorum.

Ben, Rabbimin meleklerinin beni imanına hizmet etmek değil imanından kendisine hizmet bekleyen kelepurcu bir mümin olarak görmemelerini istiyorum. Bunun için kendi nefsime, mümin kardeşlerime, sözümün dinleneceği her yere bir ses göndereyim, bu ses insanlar arasında bir dönüşüm nedeni olsun. Artık topluca hepimiz imanımıza hizmet edelim.

İmanımızdan nasıl hizmet bekleriz biz? Faturasını ödemediğimiz, uğruna canlar vermediğimiz, mallar feda edemediğimiz, vaktimizden, zevklerimizden, evlatlarımızdan, eşlerimizden feragat etmeye razı olmadığımız imanımızla, müminlerden olmayı lütfedip kabul ediyorum der gibi, bir form doldurduğumu kabul ediyorum der gibi zannederek sonra Havz-ı Kevser'de Peygamber'le buluşmayı nasıl hayal ederiz?

Bu hayalimizle vatanlarından hicret eden, analarından-babalarından ayrılan, Bedir'de babalarına, dayılarına kılıç kaldıran, aç kalmaya, üzerlerindeki gömleklerini bile Allah için vermeye razı olan, bu büyük işleri yaptıkları Kur'an'ın şahitliğiyle belgelenmiş yani imanları için kâinatı yakmaya hazır ashab-ı kiramla biz nasıl bir arada olacağız kıyamet günü? Neyimiz nelerine benzeyecek?

Namazdaki huşumuz mu onların huşusuna benzeyecek? Yani amellerimizi benzetemedik bari emellerimizi niye benzetmeyelim? Amelimizin benzemesi zor, diyelim Uhud'a gidemiyoruz. Uhud emeliyle niye yaşamayalım ki? Fedakârlığımızı beceremedik diyelim, onlar nesillerini

feda ettiler Allah'a ve Peygamberi'ne, edemeyince oturup ağladılar, şehit olmak bana nasip olmadı diye çocuklar gibi ağladılar. Bari onların sevgisi, onlar gibi olma arzumuz ve emelimiz bulunsa da yer yer küçük çapta da olsa Allah için böyle şeyler yapıp, yapmayı arzu ettiğimizi meleklere ispat edip Müslümanlık hayatımıza devam etsek, diye düşünüyorum.

Ne yazık ki kardeşlerim, görüyorum ki ağır ağır laflar ettikleri hâlde - ettiğimiz hâlde, kendimizi bunun dışında görmemiz ayıp olur, yakışmaz, hakikat böyle- küçük işler yapmakta bile zorlanıyoruz, bu da bizi imanına hizmet edenlerle imanından hizmet bekleyenler tasnifine mecbur ediyor.

Şüphesiz, yeryüzü henüz, Allah deyince bütün tüyleri diken diken olanlardan arınmış değildir. Öyle olsa zaten dünya çökerdi. Allah'ın kulları var. Var ki hâlâ rahmet iniyor. Ama beklentimiz ya da buradaki sıkıntımız; neden biz de öyle olmayalım, imanımız için her şeyi ödemeye, her fedakârlığı yapmaya hazır olarak imanı için yaşayan müminler olmayalım? Ne engelimiz var, niye imanı bizim için yaşatıyor olalım? Bu ne kötü görüntülü, ne çıkmaz sokak bir yürüyüştür.

Mümin dünya bir akıl depremi geçiriyor

Söze başlarken teşbih yapmak bakımından dedim ki, bir köy evinde mutlu oturan insanlar camdan bir bakıyorlar ki evin dört tarafı düşmanlar tarafından tutuşturulmuş; atlasan yanacaksın, atlamasan içeride yanacaksın, bağırıyorsun herkes uyuyor, kimse duymuyor. Duyan da kulak asmıyor, çocuklar ağlıyor, babalarının eteğine yapışmışlar. Baba "ben ne yapayım, kendi canımı kurtaramıyorum" diyor.

Bu, ümmet-i Muhammed'in Mekke-Medine'sine varıncaya kadar bütün topraklarındaki Müslümanlar'ın maalesef yaşadığı acı manzaradır, dedik ve bu manzaraya rağmen beş şey tespit ettik. Olayların listesini saymama gerek yok. Bir gün sadece dünya ajanslarından geçen haberlerin içinde mutluluk veren haberlerin kâfirlere aitlik oranına bakın, üzücü haberlerin - kazasından, cinayetinden yangınına kadar- müminlere ait olanına bakın.

Müminlerin ve ümmetin durumunu anlamak bakımından sadece bir günlük haber özetlerini izlemek yeterli.

Mümin dünyanın bir akıl depremi geçirmekte olduğunu görüyoruz. Akıllar deprem geçiriyor. Evet, hâlâ iman, meleklere iman, ahirete iman yerinde duruyor ama bir deprem geçiriliyor. Nasıl depremde insanlar elindeki çantayı atıyor, demire tutunuyor, suya atlıyor, üçüncü kattan

atlıyor… akıllar deprem geçiriyor. Bu geçirilen depremde kardeşlerim, iki büyük sonuç ortaya çıktı:

Birincisi, Allah'a itimadımız sarsıldı. Bu işin hiç lamı cimi yok. Günde üç bin defa kelime-i tevhit getirmiş adam bile imanıyla ilgili endişe taşımaktadır. Mevcut kaos ortamını oluşturan şeytan güçlerinin de zaten aradıkları şey buydu. "Derdine katlanılmaz" bir İslam dedirtmek istediler. Belki namazı kılınır ama çilesi çekilmez bu İslam'ın; sonunda bunu dedirtmek istiyorlar.

Geldiğimiz noktada başta Allah'a iman esasları ve Kur'an'ımızın bizden istediği şeyler olmak üzere ciddi bir şekilde ümmet-i Muhammed akıl depremi geçirmektedir. Bu akıl depreminin en tabii sonucu olarak imanımız sarsıntı geçirdi, iman çatırdadı. Müslümanlar, kendilerini sıkboğaz eden küfre ve kâfirlere karşı kıyam ile cihat edip topraklarını, dinlerini korumaları gerekirken Peygamber'lerinden kopmaya çalıştılar.

Küfrün saldırıları karşısında kimi "kader yoktur" dedi, böylece her şeyin düzeleceğini, şer güçlerin de İslam'ı rahat bırakacağını düşündü. Kimi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi yok durumuna getirecek şekilde "bırakın hadisleri" dedi, "ne Buharîsi ne Müslimî" dedi. Ümmeti bin dört yüz sene izzetiyle bu günlere taşıyan en temel dinamikleri yok sayma iddiasında bulundu. Bunu yaparken de aslında ümmet-i Muhammed'i dışladığı için değil ama deprem esnasında aklı yerinden oynadığı için ümmetin mütefekkirleri ve önder kadro, "etmeyin arkadaşlar, endişelenmeyin, kaosa gerek yok, heyecanlanmayın, herkes yerinde otursun, bizim binamız sağlamdır" diyeceği hâlde "alın çocuklarınızı, tekkeye kaçın, bizim vakfa gelin, şuna gerek yok, buna gerek yok" deyip sahiplenmesi gereken şeylerden kurtulmaya çalıştılar.

Yukarıda saydığımız sonuçların en ağırı oldu bu. Bin dört yüz senedir en ağır şartlarda, Çanakkale'de, Moğol istilası altında bile ümmet-i Muhammed'in değil taviz vermeyi, ulu orta bir caminin bahçesinde konuşmayı bile kabul etmedikleri, asla diline dolamadığı şeyleri, konuşanı zındık diye Bağdat'ta kendilerinden dışladıkları konuları Müslümanlar 'Allah rızası için' konuşur oldular.

Sadece bir örnek bakımından söylüyorum, yoksa bu çözüm değil şüphesiz. Kabir azabı yoktur niye der Müslüman, onlarca hadisi inkâr ederek? "Kur'an'da kabir azabı diye bir ayet yoktur" diyor. Evet, Kur'an'da "Ey Türkiye'de yaşayan, Batı kültüründen etkilenmiş Müslümanlar! Siz de bilin, kabirde azap vardır" şeklinde bir ayet yok.

Ama kabir azabı diye ayetler var. “E bizim ismimize gelmedi bu ayet” der gibi, Kur’an’da yok bu, diyor. Müslüman şöyle niye düşünmüyor: Diyelim ki kabir azabı yok. Yoksa yok, zaten biz bir suç işlememiştik. Varsa kabir azabı ve sen bunu inkâr ediyorsan ne yapacaksın? Nekir-Münker herkese iki tekme vururken “sen beni de tanımıyordun zaten” deyip sana dört tekme vurursa ne yapacaksın kıyamet günü? Ümmet-i Muhammed kabir azabını inkâr etse ne geçer eline?

Bütün ümmet, milyarlık ümmet oy birliğiyle, icma ile karar ettik diyelim: Kabir azabı yok. Kabul ettik, oy birliği ile kaldırdık sözgelimi. Yarın topraklarımızı işgal eden şeytan güçleri çekip gidecekler mi? Alkol kalkacak mı yoksa daha fazla mı yayılacak? Mezarın ürkütmediği müminleri daha ciddi namaz kılarken mi göreceğiz? Bu kadar tefekkürü bile niye yapamıyoruz? Çünkü deprem geçiriyoruz.

Deprem esnasında “dik durmak istiyorum” desen de dik duramazsın çünkü zeminin oynuyor. Bu sebeple Peygamber aleyhisselam Efendimiz’in ilerde konuşacağımız hadislerinden birini şefaatine nail olmak umuduyla burada zikrediyorum: “Avucun içinde ateş koru taşımak gibi zor bir zaman olacak -din açısından.” Ha dindar kalıyorsun ha avucunda ateş tutuyorsun, bu ümmetin böyle zor günleri olacak.

Şimdi o günler değildir inşallah diyorum. Çünkü bu süreci geçirmek çok zor. Ümmet-i Muhammed’in bu ağır akıl depreminde depremin nedeni olan düşmanlarla uğraşmak yerine bize ev bırakan babamız-annemizle uğraşıyor gibiyiz. İşte kabir azabının inkâr edilmesi bu.

Ümmet-i Muhammed’in hiçbir fırkası, ‘lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah’ diyen hiç kimse bugüne kadar, “Müslim yalan söyledi, Buharî yalan söyledi” demedi. Ama şimdi ümmet adına ortaya çıktığını ve ümmet-i Muhammed’i kurtaracak büyük şahsiyet olduğunu zanneden, bu rüya ile gece yatağından kalkanlar kâfirleri ve şeytanı kahkahadan çıldırtacak kadar mutlu edecek şekilde “Müslim Yahudi’nin Telmut’undan almış bunu” diyebiliyorlar. Ümmet-i Muhammed’in en saf kaynaklarının Yahudi kültüründen alıntı olduğunu iddia ediyorlar.

Ben onların şahsını konuşmuyorum, beni bu deprem ilgilendiriyor. Ortada büyük bir deprem var. Bu deprem beyinleri sarstı. Şimdi burada Rabbim bizi korusun diye bu dünyanın nasıl dönüp döne döne başımızı da çevirdiğini konuşma ihtiyacı hissediyorum. Bunları konuşmazsak şu bizi dinleyen gençlerden veya sesimizin daha sonra ulaştığı gençlerden birisinin de başı dönerse Allah benden sorar diye korkuyorum.

İslam'ın gelecek sorunu yoktur, olamaz

Biz sağlam bir kolona tutunduk yıkılmamaya çalışıyoruz inşallah. Buharî'ye, Müslim'e, şeriatımızın Kur'an'ına tutunduk elhamdülillah, yıkılmamaya çalışıyoruz ama sarsılmadığımız söylenemez. Neden? Çünkü onlarca hadisi bizzat okuduğum hâlde ben, "yahu bu adam niye böyle söylüyor acaba" diye merak ediyorum. "Hadi oradan mendebur, ne diyorsan de!" diyemiyorsun. Çünkü sallanırken sen de sallanıyorsun, sadece o sallanmıyor. Geminin üzerinde olduğumuz için dalgalar gemiye vurdukça onun üstündeki her yolcu bundan etkileniyor.

Bu derslerin asıl önemli bölümü; ümmet-i Muhammed'in, İslam'ının geleceğine itimat sorunu var. Ümmet-i Muhammed yeniden bir İslam; halifesi başında, devleti kaim, ezanları gür, şeriatı ile hükmeden yeni bir İslam hayatı olabileceğine itimadını kaybetmek üzeredir. Bu elbette imandan kaynaklanıyor. İman deprem geçirince imanımızdan dolayı "her şey Allah'ındır, mülk Allah'ındır, kâfirlerin ipini uzatan Allah'tır" diyen iman kaidelerimiz de sarsılınca, "olmaz artık, bitti bu iş" gibi ancak cahilin söyleyeceği bir kanaate ulaşılmıştır.

Sadece bir benzetme ve bugünle kıyas etme bakımından söylüyorum: Bugün yaşadığımız İslam topraklarında bir haber bültenini on defa dolduracak kadar vahim facialar, Uhud'da bir günün öğleyle ikindisi arasına sıkışmıştı.

Kâinatın en değerli, en şerefli, en ulvi insanı olan Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin mübarek vücudunun yara aldığı, hatta bir ara "öldürüldü" dendiği büyük Uhud faciamız. O facia üç saat kadar sürdü. Bütün o meşhur, bildiğimiz Uhud, altı saatlik bir savaştır. Zaten üç saati müminlerin galibiyeti, üç saati kâfirlerin saldırısıyla geçti; ikindi vakti bitti.

Bu üç aşağı beş yukarı altı saatlik zaman diliminin o son üç saati bu yaşadığımız zamanın makro şeklidir. Zaman ve mekân olarak daraltılmış bir durumdur. Çünkü kaç bin Müslüman, bir Hamza bin ebi Talib yapar? Hamza'yı ölç, kaçımız Hamza kaçımız Musab ederiz?

Şu dünyada hizmetimiz, sadakatimiz, Resûlullah'ın üzerindeki şahitliği مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ diyen ayete bakılarak kim Musab eder? Orada yetmiş Allah dostunun yere düştüğü daraltılmış sahneyi genişletin arkadaşlar; Uhud, zamanımızın Suriye'sinden daha acıdır. Çünkü başında Peygamber aleyhisselamın kendisi var, adı falan değil sadece, kendisi var. O sahne bazı sahabeleri şu şekilde bir kanaate düşürmüş: "Yahu peygamber de öldürüldüyse bu iş bitti demektir…" Henüz daha İslam'ın devletinin kurulduğu üçüncü senesinde Peygamber'in öldürüldü. İslam gitti diye düşündüler. Rabbimiz kitabında bu düşünceyi, يَظُنُّونَ بِاللهِ غَيْرَ الْحَقِّ ظَنَّ الْجَاهِلِيَّةِ diye adlandırdı.

Peygamber öldürüldü, Hamza'nın cesedi yerde, sancaktar Musab şehit, en cengâver sahabeler meydanda şehit; kanları yere düşmüş, ne kaldı İslam'dan? Herkes Medine'ye o zaman, "hiç olmasın hurmalıklarımıza bakarız" diye ortaya atılmış. Böyle sloganlaştırmadılar bunu ama kafalarından şeytan böyle evham geçirdi. Allah bunu

يَظُنُّونَ بِاللهِ غَيْرَ الْحَقِّ diye değerlendirdi. Allah'a uygun olmayacak, yakışmayacak bir düşünceyi sahiplendiler ظَنَّ الْجَاهِلِيَّةِ cahiliye kafasıyla.

Uhud günü fark edilen şey

Dünyanın en değerli insanları o gün onlardı. Ashab-ı kiramın yetmişi şehit oldu, altı yüz otuzu da yaralı bereli gaziydiler, zaten yedi yüz kişiydiler toplam, İslam zaten erkekleriyle o kadardı. Onların "Peygamberi öldürüldükten sonra ne kaldı geriye" diye düşünmesini Allah, cahiliyeye dönüş olarak kabul etti.

Onun için İbni Mesud radıyallahu anh diyor ki: "Uhud gününe kadar biz kendimizi tam Müslüman kabul ederdik. Sonra Allah, Uhud günü kalplerimizi elimize koydu -yani aynayı önümüze koydu adeta- baktık ki biz daha yolun başındaymışız." Çünkü ayet, "cahiliye mantığıyla düşünenler var sizde" diyor. Neden?

Velev Peygamber öldürülse, Hamza öldürülse bile din Allah'ın değil mi? Peygamber mi yapacaktı bu işleri? Musab mı, Hamza mı kâinatı hidayete erdirecekti?

Uhud'u genişletsen bugünkü dünya bile Uhud'a hafif geliyor. Peygamber'in kanı düşmüş, kâinatta var mı daha feci bir şey? Peygamber'in yüzü yaralanmış, miğferine ok isabet etmiş... Orada Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin kanı yere düşmesin diye Cebrail

aleyhisselam, yeryüzüne en hızlı indiği şekillerden biriyle indi. Çünkü Peygamber'in bir damlası yere damlasaydı, Allah'ın gözünde dünyanın hiçbir değeri yoktu artık. Böyle bir sahneden konuşuyoruz.

Peygamber'in kanının yere düşme tehlikesi vardı. O gün bile "İslam'ın geleceği yok" diye düşünmeyi Allah, cahiliye kafası olarak yorumluyor Kur'an'da. Kur'an apaçık ortada.

Müslüman bugünkü büyük depreme bakıp İslam'ın geleceğinden endişe ediyorsa biz, camileri sadece cesetler olarak dolduruyoruz demektir.

Eğer ezanlar okunduğu hâlde, Allahuekber diye imam mihrapta müminlere arkasında saf bağlamayı emrettiği hâlde, camiye gitmiş insanlar Allah'ın şeriatının geleceği bakımından endişe taşıyorlarsa oralar cami değil morgdur, diri morgu.

Maazallah, Allah muhafaza buyursun, elbette camimizi tahkir için demiyorum ama Allah'ın dininin geleceğini yok kabul edenler, küfrün, şerrin ve şeytanın silahının, medyasının, şusunun busunun yaygınlığına bakıp ümmet-i Muhammed'in geleceği yok zannedenler camileri diri morgu olarak kullanmaktan başka bir iş yapmıyorlardır.

Onlar Kur'an okuttukları zaman çocuklarına geleneksel bir kitap okutuyorlardır, Allah'ın vahiyle indirdiği Kur'an'ı okutmuyorlardır.

Altıncı sonucumuz; bu büyük akıl depremi Müslümanlar'ın Allah'a itimadını sarstı. Kur'an-ı Azimüşşan'ı okunan, ölülere faydası olan bir kitaba dönüştürttü. Gâvura kızıp Müslüman'dan intikam alan, papaza kızıp oruç bozan modeller oluşturttu. Yahudi'nin, Siyonizm'in hilelerine karşı kabir azabını inkâr ettirdi. Müslim'e hakaret, Buharî'ye hakaret, Ebu Davud'a hakaret ettirdi. Ahmed bin Hanbel'i yalancı durumuna düşürdü, dalkavuk durumuna düşürdü.

O zaman biz ümmet-i Muhammed olarak kardeşlerim, oturup abdesti ve tahareti öğrenmeyi imanımızın gereği olarak gördüğümüz gibi Rabbimizin "Cahiliye kafasına mı döndünüz?" deme tehlikesi bulunan İslam'ın geleceğine dair endişeleri de dünyanın döndüğünü ama bu dönüşte bizim

başımız dönmeyeceğini ve Allah'ın izniyle dünya ne tarafa, nasıl dönerse dönsün yönünün Allah olduğunu bileceğiz.

Binaenaleyh, bugün İslam ezilen, Müslümanlar horlanan bir ortamda yaşıyorlarsa bu Allah'ın böyle bir dönemi geçirtmeyi kulları için murat etmesinden dolayıdır. Yoksa işin sonucu bu değildir, realite böyle değildir. Ama Rabbim Peygamber'ini huzurlu bir Veda Hutbesi okutmak için bile yirmi iki buçuk sene amansız bir mücadeleye soktu, ona da sonunda "tamamdır bu din" diye Veda Hutbesi okuttu. Peygamber'ine bile miraçtan geldikten sonra "miraç görmüş biri olarak şimdi sistemini kur" demedi Allah Teâlâ. Mücadelesi devam etti.

Kardeşlerim,

Bu derslerde ancak not tutanların, not tuttuktan sonra da oturup onu özetleyenlerin bir şeyler anlayabileceği şeyler konuşacağız.

Burada adeta hacimli bir kitap yazıyoruz. Benim yapabileceğim şey bu kadar. Rabbimin önüne "çalışmak istedi" diye bir heyecanla çıkmak istiyorum. Sizin iradenize de karışamam, Allah nasip etmediyse ben zorla da size veremem.

Ama ben çalışacağım, gayret edeceğim, yüzlerce kitap okuyup geleceğim, tefekkür edeceğim, ediyorum. Bir seneden fazladır planlıyorum bu dersleri, planlı projeli ders yapacağız. Uzuna hesap yatırımı yapamayan, bir ders anlayıp onunla çekip gidecek olan için ağırdır, boşuna vakit zayi etmeyin, vakit israfı haram. Bunu baştan ikaz edeyim.

Ümmet-i Muhammed'i kendime şahit tutmak istiyorum; dönen bu dünyayı elimle, kalemimle, dilimle durdurmaya niyetliyim. Müminlerin başının üzerinde dönmesini istemiyorum bu dünyanın. Asıl mihverinde dönmeli dünya diye iddiam var. Yapabilir miyim yapamaz mıyım, beni ilgilendirmiyor.

Burada konuştuğumuz ve bize hatırlatılan şeyleri elbette Allah hatırlamamızı, dinlememizi istediği için konuşuyoruz. Bizi böyle Allah çıkarıyor, sizi buraya getirdi, dinletiyor. Eğer ben anlatırım da bunlar daha fazla rehavete, ürküntüye sebep olursa bile bile mümin kardeşlerimi vebale sokmuş olurum. Öyle yapmamak için bakarım ki faydası yok, 'hasbunallahu ve nime'l-vekil' derim, kendi başımdan atarım dünyayı, nerede dönerse dönsün artık.

2

Bir fikir tazelemesi yapıyoruz bu mukaddimede. Birinci paragrafımız; İslam, bütün âlemlerin dinidir. İnsana gelmiştir. Âlemler insanın hizmetine sunulmuştur. İnsan İslam olur, İslam'la evrene yön verir. Dolayısıyla İslam, bütün âlemlerin projesidir.

İslam insanlığın evrensel projesinin adıdır. Arap yöreselliği veya kuzey-güney ayrımı yoktur, bütün insanlık. Bütün insanlığa uyumu da fıtrat dini olmasından gelmektedir. Çünkü İslam, masa başı dini değildir. İnsanı yaratan kudretin dinidir. "İslam fıtrat dinidir" bu demek. Yani insanın kaldırabileceği, özümseyebileceği, uygulayabileceği dindir. Bu bütün insanlık için geçerli bir kuraldır.

İslam hepimizindir

Araplar başta olmak üzere İslam hiç kimseyle daraltılamaz bir dindir. Filancaların dini değildir; insanın dinidir; İslam'a hizmet ve İslam'ın üzerinde ne oluyor ne bitiyor hesabı yapmak, İslam'ın geleceğiyle ilgili planlar, projeler yapmak da Araplar'ın, Türkler'in veya akademisyenlerin, siyasîlerin işi değildir. İslam'la şereflenen herkesin işidir, her grubun işidir. "Filancalar İslam'ın geleceğini planlasın" diyemeyiz.

İslam'a intisap eden, benim dinimdir İslam diyen herkes İslam'la ilgili endişeler de taşır, umut da yayar. Aksi takdirde başkalarının şirketinde işçi olmak gibi bir durum ortaya çıkar.

Ümmet-i Muhammed, İslam'ın sahibidir. En büyüğümüz Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemdir. Sonra onun yanındaki ashabıdır; şüphesiz onların büyük hisseleri var. Ama bizim de matematiksel rakamla bölünebilecek bir hissemiz var. Bir şartla; ihlaslı, Kur'an ve sünnetten yola çıkıp ifrat ve tefrite kaçmadan plan yapacaksın.

Mesela; bir dönem çocuklarımızın başları kapalı olmaması durumunda okumalarının bir anlamı yok, hayata girmelerinin anlamı yok, başlarının kapanmasına izin verilmiyor diye büyük bir başörtüsü mücadelesi yapıldı, yaklaşık yirmi sene. Bunun için yaralananlar, dayak yiyenler, hapse girenler oldu ama bir ifrat söz konusuydu. Sanki İslam bir kesim tarafından, bir metrekare bezden ibaretmiş gibi algılandı. Sonra karşı cephe mağlup oldu.

“Tamam, ne örterseniz örtün” dedi. Örtülüyle örtüsüz fark etmeyecek bir pozisyonla karşılaştık bu sefer. Bir aşırılık, ifrat söz konusuydu.

Bizim burada veya başka bir Müslüman’ın başka bir yerde oturup ümmet-i Muhammed’in geleceğiyle ilgili “Dünya niye bizim başımızın üstünde yumurta tavası gibi döndürülüp duruyor” demeye hakkımız var mı, bunu konuşmamız gerekiyor. Neden hakkım olmasın? Bu benim dinim.

Bu din sayesinde ben cennete gireceğim. Bu din bana emanet. Ben kıyamet günü bu dinimi ne ettiğimin hesabını vermeden cennete giremem. Sadece iman edip dinimden beklenti içinde olmam, olamam. İman ederim, bana cennet vereceği için bu din, bu dine hizmetle bir ömür geçiririm ama bu arada da ifrata, tefrite kaçarak başkalarını dışlayacak şekilde bir hizmet de yapamam dinime. Bu sebeple diyoruz ki İslam, kimseyle daraltılmaz bir dindir; ne Arap’la ne Türk’le, ne vakıflarla ne tarikatlarla; İslam herkesin dinidir.

Müslümanlar’ın din için çalışırken kendi kliklerini din kabul edip gerisini dışladıkları her hareket Peygamber anlayışının dışındadır.

Alkolik, abuk subuk konuşacak kadar sarhoş iken iki kişinin kollarından tutup Peygamber aleyhisselamın mescidine dayak atılmak üzere getirilmiş adamı Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem “adama niye hakaret ediyorsunuz” diye sahiplendi; ümmetinden biri diye. Bir Müslüman öbür Müslüman’ın sigarasını protesto edebilir, sigaraya refleks gösterebilir, bağırıp çağırabilir ama sigara içen birini İslam’ın dışında görme hakkına sahip değildir.

Müslümanlar’ın küçük gruplar olmalarında hiçbir sakınca yoktur. Bu kalabalık, koca dünyada zaten halifemiz yok, mecbur küçük tarikatlarımız, cemaatlerimiz, vakıflarımız olmalıdır. Başka türlü bir araya gelip iş yapamayız. Bir hoca efendinin etrafında, bir fikir önderinin civarında toplanılmalıdır ama bu İslam’ın son şekli değil, son şekli için oluşmuş mini bir şekil olarak kabul edilmelidir. Peygamber düzeyinde ya da Peygamber’den sonra en etkin adam değil benim başımdaki adam, Peygamber sevdalısı bir adam olmalıdır. Bu yüzden İslam, kimsenin özeli değildir, herkesin canı ciğeridir ama kimsenin özeli değildir, bu ayrımı yapmamız gerekiyor.

İslam insanı mükerrem yapmıştır yani insan saygındır. İnsanın saygınlığında din ayrımı bile yoktur. Nerede kaldı ki ırk, yöre ayrımı

hiç yoktur. Müslümanlar arasında aristokratik bir kadro olamaz. Muhammed aleyhisselamın ümmetinde bu olamaz.

Siyah Bilal, beyaz Ebu Bekir'le aynı safta durur. Öyle bir diniz biz. Kâfirin bile yüzüne tokat vurmayı yasaklayan şeriatımız var. İnsan bu, yüzünde iz yapar, tokat vurmayın diyen dinimiz var. Kafasını vurup öldürmeye izin veriyor, tokat vurmaya izin vermiyor. Çünkü ceza başka şey, tahkir etmek başka şeydir.

İnsan böyle mükerrem, sadece insan olduğu için. Eğer insan bir de İslam'la şereflenirse, onun yüzüne tükürülemez hiçbir zaman; velev suç işlemiş olsun.

Mükerrem kelimesi sık sık karşımıza çıkacak; saygın, onurlu demek. İkram kelimesi buradan geliyor. İkramla mükerrem aynı kökten gelmiş kelimelerdir. İnsan mükerrem olduğu ve imtihan için yaratıldığından, Allah insana 'emaneti' almayı teklif etti. İnsan da kabul etti.

إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ayetinde bunu görüyoruz. "Yerlere, göklere bu emaneti alın dedi Allah da ağır geldi onlara." وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا "Biz kaldıramayız bunu." Yani Allah'ın yeryüzünde halifesi olmak, Allah'ın yeryüzünü yaratma muradını gerçekleştirecek görevlisi olmak. Bu teklifi dağlar, gökler kabul edemediler ama insan "peki ya Rabbi, ver bana görevi" dedi.

Büyük emaneti kabul eden insandır

İnsan bu görevi kabul etti. Niye? Çünkü Allah, insanı bu tarzda yarattı. "Ben hiç öyle bir şey hatırlamıyorum. Protokolü nerede imzalatmıştı Allah bana…" diye şeytan bir vesvese verebilir. Zengin olma hırsını hangi dükkândan almıştın sen? Genç bir kıza âşık oluyorsun, genç bir delikanlıyı seviyorsun, uğruna ananı babanı terk edip gidiyorsun. Bu duyguların eğitimini ananın karnındayken mi kursa gidip almıştın?

Demek ki belli şeyler insana ta anasının karnından önce, babasının spermi olmadan önceki süreçte konuyor. Bu hangi laboratuvarda yapıldı? O laboratuvarı inşallah seyredeceğimiz yerlere gittiğimizde göreceğiz ama laboratuvarın atıklar bölümünde kalanlar bunu hiçbir zaman göremeyecekler tabii. "Ğayya" diye bir bölüm olacak, 'atıklar'ın toplandığı. Atık çukurundakiler anlamayacaklar bunu. Allah muhafaza buyursun.

Tekrar ediyorum: Bir; İslam, insanlığın evrensel dinidir. İki; İslam kimse veya hiçbir grup tarafından bloke edilemez. Üç; Allah insanı mükerrem yaratmıştır. Dört; bu mükerremlik gereği de insana yeryüzünde dininin görevlisi olma, Allah adına yaşama şerefini kabul edip etmemeyi teklif etmiş, insan genetik olarak bunu kabul etmiştir.

Beşinci madde: Dünyayı, kâinatı, evreni yaratmasında maksadı neyse Allah'ın, bu maksadı gerçekleştirmek için Allah göklerde, yerde nasıl dilediyse konuştu. Gökler kabul edemediler, korktular: "Biz yapamayız bu işi ya Rabbi" dediler. Bütün o büyük, muhteşem yapısıyla gökler kabul edemedi bu görevi. Cılız, elli altmış sene ömrü olup olmadığı belli değil, "biz yaparız bu işi ya Rabbi" dedi insan.

Musab yaptı. Ebu Bekir yaptı, Ömer yaptı. Daha sonra göreceğiz, ashab-ı kiram Allah'ın bu emanet teklifinin 'kusursuz' neslidir. Dolayısıyla kıyamet günü hiçbir insan, "çok ağırdı ya Rabbi" diyemeyecek. Allah Teâlâ, "Çölden gelmiş Ebu Zer yaptı, sen niye şehirde yapamadın?" diyecek. Muhteşem bir örnek nesil var ortada. Yani "Bilal zenciydi, köleydi yaptı. Habbab köleydi, demir ustasıydı, yaptı. Sen bilgisayar mühendisiydin, sen niye Allah'ın emanet görevini yapamadın" denecek bir atmosfer olacak.

Allah, insana yukarda saydığımız prosedür gereği teslim etti ya emaneti, insanı bu emaneti yapacak hâle getirmek için de bütün kâinatı -dünyayı değil- insana müsahhar kıldı. "Müsahhar kılmak" hizmetine vermek demek. Mümin, yeryüzünde Allah'ın kâinatı yaratmasındaki eylemi gerçekleştirmek için var olan insandır. Dolayısıyla dünyanın bütün kıtalarıyla, okyanuslarıyla değil güneşin, ayın, gezegenlerin, uydu sistemlerinin vs. hepsinin müminin hizmetinde olması gerekir. Mümin, uzaydaki bir küçük yıldızı dahi takip etmediği sürece, kâinatın Allah'ın emrine, hizmetine sunulması, insanın da bu kâinatı imar edecek kapasitede olması mümkün olmaz. Bu sebeple şu bir, iki, üç, dört, beşinci maddeye kadarki hiyerarşiden kaynaklanan bir sonuç çıkarıyoruz:

Mümin insan sadece Arap Yarımadası'nı fethederek, Asya'ya ordular göndererek, İspanya'da Endülüs'ü kurarak Allah'ın muradını gerçekleştiremez. Bütün dünya, kuzeyinden güneye kadar Allah'ın şeriatına teslim olsa henüz uzay var, cinlerin nerde yaşadığı belli değil, gezegenler arası ilişkiler söz konusu olabilir. Bu evrende binlerce âlem var.

En başta dedik ki İslam'ı sadece evi, işi, ahlakı, çoluk-çocuğuyla mutlu bir hayat yaşaması şeklinde anlayan, bütün insanlığı Müslüman'ın bağrına sığdıramayan idrak eksiktir. Yanlıştır demeyeyim de eksiktir diyeyim.

Çünkü Allah kâinatı, dünyası, güneşiyle müminin hizmetine sundu. Kur'an böyle diyor. Hizmetinize verdik, diyor.

Müslüman'ın eline Allah bir de plan ve proje verdi. Buna biz İslam diyoruz.

İslam yeryüzünde beş şey ister

İslam, yeryüzünde beş şeyin canlı tutulması içindir. Yani İslam namına yapılmış bütün faaliyetler; namaz kılmaktan, oruç tutmaktan, cihattan, siret-i nebiden al; Arap Yarımadası'ndan, Afrika'dan Kıbrıs adasına İslam'la ilgili yapılmış, yapılması düşünülmüş, yapılamamış her ne varsa İslam, yeryüzünde beş şeyin gerçekleşmesini istiyor. **Bir;** Allah'ın dini tek söz sahibi olacak. **İki;** cana kıyılmayacak. **Üç;** insan aklı yönlendirilmeyecek, Allah'ı kolay bulsun diye, akıl zarar görmeyecek. **Dört;** insan nesli namusla kıyamete kadar devam edecek. **Beş;** mal helal standartlarda insanlara kavuşacak.

Bu beş madde çok önemli. İslam'ın beş şartı konuşuluyor, bu beş şartın teminatı da aslında bu beş şeydir. Uhud'un gerçekleşmesi de bunun içindi. Hendek de bunun içindi. Şeytanın yeryüzünde sulandırmak istediği beş temel değer de budur: Din, can, akıl, namus ve mal.

Bu yüzden dikkat ediniz, din uğrunda ölen de şehittir, bakkalda hırsızlar parasını çalmasın diye müdafaa ederken öldürülene de ne diyor Efendimiz; şehit diyor. Eşinin namusu için öldürülen de şehittir diyor. Alkole en ağır cezalar veriliyor. Niye? Çünkü alkol akla zarar veriyor.

Allah bir din göndermiş. Bu dini insanlar ayakta tutacağı için "öldürmemeyi, insanın canlı kalmasını ilke edinin" diyor. Bu yüzden bir kişinin yaşamasına katkıda bulunan bütün insanlığı yaşatmış gibidir, diyor Kur'an. Bir cana kıyan da yedi milyar cana kıymış gibi diyeceğim, yedi milyar şimdi var. Bütün insanlık yedi milyar değil ki. Kabil kaç milyar insanın katili olarak dirilecek, bunu sadece Allah biliyor. "Bütün insanlık" diyor Allah, sizin zamanınızdaki yedi milyar demiyor. Demek ki din canı koruyor çünkü can dini yaşayacak, canı değersiz hâle getirdin mi dini yaşayacak insan kalmıyor.

Ancak akıllılar Allah'ı anlayabildikleri için yaşayan ama aklı olan istiyor. Namussuz, iffetsiz bir neslin Allah'a kul olmakla şereflenmesi zor bir şey olduğu için Allah şerefli, namuslu, Âdem aleyhisselama kadar babasının soyu belli bir nesil istiyor. Bütün bunlarda gres yağı gibi insanlığın hayatta

kalabilmesi, çarklarının iyi dönebilmesi için ortalamayı sağlayacak olan da maldır. Kanunu böyle Allah'ın.

Dolayısıyla cihat yapılırken, bir yerde vakıf kurulurken, aile oluşurken, siyasetle dine hizmet etmek istenirken, eğitim kurumu oluşturulurken bir hoca efendi, İslam'ı tebliğ ederken bu beş şeyden hangisine hizmet ettiğine, bu beş şeyin ortalamasını nasıl bulduğuna bakacak. Sadece namus üzerine yatırım yapıyor, sürekli namus namus diyor, çalan adamlardan namuslu bir ordu kurmak istiyor. Mümkün değil.

Akıllı adamlar nesil güvencesi diye bir güvence oluşturacak, din bu zaten. Yukardan aşağı bakın: Din, insan, insanın aklı, insanın namusu ve insanın malı. Aşağıdan yukarı; malımız namusumuzun teminatı, namusumuz akıllarımızı teminat altına alıyor, akıllı insanlar dindar oluyorlar, dindar insanlarla Allah, yeryüzünde emanetinin gerçekleşmesini böylece yaratmış oluyor.

İnsan, yeryüzünde Allah'ın muradının gerçekleşmesi için bir emanet ve sorumluluk taşımayı kabul etti. Allah bu görevi verdi. İnsanlar yeryüzüne geldiler ama Allah insana, "eşsiz görev aldınız, gidin kaynak bulun kendinize, proje çizin, planlama yapın, ben onaylarım" demedi. Gönderdiğim çalışma takvimine uyacaksınız dedi, bir.

İki: Sizi sürekli karşı tezle rahatsız edeceğim, dedi. Çünkü insan virajı, rampası olmayan yolda uyur, araba devirir. Dümdüz yüz kilometre gidemez bir şoför. Onun için Allah bir program ve bir düşmanla insanı dünyaya gönderdi. O düşman şeytandır. Allah Teâlâ'nın dünyaya gönderirken Levh-i Mahfuz'da yazmış olduğu planı, hayat programı ne kadar eskiyse o eskilik kadar bir zamanda da şeytan plan proje yaptı.

Bugün ümmet-i Muhammed (bir, bir buçuk milyar; ne kadarsa artık, istatistiklerini tam bilmiyoruz. Rakamsal olarak biliyoruz ama şu bölünmüşlük, sapıklıklarla beraber o bir milyar nasıl dolacak, onu bir türlü dolduramıyoruz) yüzlerce değil on binlerce camisi olan bir ümmettir. Kâbe'si uydudan seyredilen bir ümmet olduk. Haccına kurayla gidilebilir bir ümmet olduk. Zekâtıyla her sene bir devlet kurulacak kadar büyük ve zengin bir ümmet olduk.

Karşı proje: Şeytan

Ümmet-i Muhammed bin dört yüz senedir gelişiyor. Esasen on bin senedir gelişiyor. Yuşa aleyhisselam da Şit aleyhisselam da ümmet-i Muhammed'den değil ama İslam'dılar. Dolayısıyla İslam, Âdem

aleyhisselamdan beri geliyor. Âdem aleyhisselamdan beri, on bin senedir din var. Dinin bir birikimi var.

İleride bunun ayrıntısına çok geniş gireceğiz ama paragraf olarak zikretmem lazım. Şeytanın projeleri de en az on bin seneliktir. Biz ona Yahudi, Siyonizm diye isim koymaya çalışıyoruz, aldanıyoruz. İki sene içinde bir sistem bütün gençlerin arasında takılıp kalıyor. Sigara yüz senede insanlığın ekmeğinden daha hızlı yayıldı. Bir futbol çıkıyor, bilmem ne çıkıyor, insanlar hayatlarından daha fazla değer veriyorlar ona. Bu kadar nasıl seviliyor? İnsan kucağında büyüdüğü annesini unutuyor. Filanca şeyi öldürsen, hapse atsan da unutmuyor. Bir uyuşturucu hastalığı çıkıyor; devlet bir senede değil seksen senede matematik öğretemedi kimseye, sekiz günde bütün şehri istila ediyor. "Birden çıktı" diyoruz, yanılgı burada başlıyor. Şeytan filanca uyuşturucu için kim bilir kaç bin yıl önce plan proje yapmıştı. 'Laboratuvarları' hazır değildi, o laboratuvarlar için eleman yetiştirdi.

Şimdi geri kalmış ülkeler Avrupa'ya, Amerika'ya gelecek kuşakların eğitimi için eleman gönderiyorlar da şeytan bu işleri yapmadı mı zannediyoruz asırlardan beri? Ebu Cehil değildi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin karşısına dikilen; şeytandı. Şeytan, Ebu Cehil'i kullanıyordu. Allah'tan aldığı kudretle şeytan kendisi sahneye çıkmıyor, her şeyi kumanda merkezinden idare ediyor.

Yahudiler yüz yılların projesini yapıyormuş. Yapma Allah aşkına! "Bir araya gelemeyecekler" diye Kur'an ayeti var. Yahudi kimdir, proje yapacakmış, ne ürkütüp duruyorsunuz bizi! Yahudiler'i taşeron olarak kullanır şeytan, Yahudi'yi kullanmaz, başkasını kullanır. Yahudiler vatansız, milletsiz, çulsuz adamlar, kimsenin selam vermediği tipler olunca şeytan onları işsizlik pazarından aldı, hazır olarak kullandı, bu kadar basit.

Karşı proje şeytanın projesidir. Allah Teâlâ bize, sizinle beraber şeytanı da gönderiyorum, dikkat edin diyor Kur'an-ı Kerim'de: بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ "Gidin cennetten ve şeytanla birbirinize düşman olarak orada yaşayın." Allah buyuruyor.

Şeytan yeni bir proje geliştirdi. Bu sefer başka bir sistem getiriyor yani "aman, aman sigarayla uğraşmayın" derken sigaradan beterini getiriyor. Allah'ın kulları için dilediği iyiliğin tam tekabül edecek, karşısında bir şer istiyor ve o şerri üretme, kullanılma, aktif hâle getirmede de gücünü Allah'tan alıyor. Çünkü Allah, bu yedinci maddedeki sözümüze tekrar dönüyoruz; "sizi gönderiyorum, korumam altındasınız" dememişti.

Gönderiyorum, ihlasla kapımda durursanız size yardım ederim yoksa şeytan dört gözle bekliyor, diye Kur'an'da bir, iki, beş, ondan fazla ayet var.

Hiç kimse kıyamet günü Rabbinin huzurunda, "çok fenaydı şeytanın planları" diyemeyecektir. Tam aksine Rabbimiz, "ey Âdemoğlu, ben size bu İblis'e dikkat edin dememiş miydim?" diyecek. İnşallah biz öyle denen kullarından olmayız.

Allah dinin özünü kurdu ve genel ilke olarak da kâinata seni görevli seçtim, imtihan için gönderiyorum, tek değilsin senin negatifini de gönderiyorum, dedi. Mümin pozitif insandır. İyi şeylerin var olması için mümin vardır. Ama negatifiyle var olacağı için bu, Allah Teâlâ negatif güç olarak da şeytanı yarattı ve insanın karşısında bulundu. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz Medine'de Müslüman bir toplumu bu şartlarda kurdu.

Sekizinci madde: Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in Medine'de kurduğu İslam toplumu ya da Âdem aleyhisselamdan beri yapılan o büyük süreçli çalışmaların sonucu olarak ortaya çıkan Medine İslam devleti, Medine Muhammed aleyhisselam ümmeti, Medine'deki o ümmet kimdi?

a) Allah'ın dini yeryüzünde yaşam sistemi kurmak için kuruldu.

b) Allah bu ümmete sorumluluk verdi. Hem bireysel sorumluluk verdi, "kendinden sorumlusun, eşinden sorumlusun" dedi hem toplumsal sorumluluk verdi. Dolasıyla hanımının namusunu düşünmeyen de sorumluluk dışında kalacak yani hain olacak. Ümmetin namusunu düşünmeyen de ümmetin haini olacak. Çünkü Allah yeryüzünde emanet görevini uygulayacak pratik bir toplum olarak Medine'de bu toplumu kurdu. Medine uzantısı olan yani "Medine'deki İslam devletinin, Musab bin Umeyr'in elleriyle kurulan devletin bağlısıyız biz" diyen herkes için geçerli kural bu.

Sorumlusun! Bu sorumluluk bireysel olarak da var insanlık olarak toplu bir sorumluluk da var.

c) İnsan olarak eksik olmaktan kaynaklanan yapıdan dolayı bu, yardımlaşma eksenli bir toplum oldu. Buradaki yardımlaşma, fakire sadaka

verme anlamındaki kadar dar bir yardımlaşma değil. İnsan olarak birbirlerinin eksiklerini tamamlayıp bir bütün oluşturma yardımlaşmasıdır bu. Cihadı yapamayan kadının yerine erkeklerin cihadı üstlenmesi, erkeklerin yapamadığı aile içi sorumluluğu erkekler adına üstlenmede kadının yardımlaşması.

Fakir olup kendini ibadete verenlerin yerine sadaka vererek onların boşluğunu doldurma, müminlerin sadakasından istifade ettiği için onların aktif görevlerinde rol alıp yardımlaşma tarzında kimliğini ortaya koyan fakir Müslüman. Sadece sadaka yardımlaşması değil insanlıktan kaynaklanan yardımlaşma.

Kemal sıfatı Allah'a mahsus, Allah bütün, tam; insanlar hep eksik, arızalı ama ümmet oldun mu kenetleniyorsun, bir bütün olarak sende eksiklik kalmıyor. Ümmet-i Muhammed Medine'de bunu gerçekleştirdi. Böyle olan ümmet kıyamete kadar ümmet-i Muhammed'dir. Bunun seviyesini düşüren ümmet ise ümmet-i Muhammed'in taklididir.

d) Medine'de kurulan devlet, İslam'ı yüceltirken insanlık üzerinden yüceltti. İdeal olarak melekler alınmadı, insanlık eksen alındı. Çünkü melekler ideal örnek, kulluk örneği alınsalar bir hayal üzerinden Müslümanlık yaşanmış olurdu. Bunun için de Peygamber aleyhisselam melekler arasından gelmedi, bir kadının yetim çocuğu olarak doğdu.

İslam insanlık dinidir, insanlık üzerinden proje kurar. Allah, bu sebeple insanı mükerrem yaptı. Bir hadis olarak zikrediyorum, sıhhat derecesini çok konuşmadan: Bir cenaze geçiyor Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin bulunduğu yerden, o da cenaze geçerken ayağa kalkıyor, oturduğu manzarada. Cenaze gidince ashab-ı kiram diyorlar ki: "Ya Resûlallah! Bu ayağa kalktığınız cenaze bir Yahudi'nindi." Yani kalkmanız gerekmezdi, bunlar zaten melunlar.

Buyuruyor ki: "Bir insan değil miydi?" İnsan değil miydi? Hümanizm lanetlidir; insanın kendisini yani insan nevini ilahlaştırması. Bu putçuluktur, bunu kabul etmeyiz. Ama insanı kedilerle eşit tutanı da lanetleriz. Velev ki kâfir olsun, insan mükerremdir. Medine toplumunun karakteri. Yaşatmak için, hatta kâfiri yaşatmak için bile uğraşırız. Ama İslam'ı kaldırmak

isteyen kâfirin kendisi ortadan kalkar. Aksi takdirde yaşatıcı güç ortadan kaldırılmak istenmiş olur.

e) Allah, Medine'de Peygamberi'nin eliyle kurdurduğu devleti, imtihan için yaratmış olduğu insanlara kurdurdu. Dolayısıyla Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz hicret ederek devletini kurdu, vefat ettiği saatten hemen önce de 17 yaşında bir çocuğu ordu komutanı tayin etmişti, onunla meşgul oluyordu.

Şablonumuz kıyamete kadar Medine'dir

Bakınız, İslam'ın devleti Medine'de kuruldu. Müslüman toplumun ilk şablonu kuruldu. Hicret yani terk-i diyar edilerek dört yüz elli kilometrelik uzak bir yerden gelinerek Medine'de bir eziyet ve zorluk ortamında devlet kuruldu.

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemi Medine'nin bir kilometre dışında ordusu bekliyordu. Dolayısıyla Medine toplumu bireysel ve toplumsal bazda cihat toplumuydu. Bireysel bazda cihat toplumuydu çünkü Bedir'den dönerken, "şimdi büyük cihada dönüyoruz" dedi. "Ne o ya Resûlallah?" diye sorulunca, nefislerimiz bizi bekliyor, dedi. Nefis cihadı, yani bireysel cihat.

Aile içinde cihat var; ailede zulmetmeyeceksin. Mümin kardeşler arasında cihat var; kardeşlik hukukunu koruyacaksın. Her an Medine saldırı ve tehdit altında; dış güçlere karşı cihat edeceksin.

Medine şablonsa, yani bizim örneğimiz Medine ise bunu sadece namazda mı alacağız? Sadece oruç iftarında mı Medine hurması ile iftar edeceğiz? Ümmet-i Muhammed'in kıyamete kadar şablonu Medine'dir. Bu Medine'de de Efendimiz hicretle başladı, Medine devletinde orduya talimat vererek hayatını bitirdi.

Medine'de ümmet kavramı ortaya çıktı. Ümmet iki boyutludur: Bir; Peygamber aleyhisselamın peygamber olarak kendisini davet ettiği insan nesli, Peygamber'in ümmetidir. Ebu Cehil de o ümmettendir. İki; Peygamber aleyhisselam Efendimiz'i peygamber kabul edip "Muhammedun Resûlullah" diyenlerden oluşan Muhammed ümmeti vardır.

Buna akide kitaplarımızda 'davet ümmeti' ve 'icabet ümmeti' denir. Davet ümmeti yani Allah Teâlâ, Muhammed aleyhisselamı peygamber olarak gönderdi, 571'den son rakam ne zamansa -2080 diyelim- 2080'e kadar yaratılacak her insanın peygamberi, Muhammed aleyhisselamdır.

Kabul edenler, ümmetinden olmuşlardır. Ama Peygamber aleyhisselamın ümmetlikteki çalışma alanı bütün insanlıktır.

Peki, bunu niye gündeme getirdik? Biz günün birinde "hacda toplananlar ve ezan okununca namaz kılanlar, içki içmeyenler" diye bir ayrım yapamayız. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin çalışma alanı, yaratılmış her insandır. Tek bir kişi "lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah" dememişse bu ümmetin uykusu haram hâlâ demek ki. Mola veremez ümmet.

Durum nasıl deyince "Elhamdülillah, elhamdülillah! Şükürler olsun bizim cemaatin dergisi yüz bin basıyor, yetişmiyor…" Maşallah! Zannedersin yeryüzünde namaz kılmayan kalmadı. Ashab-ı kiram niye Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin kabrinin başında o sevgi, o hasretle "madem öldü, buraya gömüldü, ben de acımdan ölünceye kadar bu kabrin başından ayrılmayayım" demediler? Böyle diyen bir sahabe oldu mu? Neden?

Çünkü orada ölse belki ahirette cennete giremeyecekti. Çünkü hâlâ yeryüzünde "Muhammedun Resûlullah" demeyen kitleler var.

Elbette فَاتَّقُوا اللهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ herkes kudreti ve gücünün yettiği kadar Allah'tan korkacak. Elbette, Allahu Teâlâ kaldıramayacağımız yükü yüklemeyecek. Ama ümmet planlama proje yaparken sen, "Yirmi kişilik bir salonumuz var, yirmi kişi de dolduruyoruz, hatta yirmi üç kişi olduğumuz için üç kişiye yer bulamadık, elhamdülillah işler çok iyi" diyemezsin! Çünkü insanların milyarlarcası hâlâ "Muhammedun Resûlullah" diyemedi. Ve sen Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin, bulunduğun yerdeki temsilcisisin. Kıyamet günü sen mesulsün bulunduğun noktadan. Onun için ümmet-i Muhammed kimdir dendiğinde ikiye ayırıyoruz:

"Muhammedun Resûlullah" demişler ve kurtulmuşlar. İnşallah kalanlar da rötüşlerle düzelecek işler. Bir de "Muhammedun Resûlullah" deme şerefine ermemiş kitleler var. Hâlâ Efendimiz sağ olsaydı, "Medine'de devletimiz var, hacca gelenlerle görüşürüm" diye oturacak mıydı yoksa son insana kadar çırpınacak mıydı? Eğer "Peygamber Efendimiz otururdu, yaşlı olduğu için de karışmazdı bu işlere" diyebiliyorsak, biz de otururduk ümmet olarak. Ne oturması, son nefesinde ordu gönderiyordu! Ordu göndermiş olarak ruhunu teslim etmiş bir Peygamber'in milyarlarca "Muhammedun Resûlullah" demeyen insanların bulunduğu bir dünyada oturan ümmeti olamaz.

Kendi çocuklarını hepsi de örtülü kadınlarla evlendirip mürüvvetini görmüş, gelinleriyle kahve içen hacı dedesi olmaz bu ümmetin, olmaz!

Olursa, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem altmış üç yaşında, ayağa kalkıp "nerede Müslümanlar?" diye bakamayacak durumda, ancak Ali ve Üsame radıyallahu anhumanın omuzlarına yaslanmış (Aişe annemiz diyor ki: Ayaklarını kaldıramıyor, sürtünüyordu ayakları yerde) olmazdı. Ayağını kaldıramıyor, Ali ve Üsame onu götürüyorlar, o da sürünüyor yani çökmüş vaziyette iken, "Üsame nerede?" diye soruyordu. Ordu gönderiyor.

Ümmet kafalı olmak veya olmamak

Bir tarikat meclisinde oturuyordum. Çok tatlı bir hatıra değil. Hoca efendi dua etmeye başladı. Tarikatın şeyhini, ben de elini öpüp oturmuş dinlemiştim. Duasına "âmin" dedim. O arada duasında اَللّٰهُمَّ اَكْثِرْ إِخْوَانَنَا فِي الطَّرِيقَةِ dedi. Ben o cümleye âmin demedim. Öbür cümlelerine de gene âmin dedim. Meğer beni izliyormuş, dua bittikten sonra gözleriyle ya da kalp gözüyle gördü, dedi ki: "Hafız efendi! Bir bölüme âmin demedin, senin baban da Nakşî."

"Evet" dedim. "Âmin demedin değil mi, iftira etmiyorum? Ama biz Allah diyen bir grubuz."

O duanın Türkçesi "tarikattaki mümin kardeşlerimizi arttır" demek. Dedim ki:

-Hoca efendi, ne demek istiyorsun?

-Yani, sen tarikat düşmanı mısın, demek istiyorum.

-Münafık olabilir miyim?

-Estağfirullah.

-Burada niye duruyorum o zaman? Senin düşmanın olsam buraya gelir miyim? Her duana da âmin dedim. Ben ümmetimin çoğalmasını istiyorum.

-Biz çoğalınca ümmet çoğalmış olmuyor mu?

-Ümmetü'l-Muhammediyyetü'n-Nakşiyyeti mi bu? Biz Nakşî Muhammed ümmeti miyiz? Ne demek bu? Senin tarikatının hak olmasına bir diyeceğim yok. Gerçekten Allah arttırsın isterim. Çünkü sen çoğaldıkça 'lâilâheillallah' diyenler artacak. Ama küçük pencereden bakıyorsunuz. Ben ise Arş'tan bakan gibi bakmak istiyorum. Kâinatın tamamı iman etsin istiyorum.

-Anlaşamayacağız, tartışmayalım. "Çok iyi olur" dedim. Tartışmadık. Sonra çay içtik. Giderken "Helallik istemeyecek misin?" diye sordu. Dedim: "Hocam, istemeyeceğimi adınız gibi bilin. Ben ümmet-i

Muhammed'im çoğalsın isterim." Eğildi, kulağıma dedi ki: "Aslında doğru söylüyorsun ama orada kabalık yaptın." Böyle anlaştık.

"Ümmet" diye bir derdimiz olacak. Gelinleri hanımefendilermiş! Damatları da işleri güçleri yerinde, hiç kayınpederinden yardım da istemiyorlar! Ne güzel hayat… Her hafta da bir yer çöküyor ümmet-i Muhammed'den. Sıra neredeyse Kâbe'ye geldi.

Ümmet derdimiz olmadıkça Allah'a samimiyetimizi ispat edemeyiz kardeşler. Ama bu, tarikatın, vakfın, cemaatin, grubun batıl olduğu anlamına gelmiyor. Bir şeyin bulunması gereken zemin, zeminden değerli olmamalı demek istiyoruz. İslam'dan değerli olmasın, ümmet-i Muhammed'den değerli bir grup olamaz. Çünkü kıyamet günü biz, Resûlullah'ın ümmeti diye dirileceğiz. "Filancanın adamları" diye dirilmek yok. "Muhammed'in adamları veya Muhammed'in düşmanları" diye dirilmek var.

Ümmet-i Muhammed Medine'de üç şey üzerine oturdu. Yani Medine'de ümmet-i Muhammed'in üç sacayağı vardı. Kıyamete kadar da ümmet-i Muhammed'in orijinalinin devamı ancak bu şekilde mümkündür.

Birincisi; ümmet-i Muhammed'in iman eden halkı vardı. İman edenlerin hür yaşayacağı, kendilerine ait toprakları vardı. İman edenlerin yaşam tarzlarını belirleyen sistemleri vardı; Kur'an'dı o sistem. Ümmet-i Muhammed Medine'de bir; iman eden müminler yani insan kitlesi, iki; insan kitlesinin tapusu elinde bulunan arazisi, toprağı ve üç; bu insanların yönetimleri için hammadde oluşturacak, yasama kaynağı, nizam, sistem oluşturacak kaynağı olan Kur'an.

Bu üç şeyi veya üçünden birini kaybettiğin zaman ümmet kaybolur ya da topal olur. Toprağın sahibi müminler, Kur'an adına müminler değilse topraksız bir ümmet, Medine arayışındaki Mekke toplumu olur. Çünkü Mekke'de de müminler vardı, Kur'an iniyordu ama toprak müşriklerin elindeydi. Tapu onlarındı. İslam, müminlerin kiracı olduğu bir toprakta ayakta duramıyor. Mümin kiracı olmayacak.

İslam bir yerde kiracı olarak durmayacak. Bunun için toprağın tapusunu alır, fetheder, kâfirlere de siz de burada yaşayabilirsiniz diye izin verir. İslam'ın mantığı budur.

İslam toprağı kendi tapusunu oluşturmadığı zaman ortaya başka bir sorun çıkıyor.

Nedir o? Kiralık kaldığın yerde bu sefer ev sahibi ‘buraya çivi çakma’ diyor. ‘Badana yapma’ diyor. ‘Dış duvarın rengine karışma’ diyor. ‘Musluğu bozdun, bunu değiştir’ diyor. Bu ne demek biliyor musunuz? Türkçeleştireyim: “Sen ezanını oku, serbestsin, Müslüman’sın. Yandaki meyhaneye karışma” diyor. Faiz haramdır, “camide de caminin altındaki bankaya da karışma, o iş başka bu iş başka” diyor.

Bunun için ümmet-i Muhammed, iman edip “Muhammedun Resûlullah” diyenler, onların elinde tapusu bulunan, arazileri olanlar ve ellerinde Kur’an gibi sistem kitabı bulunanlardan oluşur.

Ümmet-i Muhammed budur; Medine’de buydu. Bu kaybolduğu zaman; bir tanesi, iki tanesi veya tamamı, zaten ümmet yok demektir. Kaybolan biriyse ümmet-i Muhammed toplanıp o açığı kapatmak zorundadırlar. Eğer kaybolan şey ikisiyse ikisini kaldıracaklar. Şu anda ne kadarının zedelendiğini, kaybolduğunu, ne kadarının da ayakta kaldığını, devam ettiğini önümüzdeki bölümlerde göreceğiz inşallah.

3

Tekraren tekit edelim: Muhatabım şu grup, bu kişi değil. Nefsim başta olmak üzere ümmet-i Muhammed'in kalbinde vicdan kalmış, şu perişan hâli yorumlamaya gayret eden, belki bir nebze uykusu kaçacak müminlerin küllerini üstünden uçurmak niyetiyle söylüyorum. Çünkü bu ümmet, büyük bir Endülüs faciası yaşamış ümmettir. Çok mahzun bir şekilde söylüyoruz ki, insanlığın temellerinde bugün medeniyet olarak bulunan Endülüs medeniyetini kaybettiği günlerde Müslümanlar bu topraklarda İstanbul'un fethiyle meşguldüler. Bir kalemiz çöktü, öbür kalemiz kuruldu.

Şu anda ise bütün kalelerde dökülme ve çökme riski taşıyan büyük bir süreç yaşıyoruz. Endülüs'e mersiyeler yazıldı ama bugün bütün İslam coğrafyasına mersiyeler yazılması gereken bir zamana geldik. Kalbinde bir nebze vicdan bulunan herkesin camisine kapanıp, secde ederken Kâbe'nin şubesi olan bir camide secde ettiğini unutmaması gerekiyor.

Coğrafya olarak, akide olarak, siyaset olarak Kâbe'yle bağlantısı olmayan binalar cami ve mescit değildir şüphesiz. Ümmet-i Muhammed yöreselleştiği sürece Allah'ın razı olduğu bir ümmet olmayacak. Bu sebeple kalbi ölmemiş, kalbinde bir miktar hissiyat kalmış bütün müminlerin ümmet-i Muhammed diye bir mefhumu düşünmeleri gereken zamandayız. Tarikatımız, mezhebimiz, partimiz, ülkemiz, toprağımız değil; ümmet-i Muhammed ve insanlık gitmektedir. Sadece bizim toprağımız değildir tehlikede olan.

Ümmet-i Muhammed olduğu gibi tehlikededir ve esasen içinde kâfirlerin, müşriklerin de bulunduğu insanlık gemisi su almaya başlamıştır. Yani İslam coğrafyası huzursuzdur da kâfirler sanki huzurlu mudur; orada da bir genç, polis tarafından öldürülünce insanlar sokaklara dökülüp mağazaları yağmalıyorlar. Dünyanın hiçbir yerinde insanlığın huzur içinde yaşama umudu kalmamıştır. Ama herkes bankadan kredi alıp almayacağının endişesi ile yaşamakta, herkes kendi işinin iyi gidip gitmeyeceği derdiyle akşamlayıp sabahlamakta.

Ümmet-i Muhammed'in İslam'dan kopuşu

Ümmet-i Muhammed'in dünü, bugünü ve yarınını konuşmak istiyoruz. Çok büyük bir coğrafyada uzun bir insanlık tarihini konuşacağız ama geçmişe girmeden önce mevcut durumun fotoğrafını tahlil edelim istiyoruz. Kaç İslam ülkesi var, petrol nerelerden çıkıyor, hacca kaç kişi gidiyor; bu konuları değil.

Zaten basından izleyebildiğimiz, karşımıza her gün başka bir konu yokmuş gibi çıkarılabilen sıradan konuları değil, kuş bakışı fotoğrafı izleyip ümmet-i Muhammed'in yani Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin Veda Hutbesi okuyup dünyada Allah'ın insanlık için çıkardığı son ümmet olan ümmet-i Muhammed'in mevcut durumunu nasıl gördüğümüzü, fotoğrafının nasıl izlendiğini tespit edeceğiz.

Acı, çok acı, yürek yakan ama büyük bir hakikat: Ümmet-i Muhammed, İslam'dan kopmuştur ve uzaklaşmıştır. Bu acı tespit maalesef camilerin çokluğuna ve laik ülkelerin, Avrupa'nın, Amerika'nın İslam'ı din olarak tanıyor olmasına rağmen bir hakikattir.

İslam topraklarında yaşayan insanlar, ümmet-i Muhammed'den olduklarını düşünen nesiller İslam'dan soğumuşlardır. Büyüyen; evrensel İslam değil, İslam'ın içinde cemaatlerdir. Hac yapan Müslüman sayısı artmıştır; hacceden, Resûlullah'ın Veda Hutbesi'ne teslim olmuş Müslüman sayısı çoğalmamıştır.

Mevcut zayiatımız iki türlüdür:

Birincisi: Ümmet-i Muhammed'den solculuk, Nusayrilik veya bilmem ne -izm adına, resmen bu topraklarda İslam'ın dışında bir kanala kayma olmuştur. Müslümanlar'ın topraklarında yaşadıkları hâlde, anneleri babaları Müslüman oldukları hâlde Allah'ın şeriatına kökten karşı olan nesiller vardır. Namaz kıldığı hâlde İslam'ın devlet idaresine sahip olmasını istemeyenler vardır. İslam'dan ciddi manada kopuş da vardır -Allah'tan hayâ ederek söylüyorum- nefret ediş de vardır. Kadınlar dünyasından bakıldığında, Allah'ın kadınlara mahsus hükümlerini kabul etmeyen Müslüman kadınlar vardır. Tüccara faizi Allah'ın niye yasak ettiğini sorgulayan Müslüman tüccar vardır.

İslam'dan kopuş eğer Allah'ın şeriatından kati, sarih olan bir hükmü inkâr etmekse, eğer Kur'an'ın bir ayetini inkâr etmek bütününü inkâr etmek

hükmünde ise, gerçek böyle ise bu durum gerçektir; İslam'dan kopuş vardır. Filancanın mezhebi, filancanın kliği, filancanın vakfı toplantılarında salona sığmayacak kadar büyümüş olabilir. Filancanın çalışmaları, İslam namına verdiği tavizler sonucu büyümüş olabilir. Ama ümmet-i Muhammed, sözgelimi Birleşmiş Milletler'de bir grup olarak bile kabul edilmemektedir. İslam'ı Arap ülkelerinin temsil etmesi için uğraşmaktadırlar. Birleşmiş Milletler'de Arap bloğu var, İslam bloğu diye bir blok da koymuyorlar. Koysalar da nifaken koyacaklar ama ona bile tenezzül etmiyorlar. Niye? İslam Arap'ın olsun istiyorlar.

Bu kopuşun en tehlikeli boyutu da kopuşun hissedilmeyişidir. Meselenin sadece camilere hasredilmiş olmasıdır. Günde beş defa internet üzerinden de Kâbe'den canlı namaz yayını yapılmış olmasını İslam'ın büyümüş olması için yeterli görme hastalığı vardır. Toprağın üstünde köksüz bir şekilde büyüyen otu harman zamanı buğday olarak biçemeyeceğini düşünemeyen çiftçiler ziraat yapıyor. Sıkıntı burada; İslam'dan kopuş var.

İslam'dan kopuş ve soğuyuş sürecinin **ikinci** göstergesi de ciddi bir şekilde Müslümanlar'ın iki politikalı -ikiyüzlü demeyeceğim ama ikiyüzlü demeyi kastediyorum- kimliklerinin ortaya çıkmasıdır. Seçim zamanı köyüne yol yapılıp yapılmayacağını sorgulayarak oy veren, hatta ve hatta akrabasının cenazesini kaldırmak için gelen hoca efendiyi de, ona bedavadan cennetler vaat edecek bir hoca olarak seçmeye çalışan, ramazanda Allah'ın en sevgili kulu ama şevvalden itibaren de özgür Müslüman! Siyaseti Allah'ın dışındakilere teslim etmiş, bankaya 'ekonomik zorluklardan dolayı mecbur'. Ama akrabadan biri öldü mü matem üstüne matem. O zaman din rahmet dini oluveriyor.

Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in adına hafta ihdas edilmesi bu hastalığın ürünüdür. 365 gün yüreğimizin kaynayan hasreti olarak yaşaması gereken cenazesi, sanki bugün benim evimden çıkmış gibi hasretle peşinden koşmam gereken Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme ağıtlar yakarak, mersiyeler dizerek, naatlar okuyarak, gencecik kız çocuklarını, imam-hatip talebelerini bin erkeğin bulunduğu salonlara yarı müstehcen kıyafetlerle çıkarıp "ya Resûlallah, sen Veda Hutbesi okuyalıdan beri neler oldu bu dünyada…" diye güya Peygamber hasretli toplantılar yapmak bu çift politikalı Müslümanlığın ürünü olmuştur.

Hazreti Ömer'in -maazallah- yakalayacak olsa Medine'den kırbaçla kovalayacağı insanlar, şimdi takva insanlar olarak ortaya çıkmıştır. Bireysel, lokal, köy menfaatini veya onun bulunduğu grubun yararını ümmet-i

Muhammed'in tamamından daha değerli gören anlayış, ciddi bir şekilde ümmet-i Muhammed'in sıkıntısı olmuştur. Bu sıkıntının sonucu olarak da ismi Müslüman, evindeki duvarlarda Kâbe resmi bulunan, dükkân açarken, yeni bir araba alınca Allah için kurban kestiren ama ümmet-i Muhammed'e ait bir şey konuşulurken "bu Araplar…" diye lafa başlayan, "ulan şu Kürtler…" diye bitiren bir anlayış.

Kendisini her şey gören ama onu Kürt, Arap, şu-bu diye dışlayan, onun da onu dışlamasını tabii gören ve böylece yeryüzünde şeytanın istediği gibi etnisite sayısınca Müslüman grubu oluşturma projesine bilerek veya bilmeyerek destek veren ama nüfus kâğıdında Müslümanlığından hiçbir şekilde vazgeçmeyen bir nesil çıkmıştır. Ve bu nesle,

انْفِرُوا خِفَافًا وَثِقَالاً وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللهِ "Tek başınıza, grup olarak; yaya, binekli olarak Allah yolunda cihada çıkın!" diyorsun.

Bankanın promosyonu çok yüksek desen hareketlenecek bir adama, "Allah yolunda tamamını infak et malının" desen, "Ebu Bekir üzerindeki gömlek hariç her şeyini verdi" desen duymuyor bile seni, duymuyor. Sıkışırsa da "cihat bizim gruba destek olmaktır" demeye gelen teviller yapıyor. "Cihat benim" diyor.

Hadis-i şerifler 'çok değerli' sözler değildir

Ashab-ı kiramdan başkalarının örnek alınabildiği açık ve seçik konuşulmuştur. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin konuşulacağı dersler yapılırken bile, hadis derslerinde bile şiirlerden, ağıtlardan, Orhun Abideleri'nden bilmem nelerden örnekler verilebilmektedir. Namaz takvimi diye basılan takvimin bir sayfasında ayet, öbür sayfasında hadis, öbür sayfasında Çin atasözü bulabiliyorsun ve bunu Müslümanlar tahlil etmiyorlar. Resûlullah'ın ön sayfada bulunduğu bir yerde hangi Çinli'nin atasının, dedesinin, nesinin sözü olursa olsun bulunabilir! Ama hadis-i şerifi 'çok değerli, narin' sözler olarak gördün mü böyle olur tabii. Ciddi ve büyük bir sıkıntıdan söz ediyoruz.

Bütün bu sıkıntılara, karamsar tabloya rağmen Allah'a hamd ediyoruz, 1920'lerden itibaren dünyanın farklı bölgelerinde farklı şahıslar ve gruplar tarafından "ne oluyor bize?" diye silkiniş hareketleri başlamıştır. Hem fertler olarak çok ciddi bir silkinme ortaya çıkmıştır, ölüm pahasına meydanlara çıkıp "etmeyin eylemeyin ey insanlar!" diyen, hani şairimiz söylüyor ya, "Durun kalabalıklar, bu cadde çıkmaz sokak! Haykırsam,

kollarımı makas gibi açarak…” böyle yapan üç-beş de olsa Allah rızası için çalışan oldu.

Yaklaşık olarak yüz senedir bu tip çalışmaları görüyoruz. Bu çalışmaların çok ciddi sonucu olarak da baya büyük hareketler oluştu, elhamdülillah. Bu hareketlerin kimi on sene sürdü, kimi yirmi sene, kimi yaklaşık yüz senedir devam ediyor. Kimi siyasete, dış güçlere, düşmanlara çarpınca bir miktar geriledi. Kimisi hâlâ devam ediyor. Kimini düşmanlar becerip kamufle ettiler veya sulandırdılar.

Birinci tespit olarak dedik ki: İslam’dan kopan büyük bir kaos görüyoruz. Bu fırtınayı çıplak gözle seyredemiyorsun. Ne oluyor diye bakayım desen kum kaçıyor gözüne, bakamıyorsun. Ama gözlükle veya dürbünle bakınca fırtınanın içinde aslında büyük bir gayreti, Hasan el-Benna’yı görüyorsun, rahmetullahi aleyh. Mağaraları, dağ başlarını Allah’a iman için kullanan Said Nursi’yi görüyorsun orada. Ebu’l Hasan en-Nedvî rahmetullahi aleyhi izleyebiliyorsun. İhtilal şartlarına rağmen, şeriatın özünden asla taviz vermeyen Ali Haydar Efendi’yi görebiliyorsun. Bir, üç, beş diye parmakla gösterilip sayılabilecek kadar da olsa var, elhamdülillah.

Ümmetimizin düşmanları

Ümmet-i Muhammed’in dünü, bugünü ve yarınını değerlendirirken sadece kapkara bir tablo çizmemiz yanlış olur. Hak zayiatı olur ve orijinal bir karar verememiş oluruz. Bir uyanış hareketi de vardır, söz konusudur. Bunların bir kısmı cemaatleşmiştir, elhamdülillah. En basit örneğiyle; Filistin’de dünyanın en şerir gücü olarak bilinen, en büyük teknolojik imkânlarına sahip Yahudi’ye karşı ayağı çıplak çocukların geliştirdiği cihat hareketi, burada zikretmezsek vefasızlık olacak bir harekettir. Allah razı olsun yapanlarından ki bunu başlatan insan da vücudunun her yeri felçli biriydi, rahmetullahi aleyh.

Bireysel olarak da gruplar olarak da çok güzel çalışmalar olmuştur. Hilafetin 1920’li yıllarında onlara göre ilgası, bize göre inşallah kızağa çekilmesi demek olan hilafetsiz döneme geçildikten sonra, pek çok Müslüman “ne olacak ümmet-i Muhammed’in hâli?” diye gecelere ve uykuya veda ederek yollara düşmüşlerdir. Bu, ümmet-i Muhammed’in servetidir. Bu serveti burada zikredeceğiz.

Ümmet-i Muhammed’in iki tür düşmanı vardır:

Birincisi; ümmet-i Muhammed’in aslı olan babamız Âdem aleyhisselamla cennette kavgaya tutuşan İblis’tir. Mevcut dünya

sıkıntılarının tamamı İblis projesidir. Filan ülkeymiş, örgütmüş; bunlar İblis'in belki de birkaç bin sene önce yazıp çizdiği, şimdi uygulamaya koyduğu planlardır. Biz on senelik, yirmi senelik proje çiziyoruz, bilemedin yüz senelik çiziyorsun. Bugün bir gencin sabah namazına kalkıp kalkmamasıyla ilgili planını o melun, henüz cennetten kovulmadan yaptı. "Ben de senin kullarını sana kulluktan engelleyeceğim" dedi Allah'a.

İblis kim bilir ne projeler üzerinde çalışmıştır. Muhakkak ki gece 3-4'e kadar oturmak, bal yemekten daha tatlı oluyor çünkü sonrasında sabah namazı kaçırmak var. Gündüz gelen misafir baş ağrısı yapıyor, yatsıdan sonra gelen ise değerli misafir oluyor. Bu şeytanın projesinden kaynaklanıyor, böyle bir şeytan projesiyle ümmet-i Muhammed karşı karşıyadır. Çünkü Allah, ümmet-i Muhammed'i insanlığın son gemisi olarak gönderdi.

Ümmet-i Muhammed son gemidir. Bu son gemiye ya bütün yolcular binecek, insanlık selametle Allah'a varacak ya da bu gemi de batacak ve galip şeytan olacak. Bunu İblis biliyor, bildiği için de; nasıl bu ümmetin son gemi oluşunu ashab-ı kiram çıplak ayaklarıyla bütün dünyaya yaydı ve "aman gelin, bu son gemiye binin" dediyse İblis ve adamları da "bunlar gemiye binmeden son fırsatımızdır insanlar üzerinde" diye yola döküldüler. Onlar da en güçlü projelerini, en uzman adamlarını devreye soktular. Yani Allah, Muhammed aleyhisselamın ashabını insanlığın önünde son örnekler olarak sürdüğü gibi çöllere, Afrika'ya, Asya'ya, Antakya'ya, Kıbrıs adasına; şeytan da kendi yâranından en uzmanlarını, Âdem aleyhisselamdan beri beklettiği canavarlarını sürdü. O da "görürsünüz… ben de internet üretirim!" dedi adeta.

Amerika'yı çökertsen de şeytan kalacak. Yahudi'yi çökertsen de maudi diye başka bir şey çıkaracak.

Bir de cephenin önünde görünen geçici birlikler -inşallah onlarla ilgili ayetleri de okuyacağız- Amerika, İngiltere gibiler var. Görünürde, nöbetçi kulesinde onlar görünüyor. Bizim İsrail dediğimiz, Yahudi dediğimiz, İngiltere dediğimiz; şeytanın bir mangasıdır. Onu kaldırır, öbürünü getirir. Nitekim çağlar boyunca sık sık düşmanlar değişti**.** Bir zamanlar insanlık Portekizliler'den illallah etmişti. Hollanda lâle, gül, inek diye hatırlanıyor hep. Endonezyalı, Malezyalı Müslümanlar'a kusturduğu kanı niye konuşmuyoruz Hollanda'nın? Hollanda'nın oralarda yaptığı zulümlerden Müslümanlar yeni yeni kurtulur gibi oldular henüz. Cepheye her zaman değişik bir mangayı sürüyor şeytan.

Biz asıl meseleyi, ümmet-i Muhammed'in son gemi ve düşmanın bu gemiyi batırmak diye bir hedefi olduğunu bilmek durumundayız. Şurada en önemli gerçek, ne yazık ki son üç asrında ümmet, düşmanına mağluptur veya üç asırdan beri düşman savaşı galip götürmektedir. Buna İblis de diyebiliriz. İngiltere'ydi, Hollanda'ydı, Avrupa'ydı, Amerika'ydı, Batı'ydı, Çin'di… diyebiliriz. Bir isim önemli değil. Ümmet-i Muhammed yeryüzünde Allah'ın kitabında insanlığa vaat ettiği adaleti gerçekleştiremiyorsa, Allah'ın Kur'an'ı insanlığın kurtuluş reçetesi olarak her evde, her insanın gönlünde yoksa ha Çin galip gelmiştir Urumçi'de ha Rusya Moskova'da galip gelmiştir. Ha İngiltere Filistin'de yirmi Müslüman öldürmüştür. Önemli olan bizim için Çin, Rusya, İstanbul, Telaviv yahut Londra değil, ümmet-i Muhammed'in mukaddesatının ve yeryüzünde dikmek istediği ağacın büyüyüp büyümediğidir. Bu çapta ümmet-i Muhammed ziyandadır. Düşmanı galiptir, bu galibiyeti asırlarca ümmet-i Muhammed'in toprağı olarak kalan Orta Doğu'da, onlarca devleti Londra'daki bir masa başında kurmalarında görebiliriz.

Masada çizilen ülke bayrakları

Bir şeye dikkat ediniz: Ürdün, Irak, Suriye… aşağıya doğru inin; Bahreyn, Suudi Arabistan hariç oradaki ülkelerin tamamının bayrağı aynıdır. Birinde kartal çift başlıdır, birinde üç başlıdır, birinde alt çizgi yeşildir, birinde üst çizgi yeşildir. Tenezzül edip on tane farklı bayrak yapalım da dememişlerdir. Bir bayrakta seninki gri, benimki sarı, öbürününki yeşil; aynı yani. Bayrakları da kendileri belirlediler.

Haritayı koydular önlerine. Çocukların deniz kenarında kumdan kale yapıp sonra yıkmaları gibi topraklarımızı bize bölüştürdüler. Babamız olan halifeyi öldürtünce tabii, çocuklar kavga etmesin diye babadan kalan toprakları bölüştürdüler. Öyle bölüştürdüler ki insanlığın iki bin sene ömrü olsa bu hâliyle komşuların birbirine selam vermeleri mümkün değil. O şekilde planlı, kavga hiç bitmeyecek şekilde bölüştürdüler. Bölüştürürken tenezzül edip "herkes kendi bayrağını bulsun" bile demediler.

Kim şu kadar Osmanlı askerini öldürürse ona ülke verdik, diyecek kadar düşük mizaçta bir taktik uygulandı. Bunu bu şekilde kabul etmekten hayâ etmeyecek insanlar ümmet-i Muhammed'in topraklarında devlet başkanı oldu. Bu, ümmet-i Muhammed'in düşmanlarının bu süreci galip devam ettirdiklerini gösteriyor. Bir kısmını askerleriyle işgal ettiler topraklarımızın, bir kısmını da askerini göndermeye bile tenezzül

etmeyerek, ona askerlik yapacak birilerine teslim ederek. Mısır'da mesela İngilizler bizzat kendileri bulunsa belki bu kadar adam öldürmezdiler. Avrupa'da dikkat çekerim, diye bu kadar adam öldürmezdi ama onun adına orda tuttuğu güç, ümmetin karşısına, Ezher ulemasının karşısına çıkardığı yönetici kılıklı kobaylar, yönetici kılıklı köleler İngiliz'in öldürmeyeceği kadar Müslüman öldürdüler. Yüz seneden beri topraklarımız bu açıdan işgal altındadır.

Göstermelik olarak Suudi Arabistan hariç, hiçbir yerde İslam'ı devlet dini olarak tanımayan bir sistem oluşturdular. Ümmet-i Muhammed'in bütün topraklarında ezanlar yükseldiği hâlde, ezan ve namaz serbest olduğu hâlde devlet, dinle hiçbir yerde barışmadı.

Suudi Arabistan'da çok bilinçli olarak ve ciddi planlı bir devlet kurdular. Başındakilerin abdest alıp almadığına hiç kimse şahit değil ama devlet, İslam devleti. Mesela; Suudi Arabistan dünyada Birleşmiş Milletler'in insan hakları evrensel beyannamesini imzalamayan tek devlettir. Çin bile "şu maddesi bu maddesini imzalarım" diyor. Suudi Arabistan'ın hiç tenkit edildiğini duydunuz mu? Suudi Arabistan kısası uyguluyor, hırsızlık cezasını uyguluyor, faiz yasak, bir fıkıh kitabında yazan her şey Suudi Arabistan'da vardır. Hiç Suudi Arabistan'ı 'şeriat devleti' diye tenkit ettiklerini gördünüz mü? Planlı bir şekilde, çok ileri vadeyi hesap ederek Suudi Arabistan'ı iyi bir 'İslam devleti' olarak kurdular. Zengin hacı efendiler, hoca efendiler Kâbe'ye, Medine'ye rahat gidip orada Suudi Arabistan'ın bedava dağıttığı zemzem sularını da alınca İslam namına endişeleri de böylece ortadan kaldırdılar.

"Kâbe garanti, şu Medine-i Münevvere'de Resûlullah sallallahu ve sellemin mescidine harcanan paraya bak yahu, servet harcanıyor..." Oradaki beş senelik harcama Riyad'da saraydaki üç günlük harcama değildir. Servetlerini, ümmetin topraklarından kazandıkları petrolün milyarda birini oraya verseler ne olur!

Şeriat devleti diye kurdukları Suudi Arabistan'a Aramco diye bir petrol şirketi de kurdular. Amerika ve İngiltere ana kaymağını aldı. Suudi Arabistan'a da hisse verdiler. Beş bin kişilik bir aile Suudi Arabistan'ı idare ediyor. Aralarında bölüşüyorlar onu, geri kalan vatandaş da hacılara koku satıp para kazanacak diye bekliyor.

Biz Gazze'yi sokakta bulmadık

Kâfirlerin ümmet-i Muhammed üzerindeki bu asrın savaşının sonucu olarak galip devam ettiklerini gösteren bir belge de Mescid-i Aksa'dır.

Mescid-i Aksa'da Yahudi'den izin alarak namaz kılındığı sürece, Yahudiler "şu yaştakiler kılabilir bu yaştakiler kılamaz" diyebildikleri sürece, "burayı kapattım" diyebildiği sürece ümmet-i Muhammed hürriyetten söz edemez. Üç mescidinden biri esir olan ümmet, hiçbir şekilde ümmetlik şuurunu ve kıvamını bulundurduğunu iddia edemez. Bu batıl bir iddia olur, gülünür buna. Bu sebeple mevcut görüntü, bu fotoğraf, Mescid-i Aksa yüzünden kapkara durmaktadır.

Ben Filistin'le Mescid-i Aksa'yı farklı tutuyorum. Filistin bir yörenin adıdır. Anadolu kelimesi gibi bir kelimedir Filistin. O da bizim parçamızdır. Biz Gazze'yi sokakta bulmadık. İmam Şafiî Gazze'de doğmuştur ve Gazze, İmam Şafiî'nin emanetidir. Gazze, Selahaddin Eyyübî'nin Haçlılar'ı denize dökme planları yaptığı yerin adıdır. Gazze ucuz bir yer değil kardeşler ama Gazze kadar her yer işgal altında zaten. Sudan da Libya da işgal altında bugün. Sudan'ın da yarısını kesip Hıristiyan devleti kurmak üzere başkalarına verdiler.

Mescid-i Aksa Filistin'le, Sudan'la, şurayla burayla ölçülebilir bir yer değildir. Bir insanın elbisesiyle kalbi aynı şey mi?

Mescid-i Aksa bizim kalbimiz, beynimizdir ama Filistin gömleğimizdir, çorabımızdır, setr-i avret ettiğimiz elbisemizdir. Sudan'ımız öyledir, Mısır'ımız öyledir, Suriye'miz öyledir.

Ümmet-i Muhammed bütün insanlığın yaşadığı toprak parçalarında belli planları olan bir ümmettir, olmalıdır zaten ama Mescid-i Aksa, üzerinde pazarlık yapabileceğimiz bir yer değildir. Mescid-i Aksa, ne yazık ki Yahudi kimi uygun görürse ancak onun girebildiği bir merkez hâline gelmiştir. Yahudi'nin gümrük kapısından geçebilirsen, sana izin verir de geçebilirsen Mescid-i Aksa'da iki vakit namaz kılmak şerefine kavuşabiliyorsun.

Bu gösteriyor ki, düşman belli bir süre galip pozisyonundadır. Kavga bitmedi, savaş devam ediyor ama şu anda düşman yüzeysel bir üstünlük

sağlamıştır. Bu üstünlüğün nereye geldiğini, nerden geldiğini, nereye kadar devam edeceğini göreceğiz inşallah.

Gelecek İslam'ındır

Bir başka tespit şöyledir: Gerçek bir şekilde pek çok Müslüman, tecdit anlamında gözünü açmıştır. Müslümanlar'ın içinden dinde tecdit yapacak, müceddidlik yapacak manada bir göz açma, "Hayır! Bu böyle değil, Allah galip olacaktır. وَاللهُ غَالِبٌ عَلَى أَمْرِهِ Sonunda galip olan Allah'tır!" diye haykıran insanlar da çıkmıştır. Bu çıkışta bugün rahmetle yâd edeceğimiz en önemli isim, bütün yapılan tenkitlere, ayıplamalara, hatalarına rağmen Seyyid Kutup'tur. Rahmetullahi aleyh.

Herkesin evine kapanmaya çalıştığı bir zamanda "el-Mustakbelu lihâze'd-Din" diye kitap yazmıştır. Bu kitap bugün tekrar, bir ay sonra bir daha, bir ay sonra bir daha, her kötü facia haberi dinlendikten sonra bir daha okunması gereken muhteşem bir kitaptır. El-Mustakbelu lihâze'd-Din, (Gelecek İslam'ındır) basit bir miting konuşması değildir. "Evet, mevcut görüntüye aldanmaya gerek yok. Gerçekten Allah galiptir ve yarın İslam galiptir" diye 1960'lı yıllarda Seyyid Kutub bu çalışmayı yapmıştı. Otobüse binip Ankara'ya gidinceye kadar üç saatte şeker gibi okunacak, kenarına notlar düşürecek, sonra da müellifine rahmetler dilenecek bir kitaptır.

Burada sadece Seyyid Kutup'u değil, özellikle "İstikbal İslam'ındır" diye özetleyeceğimiz bu başlığı icat etmesi Allah'ın ona bir lütfudur. Burada "gelecek İslam'ın olsun" diye başını veren bir adam olduğu için rahmetle anıyorum onu. Onunla beraber şehit edilenlere, ümmetin bütün yiğitlerine Allah rahmet eylesin. Bir sarık uğruna başını vermekte tereddüt etmeyen İskilipli Âtıf'ımız da dâhil. Burada onu da unutamayız.

Said Nursi rahmetullahi aleyh, Seyyid Kutup'un yaptığını çok daha yaygın, daha uzun süreli ve soluklu olarak yaptı. Ve bugün kesinlikle, Türkiye Müslümanları olarak, -belki diğer toprakların Müslümanları için bunu bu kadar kati bir şekilde söyleyemem- iman davasının, iman diye bir davanın mevcudiyetinin bilhassa o zamanki ismiyle Bolşevizm, daha sonraki isimleriyle Komünizm, şimdiki ismiyle "hiçlik" olan tehlikeye karşı Said Nursi rahmetullahi aleyhin hamleleri; dağları, ovaları, korsan yerleri, otelleri vs. kullanan o büyük gayreti takdir edilmezse nankörlük olur.

Ama eserlerinin ve çalışmalarının tamamından görüyoruz ki Said Nursi, bireyin imanı üzerine yatırım yapmıştır. Bu eksikliktir, yanlıştır diye

demiyorum. Zaten toplum bireylerden oluşuyor. Bir de Seyyid Kutup'un bütün dünyayı gören gözüyle "İslam'ındır istikbal" diye haykırmasıyla arasında fark var. Biri ferdi canlı tutmuş, biri canlı bir toplumda fertlerin yaşaması için uğraşmıştır.

Benim şahsî kanaatimdir ki Seyyid Kutup, Said Nursi'ye eylemini icra edeceği alan oluşturmuştur. Said Nursi de bu projenin elemanlarına yatırım yapmıştır. Birbirlerini tamamlıyor olmaları lazım. Tek başına Seyyid Kutup alındığında sadece başkalarını tenkit eden, İslam'ın adını kullanan, içini doldurmayan bir nesil çıkabilirdi ortaya. Çünkü aşırılığın temelinde olan üç beş kişiden biri de Seyyid Kutup. Sadece Said Nursi hazretlerinin mantığına bırakıldığı zaman da üstündeki siyasî oyunlarda idraki yeterli olmayan kitleler geliyor, sömürüldüğünü anlayamayan anlayış ürüyor.

İslam, Allah'ın dinidir. Peygamberi kanalıyla insanlığa aktarılmıştır. Peygamberi'nin dışında hiç kimse bu dini tıpkı Peygamberi'nde olduğu gibi bütün, yaygın ve kuşatıcı olarak aktaramıyor. Bu sefer de bu aktaramayıştan kaynaklanan gruplaşmalar oluyor. Farklı meziyetlerden oluşan onlarca yeteneklinin bütününe emanet edilmiş İslam, insanlığın beklediği İslam'dır.

Sadece Ömer bin Hattab'a teslim edilseydi İslam, sadece Ali bin ebi Talip'e teslim edilseydi; yani Ömer radıyallahu anh, "Bedir ashabı gelsin de beraber istişare ederek karar verelim" diyecek olmasaydı, İslam bu tarafa Resûlullah'ın emanet ettiği gibi taşınamazdı. Ömer'in kapasitesi o kapasite değildir. Ebu Bekir'in kapasitesi o kapasite değildir.

Bu yüzden Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, -Allahu a'lemu limurâdihî- çok hissiyat verdiği hâlde açıkça "Ebu Bekir'dir benden sonra görevliniz" demedi. Ashabına topluca emaneti devretti. Ashab-ı kiram da topluca İslam'ı sahiplendiler. Onlarca farklı meziyet bir arada durdu. Ashab-ı kiramdan sonraki nesiller de yavaş yavaş Müslümanlar parsasını kapıp büyüğünün etrafında kümelenmeye başlayınca zaten İslam'ın başına bu felaketler geldi. Bir de bunların hepsinin nihaî imzası olan halifenin ve siyasî temsilcinin olmadığını düşündün mü afeti istediğin gibi yorumlayabilirsin.

Burada bir başlık açtım. Dedim ki Allah'ın bazı kulları bu büyük fotoğrafın karşısında durdular, Allah'ın lütfu ile bir tecdit hareketi başlattılar. Çünkü ümmet-i Muhammed çöküyordu. 1930-40'lı yılları yaşamadık elhamdülillah. Allah, tekrarını bu ümmetten muhafaza buyursun ama yaşayanları dinlemek bile bizim için çok ağır.

Şimdi mitinglere filan gidiyoruz. İnsanların evinden çıkmadıkları, çıkmaya korktukları, on dokuz sene Allahuekber sesini dinlemekten bile korktukları, ezan okumaktan söz etmiyorum, insanlar "senin kulağına Allahuekber diye bir ses girdi mi?" diye sorgulama yapılma tehlikesi yaşadı.

Ben gündüz çocuklarına Kur'an okutmaya korkan, gece gaz lambasını yakıp çocuklarını hafız yapmaya çalışan hoca efendi biliyorum. Bunu yaparken de evinin camını gece lamba yaktığı belli olmasın diye tahta ile kapatmış. O evi ziyaret ettim, fotoğraflarını çektim. "Bu camları tahta ile babam kapatıp bizi gece Kur'an okuttu bu evde" dedi. Gördüm, çocukken ezberlediği yeri gösterdi.

Bu ümmetin böyle badireli günlerinde, herkesin bir kenara çekildiği, "tespihini çek, sesini çıkarma, çoluk çocuğunu İstanbul'a gönder, inşaatlarda iş bulsun" denen bir zamanda Seyyid Kutup çıktı ve haykırdı: İstikbal İslam'ındır! Önce insanlar "ne diyorsun sen, din gitti, sen hâlâ istikbalden bahsediyorsun" dediler. Sonra bu ümmet, merhum ve bereketli bir ümmet olduğu için, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin füyuzatı hâlâ bu ümmetin üzerinde devam ettiği için küçük bir kıvılcımla yüreklerde büyük meşaleler tutuştu, elhamdülillah.

Sadece afetin boyutu olarak, bu topraklarda yaşadıkları hâlde, bu insanlığın, bu Anadolu çocuklarının ektiği buğdaydan ekmek yedikleri hâlde çıkıp Millet Meclisi'nde, sağda solda "yahu bizim milletimizden adam olmaz, Avrupa'dan damızlık erkek getirelim" diyen hainleri oldu bu milletin. Bunun bir benzeri olan Mısır toplumunda o sözleri her yiğit söyleyemezdi. Seyyid Kutup söyledi.

Bunun muadili olan diğer çalışmaları yok saymıyoruz. Said Nursi rahmetullahi aleyh benzer şeyler yaptı. Süleyman Hilmi Tunahan rahmetullahi aleyh çok güzel şeyler yaptı. Bugün Türkiye'de bilhassa

izlerini izlediğimiz İskender Paşa'da Mehmet Zahit Kotku rahmetullahi aleyh de kalabalık kitlelerle çalışmadı ama o zaman hoca efendilerin aklından bile geçmeyeni teknik üniversiteden mühendisler bulup onlara tarikat dersi vererek İslam'ı aşılayıp "geleceğin adamları siz olun" diyebildi. O meyvelerin çoğunu da göremedi, Rabbine kavuştu. Şimdi onun tedrisatından geçmiş insanlar Allah adına bir iş yapmaya çalışıyorlar.

Tekrar aynı noktayı tekit ediyorum kardeşler: Hazreti Ömer'e bile tek başına teslim edilmiş olsaydı din, bugünkü bozulmamışlığıyla devam etmesi zordu. Çünkü Ömer'in çapı Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin çapı değildi. Hiç kimsenin çapı Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin çapı değildi, olamazdı, olamayacak. Bir melek yoktu ki onun çapında olacak Ebu Bekir olsun, Ömer olsun, Ali olsun veya Osman olsun. Radıyallahu anhum cemian. Ama hepsi bir araya geldiler. "Allah'ın eli onların ellerinin üstünde" oldu:

يَدُ اللهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ Topluca "biz Allah için varız" dediler.

O hepsinin bulunduğu ortama yani cemaat ortamına Allah'ın rahmeti indi ve bir asır dolmadan, insanlığın bulunduğu büyük, önemli bir bölüme İslam'ı din olarak kavuşturdular, elhamdülillah.

4

Muhammed Kutup'la bir mecliste oturuyorduk. Birisi "üstad" dedi, bir yer ismi söyledi: "Orada yabancı birisi Kur'an'daki bir konuyu teyit eden bir proje yapmış. Sonunda da demiş ki: Kur'an asırlar öncesinden bizi geçmiş bu konuda."

Bunu "gâvurlar bile anladı Kur'an'ın azametini" diye belgelemek için Muhammed Kutup'un önünde böyle zikretti. Allah rahmet eylesin. "Arkadaşlar, bunları dinleyin, haber gibi geçin" dedi: "Aynı adam yarın 'Kur'an bu konuda yanlış yapmış' da der. O zaman ne diyeceksiniz? Bizim bir kâfir Kur'an'ı doğruladı diye sevinecek kadar zayıf imanımız yok." Nitekim bütün müşrikler de "yok" dediği hâlde ashab-ı kiram hiç takmamıştı onları.

Kur'an'ı beğenmek değil ona teslim olmak

İmanımız Kur'an-ı Kerim'e teslim olmayı mı yansıtıyor, yoksa Kur'an-ı Kerim'i beğeniyor muyuz? Bunu umumu yansıtacak şekilde sorgulamıyorum. Tahkir ve tenkit yapmıyorum. Ama kendim ve yakınlarım, mesuliyetim altında olanlar namına muhasebe yapıyorum. Kur'an'dan ayetler okuyacağız. Peki diyebilecek miyiz bu ayetlere veya peki dedikten sonra bildiğimize mi devam edeceğiz?

Ayrıntıya girmeden önce nefis muhasebesi yapmak ve çok net bir şekilde kendimizi test etmek için bir örnek verebilirim: Herhangi bir sahabinin, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin önünde otururken hiç duydunuz mu "haydi cihada ve şehadete" dendiğinde "şey… ya Resûlallah…" diye başladığını?

Münafıklar numaralar yaptılar Ahzab gününde.

بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ dediler. Ashap ne dedi? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, "İnfak edin ve Allah için harcayın" dediğinde, ashab-ı kiram tereddüde benzer bir şey gösterdiler mi? Kur'an onlara bir şey vaat ettiğinde hiç "acaba…" diyen sahabi duydunuz mu?

Hepimizin çok iyi bildiği örnek: Cenneti şu dağın eteğinde görüyorum, dediğinde Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, "Mecaz bu, değil mi ya Resûlallah? Uhud'un dibinde ne arar cennet?" dediler mi? Ne mecazı, işte

orada cennet. Ellerindekini atıp gittiler cennete. Mecaz mıdır, şaka mıdır, ciddi midir sorgulamadılar. Ashap böylece "radıyallahu anhum ve radu anh" oldu.

Hoca olarak ben, sıradan bir Müslüman olarak o, sen, biz; hepimiz Kur'an'ın vaatlerini, "Allah diyor ki" sözünü nereye oturtuyoruz hayatımızda? "Bu haramdır" sözü "bu ateştir" kadar rahat etki ediyor mu bize? Tefekkür edilmesi gereken hakikatlerden biridir bu.

Hızlı bir formülü oturtalım: Kur'an'dan ayet dinleyecek birinin elbette Kur'an'ın, Allah'ın kitabı olduğu bilgisi vardır. Kur'an'a imanı test etmeye gerek yok.

Bizde Allah ve 'Allah' kelimesi neyi temsil ediyor? Allah Teâlâ'nın esma ve sıfatlarını çocuklara ezberletmek çare mi?

Bir: Allah, kemal sıfatlarının sahibidir. Zü'l-kemal'dir. Ne demek kemal; eksikliği yok Allah'ın! Şeriatında da, vaadinde de, tehdidinde de, yaratmasında da eksiklik yoktur. Allah'a iman, iki noktadan sonra birinci olarak bunu gerektirir. Kemal sıfatı olan Allah, bana bir vaatte bulunduğunda ona iman ediyor olmam lazım.

İki: Allah eksiklik, güçsüzlük ve pasiflikten münezzehtir. 'Subhanallah' bu demektir zaten. Bu Allah'a iman, bir kadın olarak senin; "erkek kadından üstündür aile şartlarında" dendiği zaman, "Öyledir elbette Rabbim" demeni gerektiriyor. Hem de içinde hiçbir tereddüt olmadan. Ne takdir buyurduysa Allah. Beş vakit mi emrettin? Elli beş olsaydı razıydık Rabbim.

Çünkü Allah, kemal sahibidir. Hiçbir şekilde eksiklik yoktur Allah'ta. Yanlışlık yoktur. Baskı altında kalıp bir şey söylemez Allah. Murat ettiği gibi konuşur.

Üç: وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ olan Allah'a iman ederim. Her şeye gücü yeten Allah'tır o. Allah çok güçlüdür, diyemem, olağanüstü gücü var diyemem; her güç Allah'tadır derim. Başkasının gücü yoktur zaten. Kanun çıkaracak, meclisten onaylatacak, ondan sonra referanduma gidecek de infazına geçilecek… böyle şeyler olmaz Allah'ta. Allah كُنْ فَيَكُونُ'dür. O, ol der sadece

ve olur. Olmasını düşünmez Allah, murat eder ve olur her şey. Böyle bir Allah'ımız var. Celle celâlühü.

Dört: Allah bir şeyi murat ettiğinde yani istediğinde, kâinatta onu geri çevirecek bir şey yoktur. Allah, Musa'yı göndermeyi murat ettiyse, firavunun işi değildir onu geri göndermek. Karşı durmak kimsenin gücünde değildir. Ya Allah göndermeyi istememiştir henüz ya da kâinatta görmeyi murat ettiği oyun ortaya çıksın diye bize şeytanı bir süreliğine gösteriyor. Yoksa Allah, kulları üzerinde bir şeyi uygulamayı murat ediyor da başka birileri şeytanın komplosuyla veya planlamasıyla Allah'ın yapmayı murat ettiği şeyi engelliyorlar… böyle bir şey olmaz.

Beş: Allah'ın hükmü kaldırılamaz bir hükümdür. "Şeriatı kaldırdık, hilafeti kaldırdık, İslam kol kesmeyi söylüyor ama biz kestirtmiyoruz. Hürriyet geldi, liberalizm geldi, kapitalizm geldi, cehennem geldi…" diye bağırdıkları şey, Allah'ın hükmünü kaldırmak mıdır o hükmün içinde cehennem zebanisi gibi rol almak mıdır? Bunu göreceğiz inşallah.

Altı: Biz Rabbimize iman ederken, "kimdir Allah?" derken kendimiz öğrenip tatbik ettiğimiz, çocuklarımıza öğrettiğimiz şey ما شاء كان وما لم يشا لم يكن kuralıdır. Ne istiyorsa o olur, ne istemiyorsa o olmaz. Kim olursan ol, Allah'ın olmasını istemediği şey, meşiet-i ilahiyeye dâhil olmayan bir şey olmayacak demektir.

إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَٰكِنَّ اللهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاء Allah Teâlâ, Peygamber'ine hitap ediyor: "Sen istedin diye iman edecek olmaz. Allah'ın dilediği olacak."

Yedi: Allah bir sözü verirse, o sözü yerine getirir. Bunun altını çiziyoruz: Allah verdiği sözü yerine getirir. Altını çiziyoruz, dikkatimizi çok çeksin diye kenarından bir ok çizip oraya doğru gönderelim: Allah bir söz verdiyse onu yerine getirir: إِنَّ اللهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّى يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ dedi Allah ve söz verdi. "Kendinizi değiştirirseniz ben de sizi değiştiririm" dedi.

Toplum olarak, ümmet olarak Rabbimizin dinine sarıldığımız zaman, hilafeti hak ettiğimiz zaman, güçlü ümmet olmayı hak ettiğimiz zaman söz verdi Allah. Böyle bir Allah'a iman etmeyen de mümin değildir, olamaz. Niye olamaz? Mümin, Allah verdiği sözü tutmadı, diyebilir mi? Ne biçim iman olur bu o zaman. Hayır! Allah söz verdiyse o sözü tutar. Allah Teâlâ'nın kullarıyla şakası yok.

Sekiz: 'Allah' deyince aklımızda hemen şimşekler gibi çakması gereken, imanımızın mecburî hakikatlerinden biri: Allah geçmişi ve geleceği, pozitifi ve negatifiyle bilir. Geçmişi ve geleceği, olmuşu ve olmamışıyla bilir.

Olmuşun olmayacak hâlini, olmamışın olacak hâlini bilir. Allah her şeyi bilir, Alîm'dir dediğimiz zaman, bizim başlatmayı beceremeyeceğimiz bir rakamdan itibaren sonunu bulamayacağımız bir rakama kadar bütün zaman dilimlerini -ki zamanı o yaratıyor zaten- kuşatan bir bilgiden söz ediyoruz. Olanlar ve olmayanların bilgisinden söz ediyoruz.

Bir şeyi emrederken de, cihat edin derken de,

وَاللهُ غَالِبٌ عَلَى أَمْرِهِ "Allah bir şeyi planlarsa onu galip bitirir" derken de 1400 senelik İslam tarihine bakarak konuşmadı Allah. Çünkü biz, bin dört yüz senedir İslam tarihinden söz ediyoruz. Allah için rakam yoktur. Bu rakamlar bizim rakamlarımızdır. Allah'ın rakamları, başı ve sonu olmayan rakamlardır.

Endülüs'te, Moğollar'ın Bağdat'ı işgalinde, yeni Moğol'un Bağdat'ı harap etmesinde, biz kendi perspektifimizden 1400 seneyi ancak tarih kitaplarından okuyan ve yirmi sene sonrasını da bilgisayar üzerinden tahmin eden, kısır ve cılız, Allah'ın hükmünde hiç denecek kadar basit bilgimizle "hani Allah galipti?" demeye kalkarsak bu, en ahlaklı ifadeyle terbiyesizliktir Allah Teâlâ'ya karşı -eğer imansızlık değilse.

Mülk Allah'ın, din Allah'ın, söz Allah'ın. Ey itirazcı, sen de Allah'ın kulusun! "Ben galibim" diyor Allah, "nerede bu galibiyet" diyorsun. Senin bu sorgulaman bile Allah'ın galip olduğunu gösteriyor. Allah bir şeyde "Galibim" dediyse biz iman ediyoruz ki bu muhteşem, uçsuz-bucaksız bir bilgiden kaynaklanan vaattir ve Allah'ın vaadi önlenemez bir gerçektir.

Allah Kur'an, Kur'an Allah demektir

Bu sekiz gerçekle Allah'a iman ediyorsak iman ettik. Şimdi Allah'ın kitabına dönüyoruz.

A maddemiz: Allah'ın kitabı Kur'an'dır, değil mi iman ettiğimiz? Kur'an ve Allah ilişkisinde şüphemiz var mı, olabilir mi? Yani Kur'an deyince Allah ne kadar akla geliyor, Allah deyince Kur'an ne kadar akla geliyor? Kur'an kelimesi Allah'ı yüzde kaç gösteriyor olabilir? %99 bile gösterse o %1 küfür payıdır. Kur'an %100 Allah demektir. Hablullahi'l-metin. Kur'an Allah'ın "elimizdeki ipi"dir. Peki, Allah deyince Kur'an anlıyoruz, Kur'an deyince ne anlıyoruz? Yine Allah anlıyoruz.

B maddemiz: Mümin, Allah'ın varlığından, kudretinden, azametinden şüphe edebilir mi? Biraz önce gördük ki edemez. Hiçbir şekilde Rabbimizin üzerimizdeki ilahlığını, Rabliğini, uluhiyetini asla tartışmıyoruz. İmanımız

katidir. Allah'tan şüphe edemeyiz, أَفِي اللهِ شَكٌّ Allah konusunda bir şüphe var mı ortada? Bir müminin Allah konusunda tereddüdü olabilir mi? Hâşâ, maazallah.

Kur'an'dan direkt veya dolaylı şüphe, Allah'tan şüphe değil midir? Allah=Kur'an demek, Kur'an=Allah demek ise eğer; böyle iman ediyorsak ki elhamdülillah, böyle iman ediyoruz. Çünkü biz Kur'an'ı beğenmedik. "Çok güzel bir kitap, hele namaz konusunu çok iyi anlatıyor…" Böyle demiyoruz. İmanımız bu bizim diyoruz. Başka türlü olmaz diyoruz.

C maddemiz: Peki, Kur'an'dan şüphemiz olabilir mi? Direkt veya dolaylı olarak Kur'an'dan şüphe ettiği zaman Müslüman, eğer Kur'an yüzde yüz Allah demekse, Kur'an=Allah demekse; Allah=Kur'an demekse direkt veya dolaylı Kur'an'dan şüphe eden biri Allah'a iman ediyor olabilir mi? İşte bunun için ümmet-i Muhammed'in bütün fukahası, "Kur'an mütevatirdir. Bir ayetini-kelimesini inkâr eden kâfirdir" demişlerdir.

Bir ayetini -maazallah- kabul etmemek, Allah'ı bir oranda reddetmek demektir. Her ayetin 'Allah' kelimesine tekabül eden bir boyutu var. Bunu reddettiğin kadar Allah'ı reddettin demektir.

Bu üçlü formül, şu hayatımızdaki çetrefilli soruların cevabını verecektir: Bizim için Allah=Kur'an demek oluyor mu? 'Allah' %100 Kur'an'ı gösteriyor mu? Allah'ta bir şüpheden söz edebilir miyiz? Eğer bu iki formül doğruysa Kur'an'ın hangi ayetini tartışabiliriz? Tartışanı mümin gözüyle görebilir miyiz? Hatta Kur'an'ı yüceltiyorum numarasıyla Resûlullah'ı küçültmeyi kabul edebilir miyiz?

Bütün bunlardan sonra, şimdi Rabbimizin kitabından ümmet-i Muhammed'in dününü, mevcut durumunu, bakalım nasıl anlayacağız? Biraz sonra okuyacağımız ayetler hiç tereddüdümüz olmasın, ashab-ı kiramın dinlediğinde, şairin dediği gibi sağa-sola bakmayıp "bana diyor Allah" dediği ayetlerdir. Şimdi biz de bu ayetleri dinleyeceğiz.

Kardeşlerim,

Rad suresinin 31. ayetinde Allah buyuruyor:

إِنَّ اللهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ “Allah sözünü bozmaz.” Bozar mı, diye sorsam zaten kimse bozar demez. Ama ashab-ı kiram hendek kazılırken günlerce aç kaldılar, diyebiliyoruz değil mi Hendek gazvesinde? Hatta taş bağlama olayını da biliyoruz midelerine, ayakta durabilmek için. Mide büzülmüş, kambur kalıyorlar, taşlar bağlamışlar dik durabilmek için. Bildiğimiz bir şey bu.

O esnada Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem kazmayla taşa vurdu, kıvılcım çıktı taştan. Ne buyurdu: “Allahuekber! Kisranın sarayını ümmetimin elinde görüyorum.” Yani Pers İmparatorluğu’nu.

Ashab-ı kiram tekbirler getirdiler. Münafıklar ne dediler: “Muhammed karnını doyuramıyor, bize kisranın sarayını vaat ediyor.” إِنَّ اللهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ ise ashabın imanıydı. Dolayısıyla “Kisranın sarayı sizin olacak, bu kıvılcımdan bu anlaşıldı” dediğinde Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, kendilerini sarayın sahipleri zannettiler. Sonunda da oldular, ayrı bir konu. Sadece on beş sene sonra kisra onların oldu, on beş sene bile değil.

Ama münafıklar, pozisyonla vaadi karşılaştırdılar. Pozisyon ne: Açlıktan midesine taş bağlamış Peygamber ve ashabı; vaat ise saraylar dolusu altın. Olur mu böyle şey? Pozisyonla, mevcut durumla vaadi karşılaştırınca küfürleri ortaya çıktı. Olmaz böyle bir şey, dediler. Zengin biri vaat etse bunu kabul edebilirlerdi. Ama ashap ne dedi: Bize Resûlullah zaten hiç eksik bir şey vaat etmemişti ki.

Mevcut duruma bakıp “Amerikan teknolojisini nasıl geçeceksin?” diyenler var. Rabbim dilerse Amerikan ve küfrün bütün teknolojileri bir sivrisinek kanadı kadar bile değeri olmadan bu kâinatta müminlerin ayağında paspas olur dersin, mümin farkı!

Güçlü bir peygamber, müşrikleri ayağının altında çiğnerken “sıra kisrada, sıra Bizans’ta, sıra Roma’da” diye vaatte bulunsaydı iman konusu olmazdı bu zaten. Görünen o zaten, öyle olacaktı. O gücü elde ettiğinde vaatte bulunmadı. Zaten Mekke’de de “affettim hepinizi, gidin” demişti. Güçsüz gününde vaatte bulundu. İstanbul’un fethine işaret etti o zaman. Güçsüz olduğu gün, “Benim ümmetim servet sahibi olacak” dediği zaman Allah hiçbir zaman vaadinden caymaz, Peygamberi de Allah adına konuştuğuna göre haktır bunlar diye iman eden mümindir. Bizim şu anki manzaramız, hendek kazan ashabın manzarasına benziyor. Evet, aç değiliz ama kafalarımız aç. Perişanız. Ve aynı Kur’an bizim önümüzde إِنَّ اللهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَاد diyor.

Bu sözlerim kişisel veya grup menfaatine uygun olmayanlar tarafından anlaşılmaz elbette. Ama Rad suresinin bu 31. ayetini yukarıdan itibaren okumak istiyorum.

وَلَوْ أَنَّ قُرْاٰنًا سُيِّرَتْ بِهِ الْجِبَالُ أَوْ قُطِّعَتْ بِهِ الْأَرْضُ أَوْ كُلِّمَ بِهِ

الْمَوْتَى بَلْ لِلّٰهِ الْأَمْرُ جَمِيعًا

Şu Kur'an bu ayetleri böyle okumayıp da bütün dağlar bu ayetlerin peşinden hareket etse, yer yarılsa bütün dağlar yere geçseler, binlerce sene önce ölmüş insanları diriltse bu ayetler, böyle mucizeler de göstersek inanacağı yok bu insanların.

أَفَلَمْ يَيْأَسِ الَّذِينَ اٰمَنُوا أَنْ لَوْ يَشَاءُ اللّٰهُ لَهَدَى النَّاسَ

جَمِيعًا

Müminler, bütün insanlar iman edecek diye niye bekliyorlar ki? Beklemeyin böyle bir şey siz. Kur'an mucize üstüne mucizeler getirse, dağlar pamuk olup uçsa insanların gözünde "haktır Allah'ın kitabı" gene dedirtemezsiniz.

وَلَا يَزَالُ الَّذِينَ كَفَرُوا تُصِيبُهُمْ بِمَا صَنَعُوا قَارِعَةٌ أَوْ تَحُلُّ قَرِيبًا

مِنْ دَارِهِمْ حَتَّى يَأْتِيَ وَعْدُ اللّٰهِ

Her gün başlarına bir yıldırım atsak bile kâfirler bu yaptığından vazgeçmeyecek. إِنَّ اللّٰهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ Allah'ın sözü haktır. Allah sözünden caymaz, merak etmeyin müminler.

İman bu kardeşlerim.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi defalarca mucize gösterirken gördü de müşrikler, 'pes Muhammed be!' demediler. Onun için seni Allah, iman eden kulları arasında seçtiyse sen hiç secdeden başını kaldırma, sabahlara kadar şükret. İman nimetiyle donanmış olmak en büyük şükür gereğidir. إِنَّ اللّٰهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ bu demek kardeşlerim. "Allah sözünden caymaz."

Biz zannediyoruz ki Kur’an-ı Kerim’i tam anlatamadık bu adamlara, onun için anlamadılar. Ayet ne diyor: Müşrikler oturuyorlar Erciyes’in dibinde diyelim. Sen de başladın: أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِأَصْحَابِ الْفِيلِ Erciyes hareketlendi, yürümeye başladı. “Sadakallahulazîm” dedin, durdu Erciyes. Bunu yaptı Allah, yapmadığı bir şey değil. Bakara suresinde Allah Teâlâ, Yahudiler’e yaptığını buyuruyor. “Dağın üzerlerine doğru geldiğini görünce hepsi secdeye kapandı” diyor. Hemen secdeye kapandılar, baktılar ki dağ gitti, gene Musa aleyhisselamı yordular.

İnsanoğlu mucize görmediği için filan değil Allah’a teslimiyet herkese nasip olmayan bir nimet olduğu için böyle inatçıdır. Kime nasip olduysa bu, kıymetini bilmeli, Allah’ın vaadine güvenmelidir.

Aynı mana, bir başka ama dikkat çekici bir üslupla Hac suresinin 47. ayetinde var. وَلَنْ يُخْلِفَ اللهُ وَعْدَهُ “Allah asla sözünden caymayacaktır.” Kur’an’da bir kere bile geçmiş olsa zaten bizim için yeterliydi. Ama bakıyoruz ki birkaç sure sonra Hac suresinde de geldi: Allah vaadinden asla caymayacaktır. لَن edatı bütün zamanları gelecekte kuşatmak için kullanılır. وَلَنْ يُخْلِفَ اللهُ وَعْدَهُ Allah asla sözünden caymayacaktır.

Demokratik, seküler, liberal, kapitalist -ist -pist ne varsa bütün bu sistemlerden etkilenmiş beyinlerimizi bir anlığına hijyenik bir ortama alalım. Rabbim bir şeyi vaat ederse o vaadinin gözümle gördüğümden daha net bir şekilde iman etmem gereken bir hakikat olduğu Hac suresinin 47. ayetinde.

Allah’ın takvimi yoktur

Bu ayeti adım adım dinleyelim. Müşrikler ikide bir gelip Efendimiz’e ne diyorlar: “Tehdit edip duruyorsun, öyleyse gökten azap göndersin Allah!” Alay ediyorlar.

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ “Onlar hemen azap gelsin diyorlar.” Yani alay etmek için diyorlar. وَلَنْ يُخْلِفَ اللهُ وَعْدَهُ “Allah sözünden caymayacaktır.” Peygamber’i kışkırtıyorlar. “İndirsin Allah azabını, madem tehdit ediyorsun bizi.

” وَلَنْ يُخْلِفَ اللهُ وَعْدَهُ “Allah sözünden caymayacaktır.”

Takvim ne kadar işliyordu Allah'ta? Bin sayıyorsun, bir gün yapıyor Allah'a göre. Beş gün sonra dediyse Allah, demek ki beş bin sene sonra gelecek o. Vaadi de cezası da. Azap da edecekse böyle, rahmet de edecekse böyle. Allah böyle çünkü. Takvim bizde var. Bir gün, üç gün, beş gün, ramazanın biri, yedisi… göklerde ramazanın yedisi yok. Kadir gecesi dünyada var. Göklerde yirmi yedinci gece değil Kadir gecesi.

وَكَأَيِّنْ مِنْ قَرْيَةٍ أَمْلَيْتُ لَهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ "Nice kasabalar vardı, zalimler… Onlara da böyle süreler vermiştik biz." أَمْلَيْتُ لَهَا "Onlara da uzun uzun süreler vermiştik." Onlar da "Hani kaç sene oldu bu peygamberin sözleri?" diyorlardı. ثُمَّ أَخَذْتُهَا "Sonunda işlerini bitirdik." وَإِلَيَّ الْمَصِيرُ "Sonunda bana gelinecek." Dairede ne kadar dönersen dön, hep Allah'ın etrafında dönüyorsun.

Hayrı ve şerri Allah'ın etrafında dönüyorsun. Sen dairenin yedi yüzüncü metresini tur atıyorum diyorsun ama eksende Allah'ın kaderi bulunduğu için sana göre yedi yüz metre o. Allah'a göre hiç döndün sen henüz. Dokuz yüz elli sene Nuh aleyhisselamın penceresinden bakıldığında beklenti. Allah'a göre sıfır saniyeydi o. Bir gün bile etmiyor çünkü dokuz yüz elli sene.

Buradaki bu 'bin sene' şöyle mecaza geliyor, böyle geliyor… bunları bırakın. Rabbim ne anlamamı istiyor? Yirmi dört saat sizin için uzun zaman, benim için وَإِنَّ يَوْمًا عِندَ رَبِّكَ "Senin Rabbinin yanında bir gün bin sene ediyor." Gazze yirmi beş gündür muhasara altında, Allah'a göre saniye etmiyor. Bin senede yirmi beş gün hiçbir şey etmiyor ki. Bir günün bir rekât namaz kılacak kadar bir zamanı bile etmiyor.

Sorunumuz şu: Mümin olduğumuz hâlde, Kur'an ümmeti olduğumuz hâlde demokratik, seküler, kapitalist, liberal sistemlerle Allah'ın mülkünde, Allah'ı anlamaya çalışıyoruz. Rad suresinin otuz birinci ayeti ve Hac suresinin kırk yedinci ayetinden baktığında kâinatta hiçbir sorun yok. Çok uzadı dediğin şey Allah'a göre henüz başlamamış oluyor.

Bu kâinatın dönüşü Allah'a göre olacak sen de keyif süreceksin. Parmağı koparken bile sahabi ne dedi: "Sen ey parmak, Allah yolunda kopuyor olduktan sonra acı mı vereceksin bana!" Bu,

takvimi Allah’a göre işleyenlerin hesabıdır.

5

Bir itikat tazelemesi

Günübirlik hatta saat başı izlediğimiz, etrafımızda olup biten olayları dinliyoruz, izliyoruz, etkisinde kalıyoruz. Ama Kur'an ümmeti olarak, Kur'an'a iman edenler olarak yeni bir silkinişle ayağa kalkabilmek için Rabbimizin kitabından hareket edip bütün bu olup biten olayları daha canlı, daha aktif ve Rabbimizin huzurunda daha işimize yarayacak amellerin sahibi olmaya çalışacağımız bir mantıkla tahlil edelim istiyoruz.

Bu sebeple ümmet-i Muhammed'in mevcut durumunu siyasî analizlerle ele almadan önce; iman ettiğimiz kitabımızın bize nasıl bir yol çizdiğini de konuşmak istiyoruz.

Biraz sonra Rabbimizin hükümlerini, müminlere vaatlerini, ümmet-i Muhammed'e Allah'ın sözünü Kur'an'dan öğreneceğiz. Mekke dönemi hicretle beraber nasıl zafere dönüştü? Arap yarımadası şirkten ve müşriklerden nasıl temizlendi? Daha sonra Pers İmparatorluğu ashab-ı kiramın ayakkabısız adamlarının elinde nasıl düştü? İstanbul, yani binlerce yıllık Bizans saltanatı, ümmet-i Muhammed'in elinde nasıl çöküverdi? Haçlı orduları defalarca ümmet-i Muhammed'in topraklarına gelip sonra da çil yavruları gibi nasıl kaçıp gitmek zorunda kaldılar?

Bütün bunları konuşmadan ve gözümüzün önüne getirmeden önce, hiçbir şey olmamış, bu ümmet pratik hiçbir zafer görmemiş olsa bile buna rağmen biz ümmet-i Muhammed olarak sadece: إِنَّ اللهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ "Allah sözünden caymaz" ayeti ile bile ayakta kalmış olsaydık, bugün hangi heyecan ve umutla Kur'an'a sarılmalıydık? Ümmet-i Muhammed olarak, Allah sözünden caymaz ve bize de zafer vaat etmiştir, demeli değil miydik? Doğan çocuklarımızı Kur'an öğretmeden önce Kur'an'ın her haberinin doğru olduğuna inandırmamalı mıydık? Her sabah namazına kalkmadan önce "Ben yatıyorum ama sabah kalktığımda bu ümmet yeni bir silkinişle insanlığın efendisi olabilir. Yarın öyle bir sabah olabilir" demeli değil miydik, diye bir itikat tazelemesi yapmamız gerekiyor.

Kur'an'dan ayetler okuyacağız. Ama bu ayetleri okumadan önce ayet dinleyecek halet-i ruhiyemizin olması lazım. Allah'ın ayetlerini, Peygamber

aleyhisselamın hadis-i şeriflerini bilgi kutumuza mı atıyoruz yoksa imanla dolu, Allah'a teslimiyete hazır kalbimize ve beynimize mi yüklüyoruz? Her türlü bilginin bulunduğu kutuya bir bilgi iner gibi ayet indirmek başka şey, 'Allah' deyince her şeyi bitirip sadece Allah'ı düşünen, başka bir şey düşünmeyen ve yüzde yüz teslim olmuş sıddık beyinler, sıddık kalpler ve onların sahibi müminlerden olmak başka şeydir.

Bu sorgulamayı yapmak zorundayız. Çünkü bizim sorunumuz Kur'an-ı Kerim'i bulup okuyamama sorunu değil; bulduğumuz, okuduğumuz Kur'an'a karşı sıddıkiyet sıkıntısı yaşayan beyin sahibi oluşumuzdur. 'Acaba'ları reddetmiş beyinlerle Kur'an dinlemek zorundayız.

Şimdi Nisa suresinin 87. ayetindeki soruya cevap bulalım: وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللهِ حَدِيثًا "Allah'tan daha doğru sözlü kim olabilir?"

Bu soru mümine soruluyor. Çünkü Allah, kâfire soru sormaz. Kur'an, kâfirin okuyabildiği bir kitap değildir. Zaten abdestsiz olduğu için de Kur'an'a tutması caiz değil. Kur'an, müminin kitabıdır, Kur'an'daki sorular direkt veya dolaylı olarak mümine sorulan sorulardır.

"Allah'tan daha doğru sözlü kim olabilir?" Elbette şu yeryüzünde Müslüman olarak yaşayan bütün insanların cevabı bellidir.

Ama okuldaki eğitimin veya enformasyonun sonuçlandırdığı, siyasetçilerin şekillendirdiği kafalarımıza Allah'ın hükümlerinden bir hüküm, vaatlerinden bir vaat veya tehditlerinden bir tehdit geldiğinde; "Allah'tan doğrusu olmaz. Siyaset yok olsun, enformasyon sıfırdır, yalan çöplüğüdür, internet çöplüktür ve benim ilkokulda, ortaokulda öğrendiğim maymunluk hikâyelerinden maymunlaşmaya kadar her ne varsa hepsi Allah'ın sözünün karşısında bir hiçtir, çöptür, defodur" diyebiliyor muyuz?

Elbette "Allah en doğruyu söyler" demek kolay. Müslüman'ın pratikte Allah'ın doğru söylediğini, onun karşısında hiçbir sözün doğru olmayacağını söyleyip söylemeyeceği çok önemli. وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللهِ حَدِيثًا sözü sözel olarak 'Allah' diye cevaplandırılır. Pratikte ise bu cevap nedir?

Mümin, "Siz faizi bırakmazsanız bilin ki Allah'la ve Peygamberi'yle savaşıyorsunuz" diyen ayeti okuduğu veya dinlediği zaman, banka gördüğünde "Allah'la savaşma merkezi" diye bir başlık açabiliyor mu kafasında? Yahut bir Müslüman olarak ben, Müslümanlar olarak hepimiz; "Faiz nedir?" diye bir soru çıktığında hiç tereddüt etmeden "Faiz, Allah'la savaşmaktır" diyebiliyor muyuz? "Faiz, Allah'la savaşmaktır" diyen, وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللهِ حَدِيثًا ayetinin cevabını da 'Allah' olarak söylüyordur.

Allah’ın herhangi bir emri bu şekilde karşılık bulduğu zaman kafamda, “En doğru sözü Allah söylüyor” demektir. Allah “Yeryüzünde mümin kullarıma zafer vaat ediyorum” dediğinde “Ama Amerika çok güçlü…” diyen birisi

وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللهِ حَدِيثًا sorusuna ne cevap veriyordur ki?

Nisa suresinin 122. ayeti bir kere daha bu soruyu soruyor: وَعْدَ اللهِ حَقًّا “Allah’ın vaadi haktır.” وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللهِ حَدِيثًا “Allah’tan daha doğru sözü kim söyleyebilir” -ki Allah’ın vaadi hak olmasın?

Nisa suresinin 87. ve 122. ayetleri, iman ettikten sonra iç sorgulama malzememizdir. Hükümleri, vaatleri ve tehditleri açısından Allah’ın sözünü dinleyen bir müminin, bu dinlediği sözleri en doğru söz, daha doğrusu olmaz bir söz olarak dinleyip dinleyemediğine cevap vermesi gerekiyor.

Kur’an tarih kitabı değildir

Bildiğiniz gibi Ahzap suresi, adı üstünde, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellemin Medine’sini kuşatan ‘birleşik ordular’ anlamındaki Ahzap savaşını anlatır. Ahzap, ‘gruplar’ demek. Birleşip büyük bir kitle olarak Medine’yi dışarıdan kuşatıp Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemi kendi ocağında boğma planı yaptılar. Şirk kafası işte, Allah’ı hesap etmediler. Sadece coğrafî, siyasî ve askerî hesaplar üzerinden Medine’de İslam’ı bitirmeyi planladılar. İçinde hâlâ münafıkların bulunuyor olması Medine’nin o zamanki en büyük sorunuydu. Münafıklar Medine’de Peygamber sallallahu aleyhi ve sellemin yanı başında iç dinamit olarak ya da mayınlı gibi bulunuyorlardı.

Siret-i nebiden derli toplu öğrendiğimiz kadarıyla ve Ahzap suresinde Allah Teâlâ, ayrıntılı bir şekilde bu sahneleri anlatıyor. Burada küçük bir not ekleyelim: Kur’an, tarih kitabı değildir. Siret kitabı da değildir. Kur’an, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin hayatını anlatan bir kitap değildir, savaşlarını anlatan bir kitap değildir. Kur’an iman kitabıdır. Hiçbir ayeti, hiçbir kelimesi tarihî bir bilgi aktarmak için Müslüman’a ulaştırılmış değildir. Kur’an-ı Kerim, Müslüman’a kıyamet gününe kadar iman edip ne yapması gerektiğini anlatmak için vardır.

Demek ki kıyamet gününe kadar Müslümanlar -Medine anlamında- İslam şehirlerinin ve Müslümanlar’ın kuşatılacağı olaylarla ve şu ayetlerin bahsettiği sahnelerle karşılaşacaklardır. Nasıl Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin hanımına, annemize zina iftirasında bulunuldu, kıyamete kadar

benzer olayla her Müslüman karşılaşma riski taşımaktadır. Allah Müslüman'a ne yapması gerektiğini o ayetlerle öğretmiştir. Aynı şekilde teyemmüm yapmayı anlatan ayetler niye Kur'an'da vardır?

Kıyamete kadar Müslümanlar'ın su bulamayacağı günler olacaktır muhakkak. Ne yapacaklarını Allah öğretmiştir. Ahzap savaşının bir benzeri, daha şiddetlisi, daha ağırı veya hafifi kıyamete kadar bütün Müslümanlar'ın yaşayacağı olaylardandır.

Medine'de, küçük bir şehirde yaşayan Peygamber aleyhisselam ve ashabı bütün Arap Yarımadası'nın müşrikleri tarafından topluca muhasara altına alınmıştır. Müşrikler -kendi aralarında ihtilaf bulunduğu hâlde- Peygamber sallallahu aleyhi ve selleme karşı birleştiler, Medine'yi muhasara altına aldılar.

Medine'de açlık dâhil sıkıntı baş gösterdi. Bu sıkıntı, artık can boğaza gelmiş bir hâlde ashab-ı kiramın karşısına çıktı ve Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, bildiğimiz gibi Medine'nin etrafını kilometrelerce hendek kazarak koruma altına almak istedi. Nasıl daha sonraki dönemlerde surlar yapıldı, şehirler koruma altına alındı İstanbul'daki gibi; Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem de Selman-ı Farisî'nin teklifi ile Medine'nin etrafına bir atın sıçrayarak atlayamayacağı şekilde hendek kazdı. Hendekten biriken toprağı da Medine tarafına koydular. Bekçiler o toprağı sığınak yapıp arkasında durdular. Zırhlı veya zırhsız düşman, atıyla karşı tarafa geçemedi. Hendeğe girdiği zaman da yukarıdan okla öldürüleceği için, düşmana karşı yapılabilecek en büyük tedbir alındı.

Bu sebeple savaş Ahzap, aynı zamanda Hendek savaşı olarak da anlatılır. Ama her hâlükârda elli güne yakın, yani bir aydan uzun zaman Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ve ashabı ciddi bir ölüm korkusu geçirdiler, açlık yaşadılar.

Burada savaşın ayrıntılarına girme ihtiyacı hissetmiyoruz ama Kur'an'ımız, sözünü ettiğim ayetlerde (10-22) hep savaşın şiddetini anlatıyor. "Hani müşrikler üzerinize yukardan sel gibi inmişti" diyor. Allah Teâlâ buyuruyor: "Yukarıdan-aşağıdan sizi kuşatmışlardı. Can boğazınıza kadar gelmişti." Yani ölüm tehdidi sizi son noktaya kadar sıkıştırmıştı.

Bu dönemde münafıklar hemen ailevî sorunlarını mazeret göstermeye başlayıp cepheden kaçmak istediler. Evde çok kritik durum var, dediler. Kiminin hanımı hasta oldu hemen, kiminin baldızı doğum yapacak... Herkesin mazeretleri ortaya çıkıverdi. Biz sadece savaşın kritiğini öğrenmiyoruz. Demek ki kritik zamanlardaki kritik özürler hep ev, namus

davası, doğum sancıları filan oluyormuş. Herkes hanımını bahane ederek cepheden kaçarmış. O zaman da böyleymiş usul demek.

إِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ “Evlerimizde özel-mahrem sorunlar var ya Resûlallah!” deyiverip özür istemişler. Peygamber aleyhisselamın reddetmeyeceği bir mazeretle karşısına çıkıp cepheden kaçmaya çalışmışlar.

Müşrikler on bin kişi kadar kalabalık bir orduyla Medine’yi istila için yola çıktıklarında şehrin nüfusunun iki katından fazlalardı. Asker sayısından değil, nüfusun iki katından. İşgal olursa can kalmayacağı ortada. Hiçbir şeyin kalmayacağı, çoluk çocuk herkesin esir düşeceği zannedilen bir ortamda Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, “Kisra sarayının müminlerin eline geçtiğini görüyorum” dedi. Onlar, “Şu düşman bizi öldürmez. Tamam, kurtulacağız” diye bir müjde bekliyorlar. Resûlullah ise binlerce yıllık geçmişi olan Pers İmparatorluğu bu ümmetin olacak, diyor.

Öbür taraftan Arap Yarımadası ile ilgili müjdeler veriyor. Onlar ölecek miyiz ölmeyecek miyiz, bunu bir konuşalım diyorlar. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem onlara Asya kıtasını vaat ediyor.

İki imtihan var burada. Öleceğiz diye tehdit altındaki bir şehir, bu bir imtihan. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem böyle bir sahneyi büyük bir zafer müjdesi ile imtihana dönüştürdü. Ölüm beklerken başkasının üzerinden zafer müjdesi alıp “tamam” demek ikinci büyük imtihandır. Bu imtihanı münafıklar çok perişan bir şekilde bitirdiler.

Allah bize dünyada gülistan vaat etmedi

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin Bizans’ın, İstanbul’un veya Pers İmparatorluğu’nun fethini ve ümmet-i Muhammed’in servet sahibi olacağına dair müjdelerini yorumlayan iki grup var:

Münafıklar yorumluyorlar ve “Karnı açın söylediği sözlere bak!” demeye getiriyorlar. Bir de müminlerin cevabını Allah veriyor:

وَلَمَّا رَأَى الْمُؤْمِنُونَ الْأَحْزَابَ قَالُوا هٰذَا مَا وَعَدَنَا اللهُ

وَرَسُولُهُ وَصَدَقَ اللهُ وَرَسُولُهُ

“Şu müşrikler, büyük orduyla Medine’yi yıkmak için gelmişler. Bu, Allah’ın bize sözünü ettiği şeydir diyorlar. Allah ve Peygamberi ne dediyse doğrudur.”

Münafıklar ne diyorlar: “Biz burada ölümden korkuyoruz, Peygamber bize ne vaat ediyor?” Müminler ne diyorlar: “Zaten Allah bize söylemişti. Allah bize bedava cennet vaat etmemişti. Allah’ın dediği buydu. Zaten Allah ‘Sizi imtihan edeceğim’ demişti. Dediği çıktı Allah’ın. Bir yanlışlık yok bu işte.”

Böyle olunca da مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللهَ عَلَيْهِ yirmi ikinci ayet bu sefer: İmtihanı kazanan erkek müminler olarak Allah’a verdikleri sözde durdular. Demek ki bu imtihanı kaybedecek olsaydı bir kısım müminler, onlar da münafıklar gibi sayılacaklardı.

Haber bültenleri üzerinden ümmet-i Muhammed’in geçmişini ve geleceğini anlamaya çalışırsak eğer, ölümlerden ölüm beğenmekten başka alternatifimiz yok demektir. Ama Allah’ın vaadi ve kitabı üzerinden Asya’da, Arap Yarımadası’nda, Anadolu’da ve dünyada Müslümanlar’ın yaşadığı her yerde ümmet-i Muhammed’in mevcut pozisyonunu değerlendireceksek söylenecek ilk söz nedir?

هٰذَا مَا وَعَدَنَا اللهُ وَرَسُولُهُ

“Allah’ın bize verdiği söz budur.”

Allah bize yanlış bir şey söylemedi. Allah bize güllük gülistanlık bir hayat mı vaat etti? Dedi mi Allah: “Bir gün iman ettikten sonra sizin artık kimse üzerinize dokunamaz, her şey keyfinize göre olacak. Hayal ettiğinizdeki gibi yaşayacaksınız.” Demedi. Tam aksine, daha sonra göreceğiz Ankebut suresinde; madem iman ettiniz buyurun teste diyecek Allah: “İman ettiyseniz, sizden önce iman edenlere yaptığımız gibi size de test yapacağız.”

Ashab-ı kiram -Allah onlardan razı olsun- Ahzap savaşındaki bu ağır sahneyi görünce “Allah’ın bahsettiği müminlik imtihanındayız demek ki” dediler. هٰذَا مَا وَعَدَنَا اللهُ وَرَسُولُهُ Münafıklar ne dediler: “Hem iman ettik Muhammed’e hem başımıza gelenlere bak.”

Bugün ve yarın, kıyamet gününe kadar Allah'ın ashab-ı kiramdan daha iyi mümin kulları olmayacak. Bu dünyada ashab-ı kiramdan daha kolay imtihan da hiç kimse görmeyecektir. Aksi takdirde Allah Teâlâ, ashab-ı kirama hak etmedikleri kadar fazla eziyet etmiş olurdu -ki Allah kimseye eziyet etmez. Hem en iyi mümin olacak ashab-ı kiram hem herhangi bir asırdaki müminden daha fazla eziyet çekmiş olacak; bu adaletsizlik olur. Bu Allah'ın yapacağı iş değildir.

Müminler kıyamet gününe kadar her türlü imtihana hazır olacaklar. Hendek, Ahzap muhasarası gibi savaşları hissediyor olacaklar. Ve o gün Allah müminlerin ağzından çıkan sözü meleklere kaydettirecek.

İslam'a ölümlerden ölüm beğenenlerle bütün bu olumsuz sahnelere rağmen şöyle diyenler: Gelecek İslam'ındır, istikbalde İslam'dan başka gür ses hiç kimsenin olmayacaktır. Hayat benim yaşadığım elli seneden ibaret değil. Hayat yeryüzünde Allah'ın takdir ettiği son güne kadar olan binlerce senedir.

Zaferler ve mağlubiyetler benim hayatımdaki üç sene, on sene, yirmi seneye göre değildir. Hayat, Allah'ın yeryüzünde hayatı var ettiği takvimin bütünlüğüne göre değerlendirilen şeydir.

Allah bize ne vaat etmişti?

Dünya hilafetin kaldırıldığı, kaldırıldığını zannettiği, 1900'lerden 2000'lere kadar gelen zamandan ibaret değil. Yüz senedir yeryüzünde hep Müslümanlar zulüm görüyor diyelim. Hayatı bana göre, benim kurduğum devlete göre, benim kurduğum sitedeki hayat standartlarına göre değerlendirdiğimden dolayı bu sıkıntıyı yaşıyorum. Ashab-ı kiram, hayatı Âdem aleyhisselamdan itibaren başlattıkları için, son insana kadar olan süreyi hayatın devam ettiği süre olarak gördükleri için, kendi kurdukları devletin kuruluşunun beşinci senesinde müşrikler, o devletin nüfusunun iki

katı kadar büyük bir orduyla Medine'yi kuşattıklarında, "beş sene olmadan devletimiz yıkılma tehlikesi ile karşılaştı" demediler.

هٰذَا مَا وَعَدَنَا اللّٰهُ وَرَسُولُهُ "Allah'ın ve Resûlü'nün sözünü ettiği şey geldi demek ki" dediler ve hemen şehitlik hazırlığına başladılar, kazandılar, مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ oldular. "Müminler arasındaki erkekler" olarak Allah onları öne çıkardı. Medine o gün İslam'ın var olduğu tek yerdi, Mekke bile İslam değildi. Bugün İslam, Medine'nin şubeleri olarak Afganistan, İran, Hindistan, Irak, Yemen, Türkiye ve Makedonya'da bir tür Medine'dir hâlâ.

Müslümanlar'ın yaşadığı bütün topraklar akşamdan sabaha kadar top sesleriyle dövülüyorsa uçaklardan bombalarla tehdit ediliyorsa, insanlar camını açtığında hep bomba sesi veya haberi izliyorlarsa bu küçük bir Medine'nin üç kıtaya yayılmış yani filmin daha büyük bir sahnede seyredilebilen şekli demektir.

Hoca efendiler, yazarlar, çizerler, öğretmenler, muallimler, çocuklarının karşısında olayları yorumlayan anneler-babalar; "bu tam da Allah'ın ve Peygamberi'nin bize vaat ettiği sahneydi. Sabrımızı imtihan edecek Allah, bu enformasyon kirliliğine, bütün rezilliklere karşı imanımızla ayakta durup duramayacağımızı görmek istiyor" deyip demeyeceklerinin imtihanındadır.

Medine'de üç-beş bin nüfuslu ashab-ı kiramın on bin kişilik bir orduyla kuşatıldığı Ahzap savaşını bugüne uyarladığımızda İslam toprağı kuşatılmış bir durumda ise; eğer bugün Müslümanlar münafıklar gibi, "nedir bu çektiğimiz, görmüyor musun Müslüman Müslüman'ı kesiyor, Müslümanlar kuşatıldı, onlar da zaten taviz verdi…" diyecek yerde

هٰذَا مَا وَعَدَنَا اللّٰهُ وَرَسُولُهُ Allah ve Resûlü'nün tam anlattığıyla karşılaştık derlerse

مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللّٰهَ عَلَيْهِ cinsinden olacaklar. Allah'ın tam dediği karşımıza çıktı diyen 'erkek mümin' olacaklar.

Ya Allah, hiçbir şekilde daha doğrusu söylenemeyecek sözleri söylüyor ya da "Allah doğru söylüyor ama bu olayları da nasıl yorumlayacaksın kardeş…" diye güya çok ciddi bir özveri yapacaksın, mayalayacaksın. Her hâlükârda bugün müminler, Ahzap savaşını yorumlayan münafıklar gibi veya "helal be, Allah'ın vaat ettiği imtihanla karşılaştık, işte ispat günü imanımın!" diyen müminler gibi olacaklar ya da hiçbir şey düşünmeyen cami direği gibi. O mümkün değil çünkü hiçbir şey düşünmeyen adam bırakmadılar. Herkesi kendileri gibi düşünmeye zorladılar. Ortada düşünen, hiçbir şey düşünemeyen tarzda insan ne yazık ki yok. Keşke öyle kalabilseydi, diyesi geliyor insanın.

Kur’an’a iman etmiş adam gazete kafasıyla düşünüyor. Peygamber aleyhisselama iman ediyor ama ‘bilgi’ kaynağı internet. Önce Kur’an-ı Kerim’in kaynak olduğu, Kur’an-ı Kerim’den etkilenerek düşünüyor olmamız gereken beş temel ilkeyi konuşalım. Bu beş temel ilkeyi konuştuk mu biiznillah niye ashab-ı kiram; “Allah’ın vaat ettiği şeyle karşılaştık biz, sakıncası yok, devam” dediler de münafıklar; “ne bu yahu, karnımız aç burada, bize vaat edilen şeye bak” dediler, bunu anlamış olacağız.

Birincisi; kâfirlerle müminler arasındaki sürtüşme, savaş demiyorum çünkü savaş kelimesi hep silah akla getirdiği için yanlış anlaşılıyor, son iki insana kadar devam edecek. Bunu Kur’an’dan öğreniyoruz. Şöyle bir vaat hangi cami kürsüsünde yapılırsa, hangi eğitim merkezinde öğretilirse yanlıştır, batıldır, Kur’an’a aykırıdır, afyondur, uyuşturucudur: “Huzur içinde, barış ortamında ve birbirimize dokunmadan, diyalog çerçevesinde yaşayacağız.” Bu; gündüzle geceyi barıştırdık, artık geceler üzülmeyecek, hem gündüz hem gece aynı anda yaşayacağız demek gibidir. Sıcakla soğuğu barıştırmak gibi. Ne sıcak ne soğuk artık dünyada yok demek gibidir. Buzulları eritirsin. O zaman sahildeki bütün evleri su basar.

Bu dünyada buz da ateş de gerekli. Gecesi olmayan gündüz zulümdür. Gündüzü gelmeyen gece haraptır. Yeryüzü, Allah’ın hem müminler hem kâfirlerin yaşadığını görmesi için ayaktadır. Eğer bir gün sadece müminler veya sadece kâfirler olacaksa, o gün Allah yeryüzünü kaldıracak demektir.

Bu kanunu nereden çıkardım? Bakara suresinin 217. ayetinden. Ne buyuruyor Allah:

وَلَا يَزَالُونَ يُقَاتِلُونَكُمْ حَتَّى يَرُدُّوكُمْ
عَنْ دِينِكُمْ اِنِ اسْتَطَاعُوا

“Onlar sizinle savaşmaya devam edecekler.”

حَتَّى يَرُدُّوكُمْ عَنْ دِينِكُمْ اِنِ اسْتَطَاعُوا “Güçleri yetip sizi dininizden koparıncaya kadar savaşmaya devam edecekler.”

وَلَا يَزَالُونَ ibaresi istimrariyet gösteriyor, yani süreklilik. Hiçbir zaman kâfirler "Müslümanlar'la savaşmayalım" demezler, demeyeceklerdir. "Müslümanlar'la savaşamayız" diyeceklerdir. Savaşamayız, derler yani pes ederse senin zaaf gününü bekleyerek susabilir. Seninle uğraşmaya, seni ezmeye fırsat bulduğu zaman kâfir sinmeyecektir.

Yeryüzünde kâfirlerle müminler arasında ılıman, sütlü, herkesin dini ile meşgul olduğu… kiliselerde çanların çaldığı, havralarda kavalların öttüğü, Müslümanlar'ın da ezanlarını okuduğu... Böyle şeyler filmlerde olur. Realitede olmaz. Bir de şurada olur: Senin Müslümanlığınla eğlenmek için "aç burada bir mescit, zararı yok, seni bir göreyim ne yapıyorsun" der kâfir. Eğlenmek için, seni kontrol etmek için yapar yapacaksa.

Ama burada da bir küçük dipnot açalım: Bu ayet müminleri, bulduğunuz gâvurlarla hep uğraşın, adamların ciğerlerini sökün diye teşvik etmiyor. "Nasıl bir dünyada yaşıyorsun, bunu bil" demek istiyor. Yoksa cihadın, kâfirlerle sürtüşmenin kendi içinde bir fıkhı var, temel ilkeleri var.

Kâfirin ruhu budur; seni güçsüz bulmaya görsün. Onun için Tevbe ve Enfal suresinde Allah Teâlâ sürekli güçlü olmayı emrediyor kullarına.

Eğer kâfir şımarıyorsa, sen zayıf olduğun için şımarıyordur. Kâfir şımarmasın istiyorsan senin güçlü olman lazım. Senin zafiyetin onun güçlenme nedenidir. Onun zulmü senin mazlum tıynetli olmandan kaynaklanır.

İkinci kanunumuz: Hiçbir kâfir, birey veya kitle olarak Müslümanlar'ın iyiliğini düşünmez. Bir toplantıda kalkınma fonundan şu kadar euro yardım etmişler… Sen onu benim külahıma anlat. Kaç milyon alacak da o kadar verdi, onu bir söylesene. "Bizim orada bir köy derneği var, ona on bin euro yardım etmişler." Çok güzel, sen afiyetle ye o parayı; sonra karşılığında kaç bin genç kız kısır kaldı onu da bana bir anlat bakalım. Neyin karşılığında? Hangi rezalete, hangi insanlık geniyle oynamaya karşılık veriyor o parayı? "Yok, bizim oradaki bir bitki türünü korumak için yardım yaptılar." O Anadolu bitkisi olduğu hâlde onun genleriyle ilgili çalışmaları niye Londra'da yaptılar? Islah çalışmasını niye İstanbul'daki bir laboratuvarda

yaptırtmadı sana? O bitkiyi sen köydeki bahçeye diktiğini zannettin, bitkinin soyu olduğu gibi o tarafa taşındı, anlamadın bile.

Kâfirin insanlığı belgelenecek

Kâfir, mümine hayrı sevmez; birey olarak da, kitle olarak da. Mümini birey olarak da sevmezler, kitle olarak da sevmezler. Bir tek kâfir de müminleri sevmez, bütün kâfirler de müminlere düşmandır. "Öyle diyorsun ama filanca 'Osmanlı'daki adalete hayranım' dedi." Sen de ona hayran ol o zaman, madem o Osmanlı'ya hayran! Bu sözleri hep tarih kitaplarında söylediler. Napolyon, İslam toprağına gitmek için karargâh kurduğu zaman karşısına biri çıkıp; "Ne yapıyorsun, o adamlar adil sultandırlar" dedi mi? İngiltere'de lortlar kamarasından birinin çıkıp; "Osmanlılar faziletli insanlardırlar" dediğini duyduk mu hiç? Bu sözleri hep edebiyat gecelerinde söylediler. İş işten geçtikten sonra söylediler. Ne için söylediklerine girmeye gerek yok.

Kâfir, Müslüman'ı över mi? "Hayran oldum Endülüs'teki medeniyetlerine" demiş. Engizisyonu ayıplarken göreyim seni, o güzelliği imha eden engizisyon mahkemelerine karşı niye ses çıkarmıyorsun? Niye İspanyollar yargılansın, astıkları-kestikleri Müslümanlar'a karşı hesap versinler demiyorsun? On binlerce Müslüman'ı akşamdan sabaha kestiler, fırınlarda ekmek pişirmek için kömür gibi kullandılar; bunları niye konuşmuyorsun?

Allah ne buyuruyor Bakara suresinin 105. ayetinde:

مَايَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُو مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ وَلَاالْمُشْرِكِينَ "Ehl-i kitaptan olan kâfirler veya müşrikler asla istemezler…" أَنْ يُنَزَّلَ عَلَيْكُمْ مِنْ خَيْرٍ مِنْ رَبِّكُمْ "…Rabbinizden size bir iyilik gelmesini..." Allah böyle diyor. Ne dininize girerler ne de sizin bir birikiminiz olsun isterler. Buna asla razı olmazlar.

Kâfir budur. Böyle onlarca ayet-hadis var. Ama onlar böyledir diye biz onların tıynetine düşer miyiz? Asla düşmeyiz. O boğulacak olsa mümin kardeşimi kurtardığım gibi onu da kurtarırım ben. İnsanlıkla ortak paydası olduğu için ben insanlığımı ona gösteririm ama onun insanlığı euro değerindedir, dolar değerindedir. İşine yarayacaksam beni boğulurken kurtarır. Öbür türlü yalan ağıt yakar. Kâfirin insanlığı belgelenemez bir insanlıktır.

Eğer aksi olsaydı kaç senedir Myanmar'da şu kadar Müslüman öldürülürken, Arakan'da Müslümanlar kurbanlık gibi kesilirken niye bir tek

ses çıkarmadılar? Kesen Hıristiyan olunca, putperest olunca zarar yok tabii. Hayır, Müslüman'ın Allah'tan bir hayır görmesini asla istemezler. Onların temel ölçüsü budur.

Kâfirler bütün müminlerin kendileri gibi kâfir olmasını isterler. Temel hedefleri budur. Onun gözünde Müslüman'ın iyi olmamasının nedeni İslam'dır. İslam'ı bırakmadıkça Müslüman'ı affetmez kâfir. Bunu Bakara suresinin 109. ayetinden öğreniyorum:

وَدَّ كَثِيرٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يَرُدُّونَكُمْ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِكُمْ كُفَّارًا "Ehl-i kitabın çoğu sizin dininizden dönmenizi isterler."

حَسَدًا مِنْ عِنْدِ أَنْفُسِهِمْ "Hasetlerinden dolayı kendi dinlerini tahrif, tahrip ettiler." Sizin de dininizi bozup onlar gibi olmanızı isterler.

Almanya'da cami açılmasına izin veriyorlarmış. Doğru; çünkü Almanya baktı ki asimile ettim zannederken insanlar fabrikaların kenarlarını mescit yaptılar. Bir gün İslam'ın Almanya'yı kuşatacağını anladılar. "Ben yardım edeyim de siz büyük binalar tutun, orada toplu namaz kılın, sizi izleyeyim" dedi. Camiye izin vermedi, cami ile kontrol edebileceğini anladı. Aksi takdirde yeraltındaki bir İslam'ı kendisi için tehlikeli gördü.

وَلَنْ تَرْضٰى عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارٰى حَتّٰى تَتَّبِعَ مِلَّتَهُمْ

Allah, Bakara suresinin 120. ayetinde: "Sen onların peşinden gitmedikçe senden hiçbir Yahudi ve hiçbir Hıristiyan memnun olmazlar" buyuruyor. Kanun kesin. Allah Teâlâ hiçbir şekilde onlardan razı değil, onlar da Allah'tan razı değil. Yani onlar Allah'ı sevmiyorlar, Allah onları sevmiyor. Durum böyle ise eğer, neden Allah'ın sevdiği ve onların da Allah'ı sevdiği insanları beğensinler? Bu, Hıristiyan olmalarına, Yahudi olmalarına mantık olarak ters düşer zaten. Yahudiliklerini, Hıristiyanlıklarını inkâr etmiş olurlar. Eğer Allah'ın razı olduğu kuldan razı olurlarsa o dinlerini tepelemiş olurlar.

Kardeşlerim,

Rabbimiz Maide suresinin 54-57. ayetlerinde, kâfirlerin karşı cephesini açıklıyor:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِ
اللهُ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّنَهُ اَذِلَّةٍ عَلَى الْمُؤْمِنِنَ اَعِزَّةٍ عَلَى
الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ

Yedi özellik sahibi kitle, şu kâfirlerin sevmediği kitledir. Kimde bu yedi özellik varsa "elhamdülillah, mümin ve muvahhidim" diye kafasını kaldırsın, göklerde Arş'ı taşıyan melekleri seyrediyor gibi mutlu hissetsin kendini. Bu özelliklerden birisinde sorun varsa düzeltme hamlesi başlatsın.

Maide suresinin 54-57. ayetleri, her hafta oturup bir kere ders olarak okumamız ve hedef levhamız diye evimize asmamız gereken parolamız. Bir vakıf, bir dernek, bir tarikat, bir cemaat bu yedi madde üzerinden kan tahlili yaptırmalıdır. Ne kadar İslamîyiz, levhalarımızın İslamî olmasının ne kadar manası var; bu yedi anlam üzerinden çıkarılabilir. Eğer biz müminler olarak -Allah ile baş başa kaldığımız bir yerde- bu yedi şey üzerinde yaptığımız testler olumlu sonuç veriyorsa herhâlde Allah'ın izniyle otomatik olarak ayet bizi anlatıyor zannederiz. Rabbimizle baş başa kaldığımız, kimsenin ve kameraların olmadığı, birbirimizi dikizlemediğimiz yerlerde 'acaba' diyelim.

Bir: Allah onları sever.

İki: Allah'ın onları sevdiğini, onlar da Allah'ı severek ispat ederler. Allah'tan gelene razı olarak, kaderine teslim olarak, cennetini umut ederek Allah'ı sevdiklerini ispat ederler.

Üç: Allah yolunda cihat neyi gerektiriyorsa onunla cihat hâlindedirler.

Dört: Allah'tan başkasını dert etmezler kendilerine.

وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ 'Ne derler' diye bir dertleri yoktur, ayıpmış-kayıpmış diye bir dertleri yoktur. Dertleri Allah'tır. Şeriata uygun mu ona bakarlar.

Beş: Müminlere karşı mütevazı, kafirlere karşı dik ve onurludurlar.

Altı: Allah'ın dostudurlar ve bu dostluk çerçevesinde dostluk oluştururlar. Yani "madem biz Allah'ın dostuyuz, dostlarımız da Allah'ın dostlarından oluşur" derler.

Yedi: En son onların galip geleceğine iman etmişlerdir.

Bu ayetlerde daha farklı ifadeler de var. Bunları yedi özellikte topladım: "Allah onları seviyor, onlar Allah'ı seviyorlar, cihat hâlindedirler, Allah'tan başka dert ettikleri kimseleri yoktur, kimin ne diyeceğini önemsemezler, Müminlere karşı mütevazı, kafirlere karşı dik ve onurludurlar. Allah'ın

dostu olmanın gereği olarak Allah'ın dostlarıyla küme hâlindedirler ve sonunda onlar galiptir diye iman ederler."

Bu boyutla baktığımız zaman yeryüzünde bizi üzecek bir şey yok demektir. Ümitvarız demektir. Bakış tarzımızı, bu beş perspektifi yakalamayanlar için yeryüzü perişan bir yerdir, İslam'ın da 'geleceği yok'tur zaten.

6

İsra suresinin 9, Zümer suresinin 17-18, Yunus suresinin 62-64. ayetleri. Bu ayetler mümin olan insanlara dünya ve ahiret hayatının müjdeli geçeceğini vaat ediyor. "Allah kesinlikle en doğruyu söylüyor, Allah'tan başka hiç kimse en doğruyu söylemez" sözüne iman ettiğimize göre, "müminlere müjde olsun" diyorsa Allah, "ben müjdelenmiş bir insanım.

Bu müjdelenmişliğim de herhangi bir şekilde, öldükten sonra cennete gidince orada hurilerle buluşunca filan değildir. Ben Kur'an'la buluştuğum günden itibaren müjdeli bir insanım. Şu kadar ki, yer yer bu müjdem imtihanım olarak beni sıkıntılara düşürebilir. Müjdemin bedelini Allah üzerimde imtihan olarak yansıtabilir. Ben mümin olarak buna da hazırımdır zaten.

Müslüman olarak, ümmet-i Muhammed'den bir insan olarak yeryüzündeki bu hayatı acaba nasıl algılamam lazım? Ben babalarımdan-dedelerimden ne devraldım? Benden sonraki kuşaklara ümmet-i Muhammed olarak dinimi nasıl devredeceğim sorusuna cevap bulmadan önce altyapıyı hazırlıyoruz. Bu altyapımızda çok önemli bir ayrıntı var: Kur'an, insanların eceli olduğu gibi ulusların, milletlerin de eceli olacağından söz ediyor.

Hans'ın da Ahmet'in de kaderi var

Ahmet isimli bir Müslüman ve Hans isimli bir gâvur. Ahmet veya Hans; Allah bunları insan olarak yarattı ve ikisine de bir ecel takdir etti. Hans 75 yaşında ölecek, dedi. Ahmet de 76 yaşında ölecek. Şimdi kadere imanımızı ve Rabbimizin üzerimizdeki kudretini test edelim.

Allah, Hans denen kâfire 75 yaşına kadar yaşayacak diye ecel takdir buyurduysa yeryüzünde kâfir veya Müslüman bir insanın ecelinden bir saat önce ölmesini sağlamak mümkün müdür? Bir saat fazla yaşamasını sağlamak mümkün müdür? Neye iman ediyoruz biz; ecel ne ileri gider ne geri gelir, böyle iman ediyoruz. Niye? Çünkü Ahmet'in, Hans'ın, Ali'nin… herkesin bir eceli vardır. Bu ecel bir dakika uzamaz-kısalmaz diyoruz. Ecele imanımız var. Dolayısıyla "ben şu insanı öldüreyim kurtulayım" diyemem.

“Ben öleyim kurtulayım” diyemem. Niye? Allah’ın eceli gelmeden olmaz bu iş. Böyle inanıyoruz.

Şimdi dönelim, kitabımız Kur’an’ı farklı üç ayetten dinleyelim. Allah Teâlâ, “milletlere de ecel takdir ettik biz” diyor. İleri geri oynatamazsınız bunları; Roma uygarlığı bir milletti. Allah bunlara bir ecel takdir buyurdu. O eceli gelmeden kimse onları deviremedi. Firavunların da eceli vardı. O ecel süresince istedikleri gibi yaşadılar.

Çünkü insana yaşama hakkı tanıdığı, ecel belirlediği gibi Allah, milletleri de bir ecelle yaşatıyor. Ümmet-i Muhammed de Bağdat’ta medeniyet kurduğu zaman bir milletti. Millet olarak şu kadar sene yaşadı. Osmanlı’nın da şu kadar sene yaşayacak eceli vardı. Bunun bir kısmını delikanlı gibi yaşadı, bir kısmını hacı amca gibi yaşadı, bir kısmını da morgda yaşadı, sonra da öldü.

Allah için dini önemli, o dinin günübirlik nöbetçi-görevlisi önemli değil. Allah onları gönderdi, öbürlerini getirdi. Moğollar’ın nöbeti geldi, küfür tarafının nöbetçisi oldular, nöbetleri geldi Müslüman oldular; Müslümanlığın nöbetini tuttular. Bugün Batı uygarlığı diye bir blok olarak da anabiliriz uygarlığı, Amerika diye de anabiliriz, İngiltere diye de anabiliriz. Bunların da bir eceli var. Bu eceli gelmeden Selahaddin gelmez. Bizans’ın eceli geldiği için Allah, Fatih’i gönderdi. Bu da gösteriyor ki, “hasta ölse de kurtulsam ben” diye evdeki hasta bakıcılar dua ettiği için hasta ölmediği ya da iyileşsin diye dua ettikleri zaman iyileşmediği gibi milletleri de Allah bir insan gibi görüyor; Müslüman’ını da kâfirini de. “Müslümanlar’ı çok bunalttılar” diye kâfirleri imha etmiyor. İngiltere’yi ortadan kaldırmıyor, kaldırmadı; bir kanunu var, bir düzen var. Bu düzeni gerçekleştirecek Allah.

Âraf suresinin otuz dördüncü ayetini dinliyoruz. Bu hakikati anlayalım diye; İngiltere nedir, Amerika nedir? “Nerden çıktı bu İsrail… Soyu sopu belli değil devlet olarak. Bütün dünyanın hâkimi gibi duruyor… Mescid-i Aksa’nın duvarının dibinde bu melun ne yapıyor…” diye düşünüyoruz ya; ya bunu medyanın bize verdiği taşıma bilgilerle anlamaya çalışacağız, (Ürdün’ün ne kadar tankı var, İsrail’in ne kadar; demek Ürdün mağlup. Filistinliler’de tüfek var, bunlarda lazerli silah var; Filistin mağlup) yani bunları Allah’ın üç-beş sene ömür biçtiği üç-beş insan üzerinden hesap edeceğiz ya da âlemlerin Rabbi olan, şeytanı bile kendi düşmanı olarak yaratıp aramıza sokan Allah’ın ayetlerinden anlayacağız.

Allah’ın ayetlerinden anlarsak, onun Arş’ından baktığı gözle bakınca olaylara, gayet rahat kavrarız ne olup bittiğini. Kendimizi kahredip perişan etmeyiz. Ya da internetten bilgi toplayacaksın… Ne çıkarsa bahtına, o bilgiye göre kendini sürükleyip helak edeceksin.

Araf suresinin otuz dördüncü ayeti. Rabbimiz o kadar net, o kadar açık konuşuyor ki. Elhamdülillah! Böyle kitabımız var diye biz nasıl mutlu olmayız!

وَلِكُلِّ أُمَّةٍ أَجَلٌ “Her ümmetin de bir eceli vardır.”

فَإِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ “O ümmetin eceli geldiğinde…”

لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ “…Bir saat öne veya geriye geçemezler.”

Demek ki İngiltere’nin zeval vakti, Batı medeniyetinin zeval vakti gelmeden bir saat önce Fatih’in devirebileceği bir sur yoktur. Vakti geldiyse de o milletin, bir saat daha fazla duramazlar. Her sözü söylenecek son gerçek söz değil mi Allah? Evet, öyle.

Her ümmetin bir eceli var; insan gibi. İnsanın şu kadar sene-saat-saniye diye takdir edilmiş eceli, ömrü bulunduğu gibi ümmetlere de ömür biçmiş Allah. Ve hiçbir şekilde bu ömürden bir dakika ileri veya geri götürülmesi mümkün değil, tıpkı insanlarda olduğu gibi. Nasıl ki insan bir saat ileri gidemiyorsa ümmetler yani milletler de bir santim ileri veya geri gidemezler. İnsanın da eceli var. Milletlerin de eceli var çünkü dünyanın da eceli var.

Hicr suresinin 4-5. ayetlerini okuyalım:

وَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ إِلاَّ وَلَهَا كِتَابٌ مَّعْلُومٌ “Biz bir yöreyi helak etmeyiz. Muhakkak onun bir yazılı kaderi vardır. O kader vakti gelince helak ederiz.”

Mümin, “İsrail helak olsun” diye beddua etmeli. Yoksa imanı şüpheye girer, İsrail’den memnun musun diye. Ama Allah ne zaman kaderini yazdıysa İsrail’in, o zaman devrilecek. Sen onu devirmekle mükellef değilsin. Onun varlığından mutlu olup olmadığını meleklere ispat etmekle mükellefsin.

Vakti geldiği için Nuh tufanı yaptı Allah. Vakti geldiği için Lut aleyhisselamın kavmini helak etti. Vakti geldiği için bir medeniyeti helak etti Allah, bu da bir başka medeniyetin doğum tarihi oldu. Müslümanlar

olarak biz medeniyetimizin yeniden doğup insanlığı kuşatması için çalışırız gayret ederiz. Allah'ın yarattığı vakitte o doğar. Biz ise ebeliğine ve hizmetine hazır olarak yaşayıp onu görmeden ölsek bile hiçbir sakıncası yok. Vazifemiz onun doğumunu sağlamak değildi, doğması için mücadele etmekti. Ne zaman doğacağını, ne zaman öleceğini Allah kararlaştıracak. Allah'ın rab ve ilah olması bu demektir. Kullar kendi kendilerine kendi ecellerini yazamadıkları gibi medeniyetlerin, milletlerin de ecelini yazamazlar. Yaratan da Allah, öldüren de Allah olur, insanı da medeniyetleri de.

Allah bize hesap mı verecek?

"Bu kadar zalimlik olur mu be? Gayretullaha dokundu! Çocukları öldürüyorlar! Filistin'de, Suriye'de çocukların üzerine bombalar atıyorlar!" Bize göre o çocuğun üstüne varil bombası atanın, göklere kadar çıkarılıp oradan aşağıya fırlatılması lazım. Hem de havada benzinle tutuşturacaksın. Aşağı inene kadar yansın bir de. Anca rahat ederiz. Kıyma makinesine soksan rahat edemezsin. Bunlar yaşıyor hâlâ hem de güçlü yaşıyorlar. Bize göre birkaç kere daha olmalıydı Nuh tufanı.

Kimi ne zaman helak edeceğini sana mı soracak Allah? Senin canını her sıkanı öldürdü, helak etti. Ne olacak peki? Kimi kiminle imtihan edecek o zaman Allah Teâlâ? Mümin, Nahl suresinin altmış birinci ayetini iyi hesap eder.

وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللهُ النَّاسَ بِظُلْمِهِمْ "Zalimdirler diye Allah insanları hemen cezalandıracak olsaydı…" وَلَٰكِن يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى "…O zaman dünya üzerinde hiçbir canlının kalmaması gerekirdi." Çünkü zulmeden zalim kadar ona karşı tedbirli olmayan mazlumda da suç var. Bebekleri zalimlerin kucağına atanlar, siyasî dirlik ve düzen sağlamayanlar, ümmeti birliksiz, halifesiz bırakanlar, buna ses çıkarmayanlar, İslam'ı bir köşesinden tuttuğu için iyi Müslüman olduğunu düşünenler, eğitimi sadece bir yerde oturup bir kitabı okumaktan ibaret zannedenler, İslam'ın ahlakı olmadan sadece siyasetiyle bir şey yapacağını, cihadı sadece kılıç kuşanmak, tank kullanmak zannedenler de helak olması gerekenler arasında değil mi?

وَلَٰكِن يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى "Ama Allah tayin edilmiş vaktine erteliyor her şeyi." فَإِذَا جَاءَ أَجَلُهُمْ "O vakti, eceli gelince…" لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ "…bir saat ileri-geri yok." Nahl suresi altmış birinci ayet.

Rabbimiz Arş'ından izliyor. Zalimi, mazlumu, öldürülen bebekleri ve herkesi görüyor. "Peki, Allah niye bu bebekleri öldürenleri helak etmedi?" Musa aleyhisselam gelene kadar öldürülen bebeklerden dolayı niye firavunu helak etmedi? Helak etseydi Musa'nın gelmesine gerek kalmayacaktı.

Kendi mülkünde Allah bize hesap mı verecek? İnsanlar, bebeklerin ölmemesi için, medeniyetlerin helak olmaması için, camilerin bombalanmaması için uykusuz kalmaya ve böylece Allah'ın rızasını kazanmaya, cihat sevabı kazanmaya ne diyecekler peki? Her yanlışın cezası olarak Allah bir helak gönderecek de ne olacak sonra? Kim cihat edecek? Kim kulluk yapacak?

Madem her hatayı Allah helak ile cezalandıracak, imtihan ne ile olacak? O zaman Haricîler'in anladığı gibi kebair işleyen herkesin helak olması lazım. O zaman Allah'ın canlıların hepsini helak etmesi lazım. Ama mülk onun olduğu için kulları nasıl anlar, nasıl dere bakmadan onun koyduğu kanunlara göre tam adaletle ve tam rahmetiyle muamele ediyor. Kazananlar kazanıyor, kaybedenler kaybediyor.

Her zulümden dolayı Allah hemen cezasını verecek olsaydı kullarının, zaten Şit aleyhisselam zamanında helak olurdu insanlık, bir şey kalmazdı. Çünkü hep putperestti insanlar. Veyahut da Peygamber'ine taş attıkları zaman müşrikler, "benim intikamımı al ya Rabbi" deseydi Peygamberi ve o nesiller helak olsaydı şimdi zaten insanlık kalmayacaktı ki. Kıyamet ne zaman kopacaksa ta en başından kopması lazımdı o mantıkla bakıldığında.

Ama Rabbini iyi tanıyan, yaratılış maksadını herkesten iyi bilen o رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ ne dedi: "Belki bunların nesillerinden biri gelir de, 'lâilâheillallah' derler, azap olmasın bunlara." Hâlbuki Peygamber'e taş atmak, göklerin taş olarak kafalarına düşmesini gerektirecek kadar büyük bir suçtu Taif'te.

Bunun için kardeşlerim, Araf suresinin 34. ayeti, Hicr suresinin 4-5. ayetleri, Nahl suresinin 61. ayeti; Ahmet'in ömrü olduğu gibi Asr-ı Saadet'in de bir vakti olduğunu gösteriyor. Mehmet-Fatma gibi Roma'nın

da bir zamanı varmış demek ki. Veysel ağabey gibi Moğollar'ın da bir zamanı varmış. Biz sadece kendi perspektifimizden, kendi penceremizden ve bireysel-ulusal menfaatimizden bakarsak bunu anlayamayız.

Mülkün sahibi Allah'ın Kur'an'ı ile bakanlar bunu çok rahat anlarlar. Bu "ben şehit olayım, davam devam etsin" ruhunun alt yapısıdır. Ben öldükten sonra ne kıymeti kaldı ki diyenler bunu anlayamazlar. Ben emekli olmadan her şeyi göreyim diyenlerin kapasitesi değildir bunu anlamak. Ben bir taş olayım da bu duvar örülsün, mümin gençler üzerime bassınlar, Allah yolunda ilerlesinler diyebilen hoca efendiler bunu anlar. Böyle düşünenler, Allah'ın davasına hizmet ederek giderler.

Bütün zamanların ve mevcudatın Rabbi olduğu için Allah, ailece altı-yedi asır hüküm sürmüş olsa bile o büyük mevcudatın içerisinde bir nokta bile değildi firavunun bütün varlığı. Allah böyle baktığı için yüzde yüz adil, yüzde yüz rahmetiyle ve yüzde yüz hikmetiyle muamele ediyor. Ama biz elimiz acır etkileniriz, üşürüz etkileniriz, çocuk ağlar da ağlamasından etkileniriz; duygusalız biz. Biz organlarla düşünüyor, organlarla yaşıyoruz. Bizim nabzımız var, tansiyonumuz var.

Hâşâ, Allah için geçerli şeyler değil bunlar. Tansiyon yükselmesi insanda oluyor. Nabız insanda düşer. İnsanın kararları da nabzı gibidir. Bağırır çağırır, mırıldanmaya başlar. Allah azze ve celle, o önceki derslerde saydığımız özelliklerin sahibi olan Allah, Esmaü'l-Hüsna'nın sahibi olan Allah ise bizim gibi değil. Nahl suresinin 61. ayetinde olduğu gibi, Araf suresinin 34. ayetinde olduğu gibidir Allah Teâlâ.

Bir kolesterol testi

İbrahim suresinin 42. ayetini kolesterol testi olarak kullanacağız kardeşlerim. İmanımızı hücrelerimizde ve damarlarımızda dolaşan bir kan gibi kabul edelim. Vücuttaki kanın yağlılığı ve sıvılığını ölçüyor ya kolesterol, bu İbrahim suresinin ayeti, 'lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah' diyen herkese; herhangi bir yerdeki Müslüman katliamını, insanlık zayiatını gören ve yüreği perişan olan her mümine sorusudur Allah'ın.

Şimdi bu sorunun altyapısını mütalaa edelim: Mülk kimin? Allah'ın, celle celâlühü. Biz kimin mahlûkuyuz? Allah'ın; Hâlık'ımız Allah, celle celâlühü. İslam kimin dini? Allah'ın. Bu insanlara bu kadar büyük zulümlerin yapılma nedenleri ne? Müslüman olmaları. İslam'ın sahibi kim? Allah. Bunlara niye zulüm yapılıyor? Allah'a teslim oldukları için.

Nereden tutarsan tut bunaltacak, beyin çatlatacak kadar endişe verici bir ortam var. Buruc suresinde Allah Teâlâ: وَمَا نَقَمُوا مِنْهُمْ إِلَّا أَنْ يُؤْمِنُوا بِاللهِ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ "Hamîd ve Azîz olan Allah'a iman ettikleri için bu insanlar ateş çukurlarına atılıyor" diyor. Bütün bunları mümin olarak seyrediyorum ben. Şeytan, "Uhud hikâyeleriyle uğraşma zamanı değil, bak Müslüman öldürülüyor şurada" diyor ikide bir, bizi bunaltıyor. Kaya gibi bir iman lazım ki şeytan onu sarsmasın.

وَلَا تَحْسَبَنَّ اللهَ غَافِلاً عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ إِنَّمَا

يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الأَبْصَارُ

"Sakın Allah'ı zalimlerin yaptığı şeyleri görmüyor, anlamıyor, takip etmiyor yani gafil zannetmeyesin… O, zalimleri gözlerin korkudan dışarı fırlayacağı bir güne erteliyor."

Gaflet ne demek? Bir şeyi görmemek, görüp anlamamak, dalgınlığa vermek. Allah'ı öyle zannetmeyesin!

إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ "Allah, gözlerin dışarı fırlayacağı güne erteliyor bu işleri." Çünkü Nahl suresinde ne demişti: Allah her zulmün hesabını sorsa hayat biter dünyada. Her ağlayan çocuktan dolayı bir köyü helak etse Allah, o zaman dünyada hayat bitecek.

Demek ki biz, لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الأَبْصَارُ günü için çalışan insanlarız. Gözlerin dışarı fırlayacağı gün üzerinden çalışıyoruz biz. O gün gözü dışarı fırlayanlardan olmamak için çalışıyoruz. Bize zulmedenlerin hesabının o gün görüleceğini düşünüyoruz. Yalnızca Peygamberi aleyhissalatu vesselam Kâbe'nin yanı başında namaz kılarken sağdaki soldaki çöpleri onun üzerine atmaya çalışanlardan intikam alsaydı Allah, herhâlde kâinat bir daha tek bir ot bitiremeyecek hâle gelirdi. Ebedî azapla hesap sormaya hazırlanıyor Allah.

Olup bitenlere, zulme, isyana, hataya karşı ebediyen rıza gösteremeyiz. Maazallah! Hiç rıza gösteremeyiz. Aksine cihat ederiz. Tek bir çocuğun, hatta değil varil bombası üzerine atıldığı için, emeceği süt on dakika geciktiği için bile ağlamasına tahammül edemeyiz. Biz ümmet-i Muhammed'iz. Âlemlere rahmet için gelmiş bir Peygamber'in ümmetiyiz biz. Bebekler, altı temizlenmediği için bile iki dakika ağlasın istemeyiz; ağlamaması için çalışır çırpınırız.

Ama takatimiz ve gücümüz, kudretimiz yetersiz kalır da veya bizden önceki nesillerin tembelliği yüzünden bir sıkıntıya düşersek bunun hesabı sorulmayacak bir cürüm olarak kaldığını da düşünemeyiz. Böyle bir şeyi düşünmek imanımız açısından sıkıntı olur.

Oturup olayları tahlil ederken, ümmet-i Muhammed'in müstakbelini, mevcut hâlini ya da dünlerini düşünürken "oldu bitti, o dosyalar kalktı rafa" diyemeyiz. Müslümanlık, sadece Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin kabrine gidip gözyaşı dökmek dini midir? Kâbe'de tavaf etmek dini midir? Kurban Bayramı'nda kurban kesmek dini midir? İbrahim suresinin 42. ayeti kadar Müslüman'dır herkes. Yanlışlıkla ezilmiş bir karıncanın bile hesabını soracak Allah'ın varsa senin, tam müminsin. Bir mümin espri olsun diye, vahameti anlatmak için bile "yüz binlerce insan boşuna öldü gitti" derse bu söz dahi tehlikelidir.

Allah, yarattığı kedilerin bile hesabını soracağı bir güne davet ediyor bizi de imanlı, secdeli, tesettürlü, sakallı, Allah korkusu ile kalkıp gözyaşı dökmüş ve teheccüt kılan insanlar belki de sabah namazını kılarken kâfirler tarafından öldürülecek, kanlar içinde kalacaklar da Allah Teâlâ bunun hesabını sormayacak; öyle mi? Biz alışmışız, marketten çıkarken fişini alacaksın ya parayı orada vereceksin. Hep böyle market hesabına alıştığımız için de لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ gününü idrak edemiyoruz. Sorun burada kardeşlerim. Allah market işletmiyor, hâşâ. Fiş al-ver yok öyle. Allah'ın mülkünde bir hesaplaşma günü var.

Kâfirler kendi elleriyle yıkacaklar kendilerini

Ey Amerika! Benim kendi ecelimi bilmediğim gibi senin de ey zalim uygarlık, senin de ecelini bilmiyorum. Ama vallahi billahi, bütün kâinat düzeyindeki kudret kadar yemin olsun Allah'a ki ecelin var senin. Benim kitabımın şakası yok çünkü. Bir saniye geciktiremeyeceksin. Buradan oralara müminler gitmeden önce kendi elleriyle, kendi kudurttuklarıyla o medeniyeti yıkacaklar Allah'ın izniyle.

Allah, يُخْرِبُونَ بُيُوتَهُمْ بِأَيْدِيهِمْ kendi elleriyle o toprakları helak edecekler, buyuruyor. Bütün kâfirlerin kesin ve mukadder sonudur bu. Medeniyetlerini kendileri yıkacaklar, zahmet etmeyecek Müslümanlar Allah'ın izniyle. Kur'an'ımızın sıradan ayetlerinden bunlar kardeşler. Sıradan beş ayeti Kur'an-ı Kerim'in ama öyle azim, öyle muhteşem, öyle taze kitabımız var ki, işte hep beraber gördük ki gözlüğünü alıp Araf suresine baktın mı kâinatı bir ayetinde okuyorsun. Bütün sırları gözünün önüne dökülüyor.

Al gözlüğünü, 35. ayetine getir. Oradan kâinatı başka bir pencereden okutuyor sana. Yeter ki bu, Allah'ın kitabıdır diye bak. Bu bir propaganda kitabı değil, bu bir teselli kitabı değil. Ona Allah'ın kitabı diye bak. Ümmet-i Muhammed'in hiçbir derdi olmadığını da görürsün. Ümmet-i Muhammed Allah'ın mülkünde, Allah'ın iradesi dışında bir belaya uğramış değil. Kim bilir hangi nesillerin, dedelerimizden hangisinin işlediği bir hatadan dolayı bugün burada sıkıntı çekiyoruz. Belki de bizim şimdi ihtiyarlarımızın Suriye'de, Irak'ta, Arakan'da, filan yerde akıttıkları gözyaşı biiznillah bir asır sonra insanlığın Allah'ın kitabı ile kâinatı nurlandırdığı gün büyümüş fidanların suyunu döküyoruz.

Allah bu Kur'an medeniyetini müminlerin gözyaşlarıyla sulamak istiyorsa sen bunu engelleyemezsin. Sen gözyaşı akıtmayı beceremeyen bir mümin olabilirsin ama Allah, Filistin'deki veya Mısır zindanlarındaki kullarının gözyaşlarıyla sulamak istiyordur bu büyük medeniyet ağacını.

Bakan gözlerimizin gözlük numaraları çok önemli kardeşlerim. Ne görmeye çalışıyorsan Allah onu gösteriyor. Rabbimin gördüğünü göreyim diyorsan onu gösteriyor Allah. Ve sen bu büyük planda, keşke bunlar olmasaydı, Rabbim şu şekilde bana ihsanda bulunsaydı dersin. Bunu temenni etmekte sıkıntı yok ama Rabbin seni bir meydanda toplanmış da binlerce müminin aynı anda öldürüleceği büyük bir faciayla karşılaştırmışsa, senin beşer olarak hatan yoksa, sadece küfrün kudurmuş zamanına rastladığın için böyle bir sıkıntıyla karşılaştıysan sen, o zaman o kadar yiğit olursun ki; Buruc suresindeki delikanlıyı hatırlıyor musunuz? Çıktı ne dedi: Benim ölümümle insanlar Allah diyecekse öldür beni. Ve öldürttü kendini.

Allah Teâlâ onları, bizim çocuklarımıza yatarken anlatacağımız hikâyeler olarak anlatmıyor. İman, eğer ümmetin geleceğinin yeşermesi için gerekiyorsa iki gözümden Kızılırmak kadar yaş aksın ama ümmetimin geleceği yeşersin demektir. Buruc suresindeki delikanlı bunu yaptı işte. İman budur. Onu Allah, yemin üstüne yemin ederek anlatıyor.

وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْبُرُوجِ، وَالْيَوْمِ الْمَوْعُودِ، وَشَاهِدٍ وَمَشْهُودٍ diye Allah yemin üstüne yemin niye ediyor? Bir delikanlı kalkar da seyredenlerin iman etmesi uğruna "beni öldür" diye canını pazarlarsa Allah da kitabında onu kıyamete kadar müminler okuya okuya anlasınlar diye yerleri gökleri inletecek kadar gür bir sedayla bize anlatır. Ama hem İslam ağacı yeşerecek hem sen sulama zahmetine katlanmayacaksın bu ağacı; böylesini kimseye göstermedi Allah şimdiye kadar.

Cennette zaten kullar kulluğunu yapardı. Melekler zaten Allah'a secde ediyor. Burası gözyaşıyla ağaç sulama toprağıdır. Analar gözyaşları, babalar alın terleriyle, eşler birbirlerine tahammülle İslam ağacını sulayacaklar. Gözyaşlarımızın büyük ağacı sulamaya yettiğini görünce Allah, yemyeşil bir dünya ile karşılaşacağız.

BU ÇAĞA RAPOR

1

Acil bir iç görüntüleme raporu almalıyız

İnsanlar bir rahatsızlık hissettiklerinde doktora müracaat ederler. Doktor dış görüntüsünden çözebileceği bir problemse hastalığı tedavi eder. Ama umumiyetle farklı isimlerle anılan iç görüntüleme cihazlarını devreye sokar. 'Emar' çekerler, röntgen çekerler vs. O iç görüntüleme raporuna göre de reçete verilir.

Biz ümmet-i Muhammed olarak bir fert ya da aile gibiyiz. Farklı hastalıklarımız, sıkıntılarımız, baş ağrılarımız var. Ciddi derecede damar tıkanıklığı hissediyoruz. Bir şahsın doktora gidip görüntüleme raporu aldığı gibi bizim de ümmet olarak bir iç rapor hazırlamamız gerekiyor.

Anneler-babalar çocuk yetiştirirken; vakıf, dernek vb. sivil toplum faaliyetleri yürüten ve ümmet-i Muhammed'in önünde durmakla mükellef bulunan şahıslar çalışma-planlama yaparken, Müslümanlar'ın içinden hareket edip, yola çıkıp Müslümanlar'ın temsilcisi olarak siyaset yapan mümin insanlar, hepimiz; önce bir rapor bulmamız lazım. Ümmet olarak beyin ve damar sistemimizi gösteren bir 'emar' incelememiz lazım.

Evet, dışarıdan haccımız incelendiğinde milyonlarca insan Kâbe'nin etrafında tavaf ediyor, Arafat'ta vakfe ediyor görünüyor. Kurban Bayramı olduğunda topraklarımızda kurban kesenlerin heyecanına bakılsa sübhanallah, büyük heyecan var. Ramazan-ı Şerif'te ramazan adına yapılan işlere bakılsa ümmet-i Muhammed doruğa çıkmış. Yani ramazana, hacca veya bir cenaze törenine bakıldığında belki de nerdeyse ilk asırlardaki gibi heyecanlıyız diyeceğiz.

Ama bizim elimize, gözümüze bakılarak tahlil yapılamayacak kadar derin yaralarımız var. Bir iç görüntüleme sisteminden çıkmış raporumuz gerekmektedir. Bu raporu inceleyerek ümmet-i Muhammed ne hâldedir, nereye gidiyor, nasıl olacak gibi soruların cevabını bulabiliriz. Öncelikle ümmet olarak bulunduğumuz topraklarda siyaset olarak ne durumdayız?

Ümmetimizin bir bölümünün yaşadığı Hindistan, öbür bölümünün yaşadığı Pakistan, Türkiye, İran, Suriye, Irak, Yemen, Suudi Arabistan, Mısır, Tunus, Fas, Cezayir veya diğer ülkeler… Ülke ülke sayma

ihtiyacımız yok ama şöyle veya böyle Azerbaycan'daki Müslüman'ın muasır sıkıntısıyla Nijerya'daki Müslüman'ın, Tunus'taki Müslüman'ın sıkıntısı arasında çok büyütülebilecek bir fark yok. Bu asırdaki bütün dünya Müslümanları hemen hemen aynı dertleri paylaşıyor.

Bu sebeple genel olarak dünyada Müslümanlar'ın Allah'a secde etmek için kulluk maksadıyla yaşadıkları yerlerde siyasetin bu röntgen cihazından nasıl izlendiğini birkaç maddede sayabiliriz ki siyaseten nasıl göründüğümüzü iyi anlarsak ibadette nasıl göründüğümüz de ortaya çıkacak.

Müslümanca bir siyasetimiz yok

Müslümanlar'ın topraklarında Müslümanlar adına siyaset yapan, Kurban-Ramazan bayramlarında mesaj yayınlayan siyasetçiler üzerinden; onların yönetim mekanizmalarını oluşturan parlamentosundan vesaireye kadarki sistemleri üzerinden yürüyen kanunlar-mahkemeler-belediyeler vesaire üzerinden ortaya atabileceğimiz görüntü raporlarının birincisi şudur: Müslümanları, dinlerinden kaynaklanan bir siyaset idare etmiyor.

Evet, Müslümanlar'ın idarecileri var. Namaz kılan insanlar parlamentolarına seçiliyor. Öne çıkarılacak pek çok başlık açabiliriz ama en büyük gerçek şu: İslam'la bağlantılı, Müslümanlar'ın dininin esas alındığı bir siyaset söz konusu değildir.

Suudi Arabistan diye isimlendirilen ülkenin bayrağının kelime-i tevhitten oluşması mesela; cihadı temsil eden kılıcın o bayrağın bir parçası olması bir işaret değil mi? Değil. Neden? Bir defa Suudi Arabistan'ın devlet olarak Kâbe'nin bulunduğu, Ravza-i Mutahhara'nın bulunduğu toprakları idare eden devlet olması, herhangi bir işgal gücünün de yapabileceği bir iş olduğu için sırf Mekke'yi, Medine'yi yönetiyor olması İslam devleti olmasını gerektirmiyor.

Suudi Arabistan'ın bayrağında kelime-i tevhit var, doğru. Ama adı üstünde bu bir aile devleti, İslam devleti değil. "Suudi Arabistan" diyoruz. Suud ailesinin devleti. Bu, orada yaşayan yirmi beş milyon insanın üç-dört bin prensin hizmetçisi olarak kabul edildiği bir devlet. Bu İslam devleti olamaz. Bir ailenin adıyla anılıyor; bir aile din değildir. Daha ötesine gidip "Orada İngilizler, Suudi Arabistan'ı devlet hâline getirirken neler planladılar, nasıl uyguluyorlar? Suudi Arabistan'ı niye himaye ediyorlar?" gibi başlıklar açmamıza gerek yok.

Müslümanlar'ın dünya üzerindeki görüntüsünü tahlil ederken karşımıza çıkan birinci sonuç şudur ki Müslümanlar'ı dinlerinden alınmış bir siyaset yönetmiyor. Müslümanlar'ın filan günden filan güne kadar yöneticisi olan kişiler Müslüman'dır, bu ayrı mesele. Yani bütün Müslümanlar'ı yönetenler baştan sona kâfirdir diyecek bir pozisyonda değiliz. Bunu diyemeyiz, maazallah, bu çirkin ve ağır bir bühtan olur. Bunun altında eziliriz. Tekfir edemeyiz. Ama bugün Müslümanlar'ı yöneten sistem, Allah'ın dini İslam'ın esas alındığı bir sistem değildir.

Bugün Suudi Arabistan gibi güya zengin ülkeler de dâhil olmak üzere Müslümanlar'ı yönetenlerin Müslümanlar'a karşı maddî açıdan bile adil olduklarını söyleyemeyiz. Hani dinimize ait hakkımız-hukukumuz gasp ediliyor, bari hiç olmasın sosyal insan olarak mesela; Avrupa'daki gibi adil bir ortamda yaşasak -eğer Avrupa'da adalet varsa- bu da yok. Siyasetten dinimizi, dinimizi siyasetten koparmışlar, bunun karşılığında da petrolü kendileri ayran, şerbet gibi içtikleri hâlde arabamıza petrol koyamıyoruz biz gibi bir adaletsizlik de sergilemişler. Ne din var ne maddî adalet!

İkincisi: Müslümanlar'ın yöneticileri arasında bir genelleme yaptığımızda münferit bir-iki örneği geçersek kürsüsüne tapınan ama aslında siyasete ehil olmayan insanların Müslümanlar'ın başında bulunduğunu görüyoruz. Koltukperest insanlar. Dünya onların koltukta kalması için var adeta. Yüz yirmi sene yaşasa bir günlüğüne koltuğundan feragat edemiyor, edecekse oğlunu-damadını bırakıyor. Hiçbir şey yapamazsa "benden başkasına da kalmasın" diye sarayı yakıyor.

Siyaseti kullanırken siyasete ehil olmadıkları için kendilerinden başkasının o siyaseti yapamayacağına inanan ve hiçbir şekilde koltuğunu başkasına bırakmayan kürsüperest, koltukperest insanlar Müslümanlar'ı yönetiyorlar. Müslümanlar'ın parçalara bölündüğü ve bir hilafet devleti olmayı kaybettiklerinden beri bu durum böyle.

Üçüncüsü: İslam ümmetini yönetenler yaklaşık yüz seneden beri Müslümanlar'ın üzerinde zulmün ve adaletsizliğin her çeşidini denediler. Toplumu ekonomik olarak ayağa kaldıramadılar, sosyal niteliğiyle ayağa kaldıramadılar, ziraatı bile beceremediler. Dünyanın en mümbit, yılda üç-dört mahsul veren arazilerinde Müslümanlar'ın çocuklarını aç bıraktılar.

Din yok, siyaset yok, ziraat yok, ticaret yok, sanat yok; çıkardıkları üç şarkıcı, onları da milletin gönlünü celp etmek için seçim dedikleri oyunlarda kullandılar. Bu kadar seviyesiz insanlar, her türlü yanlışı yaptılar ama yaptıkları her yanlışı "biz 'ıslah' yapıyoruz, güzel iş yapıyoruz" diye karşımıza çıkardılar.

Yüz seneden beri halkı Müslüman onlarca devlette -her on senede bir yöneticinin değiştiğini kabul edelim- ihtilallerle binden fazla yönetici ismi var. Hiçbiri bir gün çıkıp "Ben beş senedir şunu yanlış yapıyormuşum, halkımdan özür diliyorum" diyemedi.

Mısır firavunları, İsrail'in önünde çakıl taşları gibi Mısırlı askerleri perişan ettiler. Meşhur 67 Savaşları'nda İsrail bir saatte Mısır'ın dibinden yukarısına kadar yıktı geçti. Bunu açıklarken Mısır halkıyla, 'Kahramanca savaş yaptık ama son rauntta şöyle oldu…' diye alay ettiler. Mağlubiyetlerini, perişanlıklarını bile bir yiğitlik olarak gösterdiler. Utanıp kenara çekilmek yerine insanların gözlerine baka baka bunun kahramanlık törenlerini yaptılar.

Niye Mısır'ı örnek veriyoruz? Şu anda Mısır'a sataşmanın bu topraklarda sakıncası yok, bundan dolayı. Yoksa vereceğim çok örnek olabilirdi.

Bu yıllarca böyle sürdü, hâlâ böyle. Bu arada Müslüman gençlerden "Ne yapıyorsunuz! Zehri bize şerbet diye ikram ediyorsunuz!" demeye kalkan olunca da ortadan kaldırdılar zaten. Çünkü insanlık için çalışan, her yaptığı hayırlı ve bereketli olan insana muhalefet eden, aykırı davrananın onlara göre hayat hakkı olmaması gerekiyor, bırakmadılar zaten.

Yine Mısır'ı örnek verecek olursak Mısır, her on yılda en az beş bin kişi öldürerek son yüz seneye girdi. Rabia Meydanı olaylarını bildiğimiz için çok genişletmeye gerek yok. Bunları ya alenen tanklarla öldürdüler ya da hapishanelerde bir daha geri gelmemek üzere güya ceza vererek. Ama her hâlükârda onların bu başarısızlığı ve çürümüş anlayışları bile bir hikmete binaen, Sultan Süleyman'dan sonra en muhteşem adamın siyaseti olarak toplumlara lanse edildi.

'Zararsız' İslam üretmeye çalışıyorlar

Dördüncüsü: Bu son yüz yılda küfrün ve küfürle beraber ümmet-i Muhammed'in üzerinde otorite kurmaya çalışan Müslümanlar'ın içinden yetişmiş siyasetçilerin ortak bir görüntüyle ya da incelemeyle tahlil edildiklerinde ortaya çıkan sonuçları şudur: İslam'ı kendi inançları veya uydurdukları yalanlarıyla boyayarak bulanık bir İslam üretmeye

çalışmışlardır. Ve bu bulanık İslam projesi de ne yazık ki maya tutar gibi olmuştur. Allah'ın dinine elbette ve elbette hiçbir tağut, hiçbir sistem son şekli veremeyecek; Allah son şeklini verdi. İslam bellidir. Kıyamete kadar Kur'an'ıyla beraber kalacaktır.

Ama şehitlik mefhumuyla oynadılar, cihat mefhumuyla oynadılar, sadaka mefhumuyla oynadılar, ibadet mefhumuyla oynadılar, kadınla oynadılar, aileyle oynadılar, devlet mefhumuyla oynadılar. Her şeyin başı olan halifeyi kaldırdılar. Yüz sene sonra halifeyi bir konferansta bile konuşmaya gerek olmayacak kadar köşede bucakta kalmış bir konu hâline getirdiler. Bütün bunlar kâfirlerin renklerini vermeye çalıştıkları bir İslam modeli, bir İslam projesi olarak uygulandı.

Kanatları koparılmış, tüyleri yolunmuş kaza benzeyen bir İslam üretmeye çalışıyorlar. Bunda ne kadar başarılı olduklarının yüzdesini veremeyiz. Ama mesela Cidde sokaklarında -Mekke'ye çok yakın olduğu için- Sana'da, Yemen'de, Pakistan'da, Hindistan'da, Avrupa'da yaşayan Müslümanlar, İstanbul'da yaşayan Müslümanlar; gençler üzerinden, onların aileleri üzerinden, iş yerleri üzerinden, faize bulanmış insanlar üzerinden bir inceleme yapıldığında ortaya çıkan rakamlar ürkütücüdür. Sanki hiç İslam kalmamış gibi bir görüntü olabilir.

İstanbul yirmi milyondan fazla, büyük bir şehir. Herhangi bir devlet hastanesinin ameliyathanesine gitseniz -günde ortalama otuz, kırk ameliyat yapılıyordur- sabahtan akşama kadar ameliyata giren çıkanları izleseniz, "hayat nasıl İstanbul'da?" diye sorulsa ne dersiniz: "Hayat diye bir şey yok. Herkesi kesiyorlar. Kesilmemiş adam yok!"

Elbette farklı olacağız

Dolayısıyla sokaklardan, medya görüntülerinden, sosyal medya bataklığından ümmet-i Muhammed'in son durumuna bakıldığında; mesela sosyal medyadan ümmet-i Muhammed'i incelesen ümmet de kalmamış, Muhammed aleyhissalatu vesselamın izinden de bir eser bir kalmamış gibi bir rapor çıkarılabilir. Ama yüz sene önce dünyadaki Müslüman sayısı, İslam'ın yaşanırlık oranı, hacca rağbet ve bağlılık, Allah'ın kitabını kavrama üzerine çalışma, kadınıyla erkeğiyle ümmetin şeriat beklentisi, hatta ve hatta sarıklı, tefsir yazmış adamların, Abdülhamid'i hilafetten almış kimselerin hesabıyla bugünkü gençlerin ümmet-i Muhammed'in kitabına, akidesine, şeriatına, Peygamber aleyhisselamın sünnetine sarılmaları bakımından baktığında bugün bütün bu çirkin görüntülere rağmen, şu

siyasetteki beş noktaya rağmen ümmet-i Muhammed Allah'ın izniyle hâlâ revaçtadır.

Hâlâ insanlığın göz bebeğidir. İnsanlığın göz bebeği olduğu için de elinde çomak bulunan herkes ümmet-i Muhammed'e saldırmaktadır. Küfür bunun için birleşmiştir. Bu sebeple biz siyasette gelinen vahşi tabloyu tahlil ederken bu acı hakikati söylüyoruz. Ama bu acı hakikat, ümmetin hâlâ büyüme trendinde olmasından kaynaklanıyor. Ümmet-i Muhammed hâlâ büyüyor. Büyüdüğü için de bombayla, silahla imha edilemez kimliğinden dolayı içinden çürütülme sürecine çekilmek istenmektedir. Bu, ümmetimizin mevcut, muasır durumunu şöyle bir tahlil edelim dediğimizde karşımıza çıkan tablodur.

Biz ümmet-i Muhammed'iz, aleyhissalatu vesselam. Âdem aleyhisselamdan beri gelen bütün enbiyanın çatısı olan bir peygamberin ümmetiyiz. Bir dağda seksen sene namaz kılan İsrailoğulları değiliz. Âlemi avucunun içinde görmek isteyen peygamberin ümmetiyiz. Elbette kesinlikle farkımız olacak.

Hani Ramazan-ı Şerif gecelerinde, mevlit kandillerinde, camilerde anlatılıyor ya; Âdem aleyhisselama "şefaat et bize" denecek de Âdem aleyhisselam, "ben zaten kabahatliyim" diyecek. Nuh aleyhisselama gidecekler. İbrahim aleyhisselama gidecekler, gidecekler... "Siz Muhammed'i bulun" diyecekler sonunda. El-hak böyle. Sahih hadis-i şerif bu. Peygamber Efendimiz'in büyüklüğünü hep bununla tartıyoruz.

Peygamber Efendimiz miraca çıktı, öbürleri çıkmadı, onunla tanıyoruz.

Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin elindeki kitap olan Kur'an, bütün kitapların büyüğüdür. Onunla övünüyoruz.

Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in elinde büyük mucizeler oldu, diğer peygamberlere nasip olmadı. Bununla övünüyoruz.

Peygamber Efendimiz aleyhissalatu vesselamın Mekke'si var, Kudüs'ü var, Medine'si var. Yani şehirler onun mübarek nuruyla nurlanıyor, bununla hep övünüyoruz. Bunların hepsi doğru, hakikat böyle. Fakat insafsızlık yapılan büyük bir boyut var. Bugün bunu gençler, elhamdülillah, çok okumuşlardan daha iyi anlıyorlar. Filistinli gençler herkesten iyi anlıyor

bunu, elhamdülillah. Nedir bu biliyor musunuz: Şu kıyamet günü şefaat-i kübranın sahibi olmak, bu saydığımız büyük mucizeler…

Fakat bir insafsızlık var. Âdem aleyhisselamdan İsa aleyhisselama kadar on binlerce peygamberin hepsinin üstünde bir makamı olan ve hiçbir peygambere verilmeyen hususiyetlerin sahibi Peygamber'in -aleyhisselam- ümmetinin dünyada bütün insanlığın çilesinden daha büyük çileye sahip olması doğal değil midir?

En büyük şeref en büyük çile demektir

Ahiretteki şefaatten dünyadaki mucizelere kadar Peygamber en büyük Peygamber. Kıyamet günü Muhammed aleyhisselamın ümmetine bütün kapılar açık, cennetin nerdeyse hepsi bu ümmetin. Bu ümmetin âlimleri İsrailoğulları'nın peygamberleri gibi. Böyle lanse ediliyor. El-hak böyle. Peki, bu ümmetin bu kadar büyüklüğünün bir faturası yok mu? Âdem aleyhisselamdan beri gelen bütün peygamberlerin bile şefaatini arzu edeceği Peygamber'in ümmeti çileye, çalışmaya gelince neden Âdem aleyhisselamdan beri birikmiş bütün insanlık sorunlarının hamalı olmasın?

Bu mantığı yakaladığımız zaman Suriye'de ne olduğunu anlarız. Niye bütün dünya Suriye'yi bombalamak için ittifak ediyor? Neden Irak'ta "son insan ölmeden bombalamaya devam edelim, son insan da gitsin" diye çırpınıyorlar?

Neden Türkiye'de İslam şöyle bir şaha kalkacakken hemen çullanıyorlar? Neden mesele sadece petrol meselesi değil? Bu soruların hepsinin cevabı var: Çünkü sen ümmet-i Muhammed'sin. Sen 'Muhammedun Resûlullah' diyorsun. Senin Peygamber'in, dedesi İbrahim'in bile, babası Âdem'in bile "gidin Muhammed'den şefaat isteyin" diyeceğin birisi. O büyük makamın büyük faturası olması da tabiidir.

Biz bunu Buharî'nin rivayet ettiği bir hadis-i şerifte çok açık seçik görüyoruz. Bu hadis-i şerifi de bu açıdan ele alalım. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin cümlesine çok dikkat edin. Bakın ne buyuruyor:

وَكَانَ النَّبِيُّ يُبْعَثُ إِلَى قَوْمِهِ خَاصَّةً، وَبُعِثْتُ إِلَى النَّاسِ عَامَّةً "Benden önce peygamber, kendi kabilesine gönderilirdi. Ben insanların tamamına gönderildim."

Global Peygamber, global sıkıntılar

Benim Peygamber'im bütün insanların Peygamberi, onun çilesi Âdem aleyhisselamdan son insana kadar bütün insanlığın çilesidir. Ümmetinden

bir hoca efendi, ümmetinden bir siyasetçi, ümmetinden bir hacı amca, ümmetinden bir genç, ümmetinden bir hafız efendi, ümmetinden bir ilim adamı, ümmetinden bir cami imamı, “bütün insanlığın Peygamberi”nin ümmetinden biri olarak mahallesindeki namaz kıldırdığı Müslümanlar’la yetinen biri olur da sonra yine de onun ümmetinden olabilir mi?

Elbette “Global dünyanın Peygamberi”nin ümmetinin global sorunları olacak. Bunda bir sıkıntı yok, çocukluğun bir gereği yok, hayalciliğin de bir gereği yoktur. Ümmet insanlığın ümmeti. Peygamber bütün âlemlerin Peygamberi. Doğal olarak sorunlar da insanlık kadar köklü, insanlık kadar karmaşık, insanlık kadar da uzun soluklu olacak. Böyle düşünemedikten sonra hayatı anlamamıştır ki bir insan, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellemi anlasın!

Bu bir kabile-yöre dini değil, turistik bir itikat da yok ortada. Bütün insanlık bu ümmetin bağrındadır. Bu ümmetin Peygamber’ini aleyhissalatu vesselam

وَكَأَيِّنْ مِنْ قَرْيَةٍ أَمْلَيْتُ لَهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ diye Allah tanıtıyor. “Ey Peygamber, kendini kahredeceksin nerdeyse.”

بَاخِعٌ نَفْسَكَ “Nerdeyse kendini kahredeceksin” yahu bu adamlar iman etmiyor diye. Bu kadar yoğun gündemli bir Peygamber. Peygamber’in gündem düzeyini Allah, kitabında anlatıyor. Bu yoğunlukta hayat yaşamış bir Peygamber’in sağda solda keyiften dört köşe vekili mi olurmuş? Elbette çilemiz olacak, talibiz. Pikniğe gelmedik. Bir mağarada seksen sene namaz kılmak için gelmedik.

Biz bu dünyaya iyi insanlar olmak için gelmedik

Biz iyi insanlar olmak için gelmiş değiliz bu dünyaya; insanlığı iyileştirmek için geldik. İnsanlığın son gemisiyiz. Limanda tek bir kişi varken bile yola çıkamayız. Son insanı da kurtarmak zorunda olduğumuza iman ederiz. Biz ümmet-i Muhammed’iz çünkü. Sallallahu aleyhi ve sellem. Araplar’ın Peygamberi değil ki, insanlığın Peygamberi. Afrikalılar’ın Peygamberi değil, kâinatın Peygamberi.

Biz bütün zamanların ve mekânların Peygamber'inin ümmetiyiz. Bütün zamanlar; yani gönderildiği günden son insanın son saatine kadar benim Peygamber'im, insanlığın peygamberidir. Dolayısıyla insanlığın bütün zamanlarını ve dünyanın her yerinde ve dünyanın dışında yaşam varsa oralardaki her yerin de Peygamber'inin yükü, لَعَلَّكَ بَاخِعٌ نَفْسَكَ "kendini neredeyse kahretmeyi" zorunlu hâle getirecek kadar ağır bir yüktür.

Bir küçük risale yazarak veya konferans vererek, filan yerde yağmur duasına çıkarak, bir ay cihat ederek, kılıç kullanarak bitecek bir sorun değil bu. Üç tane kitap okuyarak, bir bilim dalında, tefsirde, hadiste uzmanlaşacak kadar derinleşerek, bir vakıf-dernek kurarak sorunlarını bitireceğini, artık her şeyin süt liman olacağını zannedenler her şeyden önce Peygamber'lerinin davasını anlamamışlardır.

Bütün zamanlar ve mekânlar bu ümmetin projesine dâhildir. Afrika'da açlık sorunu varsa bu ümmet oraya gidiyor ya zaten, bir de açlık sorunu karşısına çıkacak, demektir. Bu ümmet Kafkasya'lara ve Kuzey Kutbu'na ulaşmak zorunda. Muhammed aleyhisselamın davası oraya gitmek zorundadır. Dolayısıyla orada buzul bir hayat yaşayan insanların sorunu bu ümmetin sorunudur.

Bu ümmet, kâinat ümmetidir. İnsanlığın bir ırkçılık sorunu varsa ümmet-i Muhammed'in ırkçılık diye bir derdi var. "Irkçılar çıksın İslam'dan!" diyemezsin. İnsanlığın genlerinde olan bir sorun bu. İnsanlığın cinsellik diye bir sorunu varsa, insanlık Lut aleyhisselam zamanında bir hastalığa bulaştıysa, insanlık genetik filan hastalık diye bir sorunla uğraşıyorsa bu ümmet onları bağrında taşıyor demektir.

Çünkü bu ümmet, hiç kimseyi dışına atmayan, 'lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah' diyen herkesi bağrına alan bir ümmettir, dolayısıyla dert yumağıdır. Ama karpuz seçer gibi vakıf-dernek-siyasî parti kurup sorunluları dışarı atıp sorunsuzlarla bir arada yaşadın, kendini de böylece ümmetin en iyi adamları diye aldattın mı sorun kalmaz tabii.

Biz ümmet-i Muhammed'iz, bütün zamanlar ve mekânlar bu ümmetin proje kapsamındadır, dolayısıyla bu ümmet insanlığın en hayırlısı, Allah'ın gönderdiği en son kurtarıcı gemisi olduğuna göre hiçbir insan, hiçbir sorun

bu ümmetin dışında olmaz; hangi kötülük ve cinayet çeşidi biliniyorsa bizim topraklarımızda olur. Neden? Çünkü biz insanlığız.

Bu ne zaman düzelecek? Dünyada insanın ömrü bitince biiznillah böyle bir sorun kalmayacak. Her şey dümdüz o zaman. Ama hayat devam ettikçe bu mücadele de devam edecek demektir. Buradan biz tekrar dersin başında çekmeye çalıştığımız iç görüntümüze ait rapora dönelim.

Bazı hedeflerimiz var. Bu hedefleri yaşadığımız çağa göre yeniledik, yenilememiz gerekiyordu. Abbasi halifesi Harun Reşid'in Bağdat'ta saltanat sürdüğü zamanda ümmet-i Muhammed'in gündemi başkaydı, başka olması gerekiyordu. Ömer bin Abdülaziz'in hilafette olduğu zamanda da gündeminin başka olması gerekiyordu. Bundan iki yüz elli sene önce İslam devletinin Osmanlı diye bir isminin bulunduğu zamanda da Müslümanlar'ın başka bir gündemi vardı.

Namaz, tesettür, Kur'an ezberlemek-okumak, Allah'ın şeriatının herhangi bir hükmünün özellikle gündeme getirilmesi, zenginlerin mallarının zekâtının verilmesi, fındık-arpa üreten ziraat erbabının zekâtını vermesi… elbette bunların Allah Teâlâ'nın emirleri olarak muhakkak uygulanması gerekiyor, bireysel olarak da uygulanıyordur.

Yüz çiftçiden ikisi zekâtı veriyordur. Biiznillah bu iki çiftçi, ümmet-i Muhammed'in içinde zekât mefhumunun unutulmasını da engelliyorlardır.

Ümmetimizin beş büyük hedefi

Bugün ümmet-i Muhammed'in beş büyük gündemi vardır. Bu beş hedefin önümüzde çalışma takvimimizi oluşturması gerekiyor.

Bir Müslüman, fert olarak bu beş hedeften hiçbirini yerine getiremeyebilir. Ama Rabbimiz bizi, yaptıklarımızdan çok yapmak için uğraştıklarımızla görmek istiyor. Yani ben neler yapmak istiyorum, çalışma planım nedir? Ne kadarını yapabildim, ayrı bir konu. Yapıp yapamadığımı, yapamadıklarımda ne kadar mazur olduğumu, ne kadar uygun bir gerekçeye dayalı olarak yapamadığımı Allah görüyor zaten.

Birinci büyük hedefimiz insanlığın hidayetidir. Çünkü biz ümmet-i Muhammed'iz. Elimize tespihimizi-seccademizi alıp bir piknikte akşama kadar namaz kılamayız. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Veda Hutbesi'nde bize seslenerek, "Benim sözlerimi insanlara muhakkak ulaştırın" buyurdu. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem Allah'ın gönderdiği bir peygamber. O ümmetine güvenip: "Görevi tebliğ ettim, anladınız mı?" diye sordu: "Anladık ya Resûlallah!" dediler.

Dolayısıyla hiçbir Müslüman, dünya üzerinde Allah'ı ve Muhammed aleyhissalatu vesselamı tanımayan bir insan bulunduğu sürece yaptığı ibadetlerle kulluğun doruğuna geldiğini zannetmemelidir, zannedemez.

Çünkü hâlâ Allah ve Muhammed tanımayan insan varsa, hâlâ açık devam ediyor demektir. Bu rakam bugün ne yazık ki yüzeysel olarak, kâğıt üzerinde bile hâlâ yedide bir civarındadır. Yani Allah tanıyan, Muhammed aleyhisselam tanıyan insanlar dünyanın yedide biri kadardırlar ancak. Bu da görevimizin ne kadar büyük olduğunu, ne kadar yoğun çalışmamız gerektiğini gösteriyor.

İkinci olarak da Allah'ın şeriatının kanunî güç hâline gelmesi gerekiyor. Bu, dünyada Müslümanlar'ın yaşadığı yerler de dâhil henüz tahakkuk etmemiş ya da yüz yıldan beri sümenaltı yapılmış bir durumdur. Bugün Müslümanlar olarak, insanlığın hidayeti için de mücadele edeceğiz, etmeliyiz. Kendi içimizde de Allah'ın şeriatının yani İslamiyet'in kanunî güç hâline gelmesi için mücadele etmemiz gerekiyor.

Üçüncü görevimiz ise İslam hilafetinin yeniden canlandırılmasıdır.

Hilafet, vekâlet demektir. Bu sembolik olarak Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'e iman edenlerin başında siyaset olarak onu temsil edecek bir kişinin bulunması demektir.

Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in vefat ettiği gün ashab-ı kiram, Ebu Bekir radıyallahu anhı halife seçmişlerdi. O günden sonra 1924 yılına kadar Müslümanlar bir gün halifesiz kalmadılar. Şimdi Müslümanlar'ın halifesinin tekrar konuşulması söz konusu olduğunda bazı Müslümanlar, "Zamanı mı bunun?" diyorlar.

Ben bugün halifem olmadan ölürsem bunu Allah Teâlâ benden soracak mı yoksa "bizim zamanımızda yoktu o tip şeyler" deyip mi savunacağım kendimi? "Müminlerin başı kim?" diye sorulduğunda, "Biz başsız yaşardık" mı diyeceğiz? Başsız vücut olur mu ki başsız bir ümmet olsun? Bugün halifeyi ve bu ihtiyacımızı konuşmayacağız da bu ne zaman konuşulacak?

İnsanlar gitgide İslam'ın namazından bile soğumaya başladılar. Halifelik konusu da her gün biraz daha unutuluyor. "Şimdi zamanı değil…" Yirmi

sene önce zamanı değildi, kırk sene önce de zamanı değildi. Kaldırıldığı gün zaten zamanı değildi. Bunun zamanı ne zaman olacak? İsa aleyhisselam gelince mi zamanı gelmiş olacak? İstanbul taksicilerinin bile bir başı var. Çorapçıların başı var, doktorların başı var, Zabıtalar Derneği diye dernek var, onların da bir başı var. Temizlik işçilerinin başı var. Herkesin başı oluyor da bir tek İslam'ın mı başı yok?

Bugün ümmet-i Muhammed aleyhissalatu vesselam, belki halifeyi başına tayin etmeye muktedir değildir, belki, belki... Yani uğraşsak da olmaz. Bari bu hasretimizi meleklere gösteririz, Allah Teâlâ'nın dininin ve ona iman edenlerin böyle başıboş, sahipsiz, kimsesiz olmalarına razı olmadığımızı ispat edecek eylemlerde bulunuruz.

Dördüncü olarak: ümmetin bu asırdaki büyük projelerinden bir tanesi de yeryüzünde mümin olsun veya olmasın, insan olarak zayıf durumda bulunanlara yardım etmektir. Bu zayıflık açlık zafiyeti olabilir, siyasî işkence zafiyeti olabilir, kabile ağasının tasallutu altında ezilmişlik olabilir, Bangladeş'teki mümin kardeşlerimizde olduğu gibi sürekli sel gördüğü için bir türlü huzurlu oturamayacağı coğrafî bir sıkıntı olabilir.

Nasıl olursa olsun, Kur'an-ı Kerim'in mustazaf dediği, yani zayıf, çaresiz kalmış, Allah'tan başka yardım edecek ve sığınacak kimsesi bulunmayan insanlar Allah'a iman eden müminler olarak bizim sorumluluğumuzdadır deriz. Biz bütün mustazaflara, zavallılara yardım etmeyi mümin ve bu ümmetten biri olmamızın gereği görürüz, bunu da 'insanlık adına' filan değil. Herkes böyle yapıyor, bu çağ böyledir diye yapmayız. Allah'ın kulları olduğumuz için yaparız.

Bu Allah'ın bize emanetidir. Allah, kendisinden yardım isteyen kullarına yardım için bizi görevlendirdi. "Ya Rabbi!" diye açılan ellerin karşısında biz oluruz. Ben, o senin "Allah'ım" diye çağırdığın Rabbini temsilen geldim sana. Ey topraklarında ektiği mahsulü sellerden, fırtınalardan, depremlerden dolayı bir türlü alıp deposuna götüremeyen, her sene bir selle fakirlikle boğuşan Bangladeş'teki mümin kardeşim! Ben sağken, cebimde harçlığım varken, mutfağımda yemek pişerken sen kahır çekmeyeceksin… demeliyiz. Bu, ümmetin bu asırdaki biiznillah yerine getireceği dördüncü büyük projesidir.

Beş: Kıyamete kadar cihadın devam edeceği, dolayısıyla kıyamete kadar küfrün gözünün hiç geri gelmeyeceği yegâne yer olan Mescid-i Aksa'yı kurtarmaktır. Hadis-i şerif ne diyor: "Cihat her yerde bitebilir, kıyamete kadar Mescid-i Aksa'nın etrafında bitmeyecek." Demek ki hiç kimse

Yahudiler'in bir gün, "bıktık buralardan!" deyip gideceğini beklemeyecek. Kıyamete kadar Yahudisi gider Siyonisti gelir, Siyonisti gider Budası gelir; lakin Mescid-i Aksa bizim iman nabzımızın arttığı, tansiyonumuzun hareketlendiği yerdir.

Bu ümmet; çocuk yetiştirirken, düğün yaparken, cenazedeyken, okul kurarken, cami inşa ederken, siyasî planlamalar ve çalışmalarda beş büyük görevden birinde kendisine hisse arayacak. Bunlardan bir tanesi de bu ümmetten olduğun sürece Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin miraçgâhı ve ilk kıblemizin elimizde olması için mücadelemizdir. Bu nasıl yapılacaksa her zamanda-mekânda, şu veya bu şekilde yapılacak. Nasıl yapılacaksa o şekilde biz bu görevi ya yapacağız ya da bunun hesabıyla Rabbimizin huzuruna çıkacağız.

Bu beş büyük misyonumuz, bu çağdaki görevlerimizden oluşuyor.

2

Bir kiraz ağacını baharda, kirazlardan önceki çiçek döneminde gördünüz mü bilmiyorum. Dünyadaki en umutsuz, en köhne görüşlü insanı bile büyük bir kiraz ağacının çiçek açtığı zaman önüne getirseniz o insanı neşelendirecek kadar güzeldir.

Sonra kiraz oluşacağı zamana yakın o güzelim yapraklar, çiçekler birden bire dökülmeye başlıyor. Onların yerine kiraz geliyor. Haziran ayından sonra kiraz toplanınca o ağaca bir gelip baksanız, "Allah Allah, bu dün neydi bugün ne oldu. Bu o ağaç mı acaba? Onu götürüp de yerine başka bir şey mi diktiler?" dersiniz.

Bir de ekimde, aralıkta gelip fırtınaların, rüzgârların başladığı zamanda o ağacı görüyorsun ki üstünde yaprak yok, çiçek yok, dallar dikenleşmiş. O gün hani o yaprakları döküldüğü zaman kiraz ağacının bahardaki o çiçekli hâlini görmeyen bir insana bu ağacı gösterseniz: "Bunu ne yapalım?" deseniz ne karar verir: "Getirin bir baltayı, ısınırız-mangal yaparız. Keselim bunu. Başka ne işe yarar ki bu. Bahçede niye tutuyorsunuz?"

Kiraz ağacının bahardaki bembeyaz, bazen pembemsi çiçekli hâlini görmeyen ve ondan kiraz yemeyen için kasım ayında yaprakları döküldüğü zamanki hâli hakikaten de mangalda yakmak içindir. Başka hiçbir işe yaramaz. O haklı; ama eğer hayat, kasım ayından ibaretse. Mayıs yok, nisan yok, haziranda kiraz zamanı yoksa eğer, dünya hep kasım-aralıktaki, sonbaharın, kışın yaprakların döküldüğü zamanından ibaretse kiraz ağaçlarını kökten kaldırmak lazım.

Biz ziraat enstitüsü değiliz. Ama kiraz yiyen insanlar olduğumuz için, kirazı çok sevdiğimiz için hele size tavsiyem, Allah'ın azametini nisanda görmek için kiraz ağacına bir bakın. Her bir kiraz için belki beş tane çiçek açıyor. Her bir çiçeği muhteşem, insan bakmaya kıyamıyor. O ağaçta kaç tane kiraz olacağını çiçeklerden sayabiliyorsun. Allah'ın büyük bir sanatı. Bu böyle ara cümle gibi dursun. Bunu gidip inceleyiniz.

Şimdiden planlayın, Rabbimin azametini okyanuslarda göremiyorsam bir kiraz ağacı üzerinden göreyim deyin. Marttan sonra, soğuklar geçtikten sonra bir kiraz ağacını günlük izleyin. Zaten o çiçekli manzarası on-on beş

gün anca sürüyor. O zamanı yakalayacaksınız. Hep çiçek dursa meyve veremeyecek bu sefer, dalları çiçekler işgal ediyor.

Onlar gidiyor, kiraz geliyor. O kiraz hep dursa kuşlar rahat bırakmıyor. Kuşlar yemeden çiftçi topluyor onları, getirip bize satıyor. Dalını kırıp atarsak seneye çiçek de yok, kiraz da yok. Ama nisanda ve mayısta, hazirandaki manzarayı hatırlayıp kışın onun yaprağı yok, çiçeği yok diye hor görmezsek seneye Allah'ın izniyle gene çiçek açacaktır.

İslam'ı, dinimizi, şeriatımızı, Müslümanlar'ı iki binli yıllarda küffarın birleşip Bağdat'ı, Şam'ı, Yemen'i, Filistin'i, Mısır'ı, Çin'deki mümin kardeşlerimizi tarumar ettiği, harap ettiği "kesin baltayla şu Müslümanlığın kökünü" diyecek hâle getirdiği bir zamanda doğmuş, büyümüş gençler olarak "İslam nedir?" sorusuna son elli senenin tarihiyle cevap verirseniz, siz kiraz ağacını kasım ayında kesmeye çalışan, onun çiçek mevsimini görmemiş vefasız nesil olursunuz. Kiraz ağacına benzeterek başlamamızın nedeni bu.

Kendimizi cemaat değil ümmet olarak görüyoruz

Onun için "biz filan cemaatiz" demiyoruz. Demeyi hatalı ve büyük suç işlemiş görüyoruz. Ümmetiz diyoruz. Dün gelmedik diyoruz. İngilizler tarafından çizilmiş Orta Doğu haritaları, haritamız değildir diyoruz. Biz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin en zor günü olan hendeği kazarken bile "Bütün dünyanın müminlerin elinde olduğu günü görüyorum" diye mesaj verdiğine iman eden bir ümmetiz. Kâinat ümmetiyiz, Orta Doğu ümmeti değiliz! "Doğu halkları" diye bizi kasteden İngiliz kültüründe kastedilen biz değiliz. Biz doğu halkı değiliz kâinat halkıyız.

Dün değil Âdem aleyhisselamdan beri var olduk biz. İlk insandan beri varız. Bizden son insan olarak 'lâilâheillallah' diyen biri bu dünyada var oldukça da varız. Ümmetiz, insanlık biziz, insanlığın gemisi biziz diye inanıyoruz. Orta Doğu diye İslam hatırlandığı zaman bu sorunlar ortaya çıkar. İnsanlığın tarihi birleştirilmiş uluslar kurulduktan sonra başlamış gibi bir tarih yazılırsa bize bu tarihte yer kalmıyor.

Evet, başta Orta Doğu olmak üzere, Uzak Doğu yandan, doğu yandan ve güneydeki, kuzeydeki İslam ümmetinin çileli bir dönem yaşadığı doğrudur. Bugün biz ümmetimizin genel bir raporunu değerlendirirken bir çileli dönem yaşadığımızı niye inkâr edelim ki, hakikattir bu. Ama mevsimler kaç tanedir, yıl kaç aydır diye de sorarız. Eğer yıl sadece kasım ayından ibaretse o zaman biz fırtınada gittik, doğrudur. Bu mevsimlerin baharı yok muydu,

kasımdan önce nisan yok muydu, mayıs yok muydu, haziran… Mevsimler sadece kış mıdır? Aylar kiraz ağacını çirkin düşüren kasımdan mı ibarettir?

Evet, kiraz ağacının dört mevsimini görmeyen için kış gününde kiraz çirkindir. Yediği, hayran olduğu kirazın, vişnenin bile o ağaçtan olduğuna inanamaz o. "Bu kadar çirkin ağaç, bu güzel meyveyi verebilir mi?" der. Bilmiyordur, haberi yoktur. Ama biz Kur'an ümmetiyiz. Muhammed aleyhisselamın çizdiği ufukların ümmetiyiz biz. Biz, kasım ayından önce bu dünyada nisan vardı, kıştan önce bahar vardı, bunu biliyoruz.

Kendimizi inkâr edemeyiz ki mevsimleri inkâr edeceğiz, dersek eğer, bu kuşbakışıyla bakabilirsek, on iki ayı, dört mevsimi gören bir gözlükle olayları görebilmek o ağacın bembeyaz çiçeklerle çarşaf gibi bahçemizi donattığı günü hatta o ağaçtan düşen çiçeklerin, toprağın üzerinde bir yorgan gibi olduğu günü bilen birisi neden kış günü kiraz ağacının baltalık olduğunu düşünsün?

Haber ajanslarının bilinçli şekilde biri bin göstererek yaptıkları haber bültenlerinden veya kör siyasetçilerin körü körüne müminleri bunalttıkları hatalı siyasî uygulamalar yüzünden veya Müslümanlar'ı yönettiklerini iddia ettikleri hâlde batırmak için asırlardır Müslümanlar'ın ekonomisini, coğrafyasını, siyasetini imha uzmanı olarak çalışan, hain, saf veya aptal, akılsız siyasetçiler yüzünden kiraz ağacını kış şartlarına göre değerlendirmemiz hakkaniyet midir?

Ulus mantığında değiliz, ümmet kadarız

Belki bunu küçük bir ulus mantığıyla hayata bakanlar böyle düşünebilirler. Onlara diyecek bir sözümüz olmaz. Kavmiyet sınırını geçemeyen Yahudi kafa için bu normaldir. Çünkü Yahudilik kavim dinidir, bir ulus dinidir ama İslam kâinatın ve bütün insanlığın dinidir. İslam, bütün insanlık kadar çilesi olan bir dindir. Bütün kâinatın yükü kadar yükü vardır İslam'ın. Yedi milyonun sıkıştığı bir İsviçre halkı değildir Müslüman halk!

Yedi milyarı hedef almış büyük bir kâinatın dininde elbette bütün dünya Müslümanları açısından ele alınacağı için bir yerinde muson yağmurları sel oluşturacak, öbür yerinde insanlık binlerce senedir maden işlettiği için depremler olacak, bir tarafında elbette savaş olacak.

İnsanlık kullara kulluktan Allah'a kulluğa sıçramak istiyor. Şirk ve

zulüm sahipleri ise mevcudu sürdürmek istiyorlar. Elbette bir yığın sorun, bir yığın çile ümmet-i Muhammed'in kaderidir. Çünkü ümmet-i Muhammed, maden ocağında insan cevheri çıkarmaya çalışıyor. Elbette alnı kara olacak.

Allah'ın son gemi olarak çıkardığı bütün insanlığın en hayırlısı olarak, bu ümmet yerin derinliklerine doğru kaçmış insanlık genlerini yeniden kâinata bir hidayet sebebi olarak çıkarmak için uğraşırken elbette sıkıntılar çekecek. Kolay değil ümmet-i Muhammed olmak.

Ümmet-i Muhammed olmak; İstanbul'un bir mahallesindeki camide namaz kıldıran imam veya ezan okuyan müezzin olmak demek değil. Yüz yirmi dört bin peygamberin -aleyhimusselam cemian- hepsinin önünde mihraba geçen ve namaz kıldıran Resûlullah aleyhissalatu vesselamın o gün devraldığı bütün peygamberlere ait; insan geninde birikmiş sorunlar, problemler, çıkmazlar… ne varsa onların hepsi Peygamber aleyhisselama intikal etti. Çünkü insanlığın ahlakını tamamlamak, kullara kulluğu sona erdirip Allah'a kulluğu miraca çıkarmak için gelmişti.

Onun vekili olarak bir caminin köşesinde namaz kıldırmak demek; onun vekili olmak, o çilelerin tamamına talip olmak demektir. "Biz ümmet-i Muhammed'iz" demek kıyamet günü bizim Peygamber'imiz son peygamber, herkese şefaat edecek, ümmet kontenjanından bedava cennete gireceğiz zannetmek midir acaba? Gerçekçi olmak lazım. Bu kirazın bembeyaz olduğu, çiçekten ağacının görünmeyeceği günleri vardı. On asır boyunca insanlık bu kirazı yedi.

Endülüs'te yedikleri o kirazlardan bugün Avrupa uygarlığı çıktı. Zerre kadar insanlık namına insaf taşıyanlar ne diyorlar: "Endülüs'te biz Müslümanlar'ın kültürünü üçte bir oranında bıraktık, gerisini engizisyon mahkemesinde imha ettik. Buna rağmen ondan Avrupa kültürü oluştu." Ya tamamı kalsaydı Endülüs kültürünün? Endülüs medeniyetinin tamamını imha etmeselerdi de bugüne taşınsaydı demek ki insanlık belki iki-üç asır önce çoktan uzaya taşınmıştı.

Basiretsizliğin bugün ödenen faturaları

Kuşbakışı bakamamayı bir hastalık olarak görüyoruz kardeşlerim. Afetler üzerine yığılmış bir Müslümanlık açısından sakıncalı görüyoruz. Aslı böyle

değil diyoruz. Herhâlde hayalperest Müslümanlık tasavvur etmek açısından da sakınca buluyoruz. Gerçeği görmek lazım. Kış günü ağacımızın yaprağı, çiçeği, meyvesi olmadığını kabul etmek zorundayız. Bu mevsim böyle bir mevsimdir. Bu mevsim, bu mevsimdir. Çünkü bu, kiraz mevsimi değil. Rabbimiz her meyvenin mevsimini yazmış.

Bir zaman bir milleti ayağa kaldırıyor.

وَتِلْكَ الْأَيَّامُ نُدَاوِلُهَا بَيْنَ النَّاس Allah, "Bu insanlar arasında nöbetleşedir" buyuruyor. Allah Teâlâ, dört mevsim Müslümanlar hep çiçek açacak, hep kiraz verecek diye bir şart koymadı.

Zamanını kendisi biliyor. Hak edenler, etmeyenler oluyor. Rabbimiz adaletiyle bir düzen kurmuş, kış şartları kime rastladıysa o, o şartlarda yaşıyor. Ama kiraz mevsiminde yaşadıkları hâlde o kirazlardan bol bol yiyip, ishal olup, ishalden hastanelerde ölüp gidenlerden olmaktansa kış günü ağacı budayıp yazını bekleyenlerden olmayı tercih ederiz. Hiç olmasın hastanede soluğu almam, budarım, hazırlarım. Baharda da Allah'ın izniyle çiçeklenmiş hâlini görürüm. Böyle ümitvar bir çiftçi olmayı bir kilo kiraz yiyip soluğu hastanede, sonra da morgda almaya tercih ederim.

Ümmet-i Muhammed Cezayir'de, Fransa'nın denediği uzun ve orta menzilli topların önünde hedef tahtası olurken Dolmabahçe Sarayı'nda keyif sürenlerin faturası ödeniyor bugün.

Ümmet sürünürken, İngiltere ümmetin iki yüz senelik geleceğiyle ilgili tarumar hesapları yaparken Sâdâbad şenlikleri yapıldı. Elbette bunun bir faturası var. Tonlarca altın Dolmabahçe Sarayı'nda sadece boya malzemesi olarak kullanıldı. Altın! Sarı renk boya değil; altından boya yaptılar! Devletin memurlarına maaş verecek para da kalmadığı için o saraydaki harcamalardan, tuttular takvimle oynadılar. Memura bir yılda bir ay maaş vermemek için takvimi on gün ileri-geri alıp Rumî diye bir takvim çıkarmak için uğraştılar. Memura bir yılda bir ay maaş vermemek için uğraştılar ama o parayla saray yaptılar.

Bir kişinin keyfi için ümmet-i Muhammed harcandı. Kış mevsimiydi. Şimdi biz, elhamdülillah, kıvranıyoruz. Ağacımızın meyveli hâlini bilmedik. Ama biliyoruz ki bu ağaç bu meyveyi verecek Allah'ın izniyle.

Çünkü Allah, “kirazı yaratacağım” dediyse ne kış ne çiftçi ne de düşman bunun engelleyemez. Çünkü Allah kirazın ağacını yarattığı gibi her kirazın içine koyduğu bir kiraz çekirdeği ile de trilyonlarca ağaç kapasitesi yaratıyor.

Ümmet-i Muhammed’i darboğaz edip bunaltanlar, bugün yirmi yaşında delikanlılarının, “Eyvah! On yedi yaşımdan üç sene geçti ve ben, Resûlullah’ın sancağını emanet edeceği Üsameliği geçirdim. Hâlâ bana sancak emanet etmediler” diyen, on yedi yaşından beri Üsame olmak için kıvranan delikanlı nesli olduğunu görüyorlar. Bu, Allah’ın izniyle kirazın çekirdeğidir. Bir gün kış gider, bir kiraz ağacımıza karşılık milyonlarca kirazı olur ümmetin. Allah’a itimadımız bunu gerektiriyor.

Yüz yirmi dört bin peygamberin önüne geçerek “Allahuekber” deyip onların imamı olmak kolay değil. Çileye talip bir Peygamber’imiz var. Allah, لَعَلَّكَ بَاخِعٌ نَفْسَكَ “Nerdeyse kendini hırpalıyorsun ey Peygamber” buyuruyor. Neden? Çünkü aldığı emanet çok ağır bir emanetti. Yüz yirmi dört bin kavmin dosyalarını toplamış tek bir dosya.

Bu ümmetin başından ağır olaylar geçmiştir. Birkaç tane tarihî olay sayacağız ki bunların her biri bugün ümmet-i Muhammed diye bir kitlenin olmamasını gerektiriyordu. Bugün bakıyoruz ki ümmet-i Muhammed hâlâ bütün küfür cephesinin ortak düşmanıdır. Çünkü bütün kâfirler ancak birleşerek ümmet-i Muhammed’e bir zarar verebileceklerini anlıyorlar. Senelerdir de birleşiyorlar. Allah’a hamd-ü senalar olsun, belki yüz binlercemizi şehit edip toprağa gönderiyorlar ama kirazın kökünü kurutamadılar. Hiçbir zaman da kirazın kökü kurumayacak, Allah’ın izni ve lütfuyla.

Muhammed Kutub’la bir hatıra

İlk kışı yaşamıyoruz biz. Her sene bahar da oluyor, kış da oluyor. İnsanlık her asırda bir kış, bir bahar yaşar. Şimdi belki Batı’nın baharı gibi görülüyor. Ama Allah’ın izniyle sonbaharıdır, ilkbaharı bile değil. Kendilerini yemeye başladılar. Düşman olmasa karşılarında, başka birini düşman olarak oturup ilan etmeseler kendileri için, kendilerini yiyecekler aç kurtlar gibi. Ama elhamdülillah, ümmet-i Muhammed bu kış biter bitmez çiçek açmaya hazırdır. Gençler buna hazırdır.

Hele hele genç kızlar, bu ümmetin genç kızları nerdeyse bahardan önce çiçek açacaklar diye korkuyorum. Ciddi ciddi korkuyorum. Çünkü sonra bir

soğuk gelir de maazallah çiçeğini kırarsa kirazsız kalırız diye endişe ediyorum.

Burada rahmete vesile olsun diye küçük bir hatıramı nakledeyim. Hepimize muhteşem ve güzel bir ders olur.

Türkiye'de askerî ihtilalin hükümran olduğu 80'li yıllarda Seyyid Kutub'un küçük kardeşi Muhammed Kutub -Allah ikisine de rahmet eylesin- Mekke'de yaşıyordu. Bizim okuduğumuz üniversitede de hocaydı. Bir Müslüman ona İstanbul-Sarıyer'de güzel bir ev bulmuştu, ailesiyle gelip burada dinlenirdi yaz aylarında. Mekke'ye dönüşlerinden birinde (87 veya 86) 'hoş geldin' için ziyaretine gittik. Ben de bir kitabını tercüme etmiş, son bilgileri vermek için gitmiştim. "Hoş geldiniz hocam" dedik: "Hoş bulduk."

Biz gurbette olduğumuz için, bir de Türkiye'de yeni yeni İslamî çalışmalara tekrar izin veriliyor, çok heyecanlıyız. Gelen gideni heyecanla takip ediyoruz. Dedik ki: "Üstat, nasıl buldunuz Türkiye'yi, İstanbul'u?"

Endişeliyim, dedi. Ben de "endişeliyim" kelimesini onun kullandığı ifadede herhâlde yanlış anladık gibi düşündüm. Ne endişe olacak ki? "Ne açıdan endişelisiniz?" dedim. Dedi: "İslamî gelişmelerden endişeliyim."

Nasıl bir endişe, diye tekrar sorduk. Dedi ki: "Ben, biliyorsunuz, her sene gidiyorum Türkiye'ye. Geçen yıl gittiğimde gençler elimi öpmeye geldiler. Bundan önceki seneler, 'yeşil mi İstanbul, denizi sevdin mi, Sarıyer güzel mi…' diyorlardı. Ondan sonraki sene, 'Enver Sedat'ı kim öldürdü? Şehit midir?..' filan sormaya başladılar."

"Ondan sonra, yahu, her gittiğimde önce Mısır'ı soruyorlardı, sonra baktım; 'İslam hilafeti ne zaman kurulur?..' filan sormaya başladılar."

Ben de bunun nesinden endişe ediyor, hâlâ anlayamadım. "Bunun neresinde tehlike var?" dedim.

Allah rahmet etsin. Basiretli, mütefekkir, şehitler vermiş bir ailenin çocuğu. Dedi ki: "Bakın! Bunlar aslında çok güzel şeyler. Önce İstanbul'un boğazından, yeşilliğinden konuşuluyordu. Üç sene sonra İstanbul'a yeniden halife ne zaman gelir diye soruluyor. Bu çok hoş ama korkuyorum, çok erkenden Müslüman gençler Türkiye'de hilafeti aramaya başlarlarsa, Amerika ve dünya güçleri, er geç bu hilafet gelecek diye hissederlerse vaktinden önce hilafeti onlar getirir. Bu sefer bizim aradığımız hilafet olmaz. Biz 'hazır hilafet istiyordunuz, işte susun' diyen bir kadroyla karşılaşırız. Hilafetimizi kendimiz getirmemiz lazım."

Yani hilafeti konuşmayalım mı diyorsun, dedim. "Öyle de diyemiyorum işte ama onun için endişeleniyorum. Hızlı mı gidiliyor diye endişe

ediyorum” dedi. Allah ona rahmet eylesin.

90 yılından sonra “bin yıl İslam’la ve şeriatla savaşacağız” diyenleri de üzerinden on sene geçmeden İslam’a bütün kapıların açıldığı günleri de gördük. Endişeli olan hocamız Muhammed Kutub’un bu dedikleri keramet miydi, basiret miydi onu da kararlaştıramıyorum. Çünkü bakıyorum başörtüsü kavgası yapıldı; başörtüsü var. Bakıyorum üniversite, imam hatip, puan kavgası yapıldı; imam hatiplere her yer açıldı. İmam hatiplere gerek yok deniyordu; her sokakta imam hatip olma şartı var nerdeyse.

Ama başörtülü hanım kızlar Allah’ın mirasla ilgili hükmünü, evlilikle, talakla ilgili hükümlerini tartışıyorlar. İlahiyat fakültesi üç taneydi o zaman, şimdi yüz yirmi üç tane. İlahiyat fakültesi demek neredeyse Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin sünnetine kapalı, Ebu Hanife’nin kobay olarak kullanılmak istendiği yer demek.

Hâlâ çiçek veren kiraz ağacındayım ben. Hâlâ kışı konuşuyorum. Erken baharda ağacın aldanıp çiçek açması karşısında küçük bir don olursa çiçeklerin dökülüp kirazdan olmamızdan korkuyorum. Bir dahaki yazı, bir dahaki baharı bekleyeceğiz o zaman.

Gerçekçi olmamız gerekiyor. Bunun için biz tarih boyunca gördüğümüz kış şartlarını inkâr edemeyiz. Çok kış gördük. Çünkü kâinat ümmetiyiz, bütün insanlığız biz. Kabile değiliz, bir kasaba değiliz, bütün insanlığız. Hatta Merih’te gözümüz var, Ay’da gözümüz var. İnsanın ayak basacağı her yerde gözümüz var. Yerin dibinde de, okyanusların dibinde de gözümüz var. Büyük ve projesi olan bir ümmetiz. “Ya nasip” deyip yola çıkmayız. “Her şey bizim” diye yola çıkıyoruz, Allah’ın izniyle.

Ümmetimizin kışları

Ümmet-i Muhammed’in **birinci** kışı Ebu Bekir radıyallahu anh döneminde yaşanan irtidat olayıdır. Ebu Bekir radıyallahu anh ne diyordu: “Medine’yi kurtlar basıp beni yiyecek bile olsalar yalnızlıktan dolayı, taviz vermeyeceğim.” Bu ne demek?

Demek ki Medine’de yalnız kalma tehlikesi baş göstermiş. Çünkü ashab-ı kiramın büyükleri gelip, “Herkesi cihada aldın, gönderdin. Medine’yi koruyacak asker bırak burada” demişler. Medine’ye muhafız bırakacak kadar adam kalmamış.

Sadece Halid ibni Velid, bir buçuk yıl içinde on iki savaş yönetmiş. Ve bunlar hep at üstünde gidildi. Askerler deve üstünde, o at üstünde gidiyor. Sınırları da bugünkü Medine’den ta Yemen’in Sana’sına kadar inin, oradan

Filistin üzerinden gelin Yermük'e çıkın -Yermük bugünkü Şam'ın üstü- bu bölgeyi at üstünde bir buçuk senede gidince üfleyip de geri gelmiyor. Gittiği yerde bir ay, iki ay savaş yapılıyor.

Böyle büyük bir hareket. Bunların hepsi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin ashabı. Dünyaya dağıldılar. Bu dağılma esnasında münafık kitleler ve kalbine iman girmemişler irtidat etti. Yani İslam'dan çıktılar.

Taif, Mekke ve Medine; bu üçünün dışında neredeyse sarsıntısı olmayan şehir kalmadı. Her yerde bir irtidat. O gün İslamiyet'in, doğduğu topraklara gömülme tehlikesi vardı.

Ebu'l Hasen en-Nedvî rahmetullahi aleyh, Hindistanlı davetçi, âlim. Meşhur kitabı رِدَّةٌ لا اَبا بَكْرَ لَها'da bugünle o günleri kıyas ederken: "Bugün de bir irtidat var ama Ebu Bekir'imiz yok" diyor. Hilafetten sonraki, 1924'te ümmet-i Muhammed'in halifesiz kaldığı dönemi yorumlarken. "Ebu Bekir'i Olmayan Riddet" diyor. Ah, Ebu Bekir olacaktı da Halid'ini bir salacaktı; ümmet-i Muhammed bir buçuk senede tertemiz ederdi her şeyi.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin o büyük, muhteşem, kâinatı aydınlattığı nübüvvet yıllarından sonra şeytan ani ve hiç kimsenin beklemediği bir darbe çıkardı. Putları temizledik derken o, kalplerden imanı söküp almaya çalıştı. Epey bir zayiat oldu. Birçok yalancı peygamber çıktı ortaya. "Muhammed bize bıraktı gitti peygamberliği" diyen bir sürü akılsız serseri. En meşhurları Müseylemetü'l-Kezzab'dır.

Bunlar Yemen tarafında çok bulundu. Büyük savaşlar yapıldı. Hatta Kur'an-ı Kerim'i niye bir araya toplama ihtiyacı hissetti ashab-ı kiram. Şöyle dediler: "Bu irtidat savaşlarında hafızlarımız hep şehit düştü, Kur'an'ı ezbere bilen kalmadı. Aman bunu bir kitap hâline getirelim!"

İki karakter, tek Ebu Bekir

İslam o gün, kirazın yaprağının döküldüğü, dallarının kupkuru olduğu bir güne döndü. Efendimiz aleyhisselamdan altı ay sonra, çok uzun bir zaman değil. Ama bahar bir çıktı, pir çıktı. Sadece iki sene sonra Medine İslam merkezi oldu. O zamanki bu fırtına, kış sezonu iki seneye yakın sürmüştü. Allah, Ebu Bekir'den razı olsun.

Hani "Ağlayan Ebu Bekir, merhametli Ebu Bekir, yılan ayağını sokuyor da bir şey diyemiyor..." menkıbeleri var ya... Sen, kurtlar parçalasın beni Medine'de, İslam'ın bir damlası eksilmesin diyen Ebu Bekir'e bak. İnsanlar yanlış tasavvur ediyorlar. Ebu Bekir deyince tatlı bir hacı amca, torunlarına

hatıralarını anlatır... gibi. Sadece Halid'i kullanarak iki senede on dört savaş yapmış. Başka birçok komutanı da var.

Mesela; Ömer radıyallahu anh denince asıyor, kesiyor, önünde nefes alınmıyor zannedersin. Bir çocuk ağlayınca uykusu kaçan adam bu.

Biz yanlış düşünüyoruz. Bu menkıbeler abartılıyor zihnimizde, abartıyoruz. Ebu Bekir Rabbiyle baş başa kalınca öyleydi. Küfrün karşısına geçince volkan olup parlıyor. Ömer küfrün ve hatanın karşısında, zulmün karşısında o Ömer. Bir de Rabbiyle baş başa Ömer var. Mum mu dersin, sünger mi…

Demek ki hicretin 11. senesi ümmet-i Muhammed'in tarihe gömülme tehlikesi yaşadığı bir dönemdir. Hicretin 61. senesi (miladî 680), hepinizin bildiği gibi Hüseyin radıyallahu anhın Rabbine şehit olarak kavuştuğu yıldır. Ehl-i beytten Hüseyin ve yanındaki seksen-yüz kişi beraber şehit oldular. Oradaki karşılıklı vurdu-kırdılardan bin kişi öldü diyelim. Ümmet-i Muhammed o gün bin kişiyi içinde kaybedecek kadar kalabalıktı.

Esasen Hüseyin radıyallahu anhın azameti açısından bakmasak, rakamsal olarak baksak ümmetimizi batıracak bir olay değil bu. Ama üzerinden bin üç yüz doksan seneye yakın zaman geçti. Hüseyin radıyallahu anhın ismiyle o gün başlayan bela ve musibet sezonu o gün yirmi derece açıyla başlamıştı, bugün Suriye'de gördüğünüz, İran'ın giriştiği Müslüman katliamı, Irak'ta cuma namazı kılanları bombalayanlar veya Yemen'de Müslümanlar'a karşı ihtilal yapan öbür Müslüman gruplar o yirmi dereceyle, Hüseyin radıyallahu anhın şehadetiyle başlayan o büyük afetin bugün büyüye büyüye nerdeyse üç yüz dereceye; arkadan makası kuşatıp ümmeti cendere içinde bırakacak hâle geldiğini, fırkalaşma üzerinde olduğunu görüyoruz.

Şimdi bunu sadece Sünni ve Şii ayrımı olarak görüyorsunuz. Hüseyin radıyallahu anhın şehadetinden sonra takvimi açın; Şiilik üzerinden yüzden fazla katliam işiyle meşgul olmuş bir fırkalaşma olduğunu göreceksiniz. Hüseyin radıyallahu anhın şehadeti ve Rabbine nur yumağı olarak kavuştuğu günden itibaren ümmet-i Muhammed, büyük bir insan zayiatına uğramıştır. Büyük bir insan zayiatı.

Mesela; bildiğiniz Haşhaşîlik olayı, Batınîlik hareketi. Hâlâ Hasan Sabbah'ın romanları yazılıyor; çok açık ve seçik Şiilik hareketidir. Şiilik türevi olan hareketlerdir.

Çok zor bir dönem: Kudüs'ün fethi

Hüseyin radıyallahu anhın şehit edildiği gün birkaç boyutlu afet vardı dünyada:

Birincisi; Allah, gökleri olduğu gibi yere kadar fırlatıp Hüseyin'in katledilmesi, şehit edilmesinin intikamı olarak insanlığı imha edebilirdi. Umarız ki Efendimiz aleyhisselamın da mübarek cesedi aynı topraklarda bulunduğu için Allah böyle bir azap etmedi. Çünkü Kur'an وَأَنْتَ فِيهِمْ diyor. "Sen onların içindeyken bu azap olmayacak." Hüseyin radıyallahu anhın şehadeti ümmetimizin o gün, yeryüzünden kaldırılmasını gerektirecek bir cinayetti.

İkincisi; İsrailoğulları'nda veya Hıristiyanlar'da benzer bir olay olsaydı Hıristiyanlık bugünkü kadar da kalamazdı. Yalnızca "İsa öldürüldü-öldürülmedi" tartışmasından kaç fırka var İsrailoğulları'nda veya Hıristiyanlar'da -ki Hıristiyanlar da İsrailoğulları'nın uzantısıdır. Irkları ayrı, dinleri ayrı olmuştur. Buradan şöyle bir sonuca çıkıyoruz: Hüseyin radıyallahu anhın şehadeti, acı olarak her müminin yüreğindedir. Ama o gün bile batmamış bir ümmetimiz vardır, elhamdülillah. Bu çok önemli.

Üçüncü olarak; hicrî 491 (m. 1099) yılında Haçlılar'ın birleşip doksan sene kadar süren bir Beytü'l-makdis yani Kudüs işgali vardır. Bu, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemden hemen hemen beş yüz sene sonra ortaya çıkmış ağır bir faciadır. Çünkü gökler âleminde Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin devraldığı emaneti Hıristiyanlık, papalık adına beş yüz sene sonra o gün iki rekât namaz kılınarak devralınmış emaneti geri aldığını düşündü.

Ümmet-i Muhammed için bu da tıpkı Hüseyin radıyallahu anhın şehadeti gibi ürpertici bir sahneydi. O kış çok çetin ve doksan sene sürdü.

İmamlar cuma ve bayram namazlarında Kudüs damgası, Kudüs yumurtası hep boğazlarında kaldığı için hutbe okuyamadılar. Bu hemen hemen bir asır sürdü. Bunun için Mekke'nin fethedildiğine ne kadar sevindiyse ümmet-i Muhammed, Efendimiz'in eliyle; Selahaddin Kudüs'ü fethettiğinde de öyle sevindiler. Bu ümmet için çok büyük, ağır bir yaraydı.

Ve on-yirmi sene sonra da şöyle bir kanaat oluşmuştu: "Bir daha gitmez bunlar, kaç senedir buradalar." Bir bataklık kabullenmişliği oluştu.

Allah, Selahaddin'e bu ümmetin azameti kadar rahmetiyle muamele buyursun. Selahaddin o doksan senelik kışı sona erdirdi. Çok çetin bir mücadeleden sonra Haçlılar'ı Kudüs'ten attı.

656 yılında bundan daha ağır bir faciayla karşılaştık. Bu sefer Moğollar -Tatarlar- Bağdat'ın merkezini işgal ettiler. Ümmet-i Muhammed'in

halifesini bir halının içinde boğdular, halıyı askerlere çiğnettiler, götürüp Dicle nehrine attılar. Böylece İslam'ın kökleri de dalları da imha edildi. Abartılı bir rakam mıdır bilmiyorum; Bağdat'ta Moğollar'ın işgal ettiği ay içerisinde bir milyondan fazla Müslüman'ın kesilerek öldürüldüğü söylenir. Bu rakam, bir milyon değildir de dokuz yüz yetmiş beş bindir mesela, bir milyon değildir de bir milyon iki yüz on bindir, çok önemli değil.

İslam bitmiştir diye bütün dünyada sevinç gösterileri yapıldı. Çünkü Bağdat, İslam'ın merkeziydi. Mekke-Medine'si değil ama siyasî merkezdi.

Her şeyde Allah'ın hikmeti var; Ali radıyallahu anh hilafet ve İslam devlet merkezini Medine'den Kufe'ye taşıdı. Emevîler'de Şam'a geçti. Abbasîler'de Bağdat'a geçti, Memlükîler'de Mısır'a geçti, oradan da Yavuz İstanbul'a getirdi. İnşallah yiğit düştüğü yerde kalkacak, biz de orada görevli olacağız. İçimdeki bir hissiyattır: Rabbim, Ali radıyallahu anhtan razı olsun; hilafet merkezini Medine'de bıraksaydı, Moğollar da Medine'ye girseydi ne yapardık! Ümmet olarak bu kâinatta hangi toprağa ayak basacaktık bir daha? Hikmetmiş demek ki, elhamdülillah, hayır umduk bunda da.

Mesela Yavuz rahmetullahi aleyh -Allah ona ebedî rahmetiyle muamelede bulunsun- hilafeti İstanbul'a getirirken, ben kendimi uygun buluyorum diyerek hilafet ilan etmedi, devralıp geldi. Dolayısıyla prestijli bir makam olarak devam ediyor.

Zaten bizim şu anki zayiatımız, halifenin soyunun bile Avrupa'ya sürgüne gönderilmiş olması, son halife çocuklarının bile ölümü bittikten sonra hilafetin konuşulmasına izin veriliyor olmasıdır, çok büyük bir risk bu. Hilafet kelimesinin konuşulması bile kanunda yasaktı. Son halifenin yeğenleri, torunları ölünce hilafeti konuşmak serbest hâle geldi, herkes konuşabilir oldu.

Sarı öküzü unutma ey Müslüman!

Bizim şu anda dünya üzerinde 1437 senelik geçmişimiz var. Hicret takvimi itibariyle 1450 sene yapar. 1450 seneden beri ümmet-i

Muhammed'in gidip devlet kurduğu ve orada ezan okuduğu, şu anda namaz kılınmayan, oruç tutulmayan, Kur'an öğrenilip öğretilmeyen tek yer İspanya'dır yani Endülüs'tür. Bunun dışında kökten kaybettiğimiz bir kalemiz olmamıştır. Real Madrid'miş, İspanya'nın filan takımıymış veya Almanya'da bir takımmış…

Bir Müslüman, Endülüs'ün acısını unutur da İspanya'da bir futbol takımı hatırlar mı? Futbol nedir demiyorum, o ayrı bir dert. Bizim ümmetimizin büyük bir medeniyet yazdığı, tefsir ilminden matematiğe, tıp ilminden astronomiye bugünkü dünya uygarlığının bile hâlâ etkisi altında kaldığı bu büyük medeniyetimizin yazıldığı kütüphanelerin bulunduğu o büyük servetimizin enkazı üzerinde mümin, bir futbol maçı izleyemez. Bu mümkün değildir.

Her türlü imkânım olduğu hâlde Endülüs'ü müze olarak bile ziyaret etmeye gönlüm izin vermiyor. Yüreğimi buna inandıramıyorum. Onu seyredebileceğimi zannetmiyorum. Müze olarak bile seyredemem. Çünkü Endülüs'te resmen bir mezbahanede hayvan kesilir gibi on binlerce Müslüman'ı kestiler. Avrupa o kültürüyle övünüyor. Biz Endülüs'ümüzün acısını hissetmediğimiz sürece Endülüs'süz kalmaya mahkûm oluruz.

Bir masal anlatılır:

Üç öküz otluyorlarmış; bir sarı öküz varmış, bir beyaz ve bir de siyah. Kurt bir gün gelip sarı öküzü yemiş, öbür iki öküz de seyretmiş. Bakmış kurt, bu iş iyi gidiyor, beyaz öküzü de yemiş. Siyah öküz seyrediyormuş. Başka bir gün gelmiş, siyah öküzü götürüyor. Siyah öküz de peşinden tıpış tıpış gidiyormuş, kurt şaşırmış dönmüş: "Yahu ne geliyorsun arkamdan, seni yiyeceğimi anlamadın mı?" demiş. O da demiş ki: "Ben o sarı öküzün yendiği gün yenmiştim zaten."

Endülüs'ü unutur olduğumuz sürece, Kurtuba araba ismi olduğu sürece, Gırnata şarkı türkü isimleri olduğu sürece, İspanya'da bir futbol takımı bizim ağzımızdan çıkabilecek bir isim olduğu sürece Bağdat da Endülüs olur Şam da.

Ve hicrî 1343 (m. 1924) yılında hilafetimizi kaybettik. Türkiye Cumhuriyeti Millet Meclisi'nin hilafeti de mündemiç olduğu yani halifelik ruhunun da içinde bulunduğuna karar veren birilerine uleması, sarıklısı,

kavuklusu uydu ve hilafet kaldırıldı. “Kaldırıldı” derken, Allah’ın koyduğunu kim kaldıracak elbette, ümmetimizin kışından konuşuyoruz biz. Böyle bir kışımız oldu bizim ve şu anda bu kış şartlarının şöyle böyle doksanıncı senesini yaşıyoruz.

Ey büyük Allah’ım, Kerîm Allah’ım, Latîf Allah’ım! Bize bunun yüzüncü senesinde hilafetimizi ihya ettiğimizi, daha muhteşem ve daha şuurlu bir şekilde Kafkasya’yı, Kuzey Kutbu’nu, Güney Kutbu’nu, doğuyu, batıyı sancağı altına alan, Allahuekber’i çınlatırken meleklerin, denizlerin dibindeki balıkların bile yankı bulduğu o muhteşem temennilerimiz ve hasretimizle buluştur ya Rabbi! Bu hasretin yüzüncü senesini görmeyelim. Hiçbir mümin görmesin!

Ve 1366 yılında, 1947’de küfür son yumruğunu vurdu: İsrail bir devlet olarak Filistin topraklarına girdi. İngilizler’in mandası, öküzü… neyi varsa siyasetiyle girdi ve 1967 yılında da hepinizin bildiği gibi Mescid-i Aksa’yı, Kudüs’ü işgal etti. Böylece gırtlağımızı sıktı küfür.

İşte elli küsur senedir de küfür gırtlağımızda duruyor, bize nefes aldırmamaya çalışıyor. Ama biz Allah’ın kullarıyız, bu ümmet de Allah’ın şeriatının ümmetidir. Muhammed aleyhisselamın bereketiyle yaşayan bir ümmettir. Küfrün yaptığı varsa Allah’ın da yapacağı vardır. Biz imanımızı koruduğumuz sürece, Endülüs’ü unutmadığımız sürece, hilafetsiz yaşamamızın anlamının olmadığını idrak ettiğimiz sürece Allah bize yardım edecektir, lütfu ve keremiyle şeriatının hükümran olduğu günleri bize gösterecektir.

Temennimiz de umudumuz da budur. Biiznillah hasretimize de kavuşacağız ama insan değil miyiz işte, etten kemikteniz ya, acele ediyoruz biraz.

Hani insan, kiraz çok güzeldi, şu kasım-aralık çabuk geçsin de ocak gelsin, hem çocuklar karneleri alır hem de köye gideriz, kiraz da çabuk yeriz diyor ya… olmaz böyle, bu mevsimdir, yaşanacak.

Rabbimiz Latîf’tir, Kerîm’dir, biz hak ettiğimiz için değil o lütfettiği için, kerem ettiği için buna kavuşuruz, kavuşacağız biiznillah.

3

Bugün yaşadığımız hayatımızda Müslümanlar olarak, etrafımızda dönen dünya ve karşılaştığımız olaylar, tam anlamıyla bizi bir kaos veya aklı karışıklık denebilecek bir sıkıntı içerisinde yaşatmaktadır. Evet, Rabbimiz böyle bir takdir buyurduysa bizim için her şey Allah'ın kaderine göre olup bitiyor, diyeceğimiz yok, ayrı mesele.

Ama ortada bir gerçek var. Bugün âlimlerinden avamına kadar, siyasetle ilgileneninden tarlasında ziraatla uğraşanına kadar bütün dünya Müslümanları Mekke'de yaşayanı da Yemen'de yaşayanı da İstanbul'da yaşayanı da bir kaos içerisindedir; İslam'ın yarını hakkında bir sıkıntı hissetmektedir. Bunu inkâr edemeyiz, böyle bir vakıa var, bu vakıayı kaldırıp "olmasın böyle" diyebileceğimiz kadar da basit değil. Ne yazık ki çok büyük bir facia yaşıyoruz.

Doğrusu, Müslüman'ın aklı karışık. Müslüman'ın aklı karışık olduğu için, bu karışıklık da en alttan en üst tabakaya kadar İslamî kavram olarak herkesin karşılaştığı bir sorun olduğu için İslam namına bir şey yapmak isteyenler bile bir araya gelip "ne yapalım, nasıl çözelim bunu?" dediklerinde çok rahat sonuç alabilecek çalışma yapamıyorlar.

Bu kafa karışıklığı işlerimizin de karışma nedeni oluyor. Elimizde Müslümanlar'ın aklı karışık, aklı Müslüman'a yetmiyormuş gibi bir sonuç var. Müslümanlar olarak yarının projelerini yapmak bir kenara, bugün canımızı nasıl kurtarırız diye büyük bir endişe taşıdığımızı da itiraf edelim.

İslam'dan şüphe mi duyuyoruz?

Ümmet-i Muhammed olarak biz, Allah'a bir mazeret dosyası götüremeyiz. Biz Müslüman'ız. Rabbimiz bize namaz kıl buyurdu mu ayakta kılamıyorsam oturarak kılacaktım, oturarak kılamıyorsam yatarak kılacaktım. Çünkü bana "namaz kıl" diyen Allah, nefes aldığım sürece benden namaz konusunda taviz kabul etmeyeceğini söylüyor. Ancak şuurunu kaybederse, ölürse, deli durumuna geçerse namazda muafiyet olur. İslamî hassasiyet ve Müslümanca yaşamak da böyle bir şey. "Yok, olmuyordu…" yerine ayakta yapamıyorsan oturarak yap, oturarak yapamıyorsan yatarak yap diye çare üretebileceğimiz bir sonuç var.

Ümmet-i Muhammed bugün siyasette ve hangi alanda bakarsak bakalım, bunalmış olabilir ama hiçbir zaman mazereti, oturma hakkı verecek bir mazeret değildir. Evet, halifesini tayin edecek, halifeyle beraber hac yapacak, siyasetini yürütecek, ekonomisini oluşturacak bir düzeyde olmayabilir. Lâkin Müslümanlar bunun derdiyle sabahlarlar.

İslam adına bir şey yapmak durumunda olan önderlerimiz, 'aydın kesim' başta olmak üzere ümmet-i Muhammed'in önünde duranlar, parayla, akılla, eylemle yapılacak işleri yapmak durumunda olanlar sadece kötülükleri tadat ederek yani kötülüklerin neler olduğunu sayarak vakit geçirmekle Allah için bir iş yapmış olmuyorlar.

Her gün kırk kere herkes, "çok kötü durum var, çok kötü durum var…" diyerek Allah'ın razı olacağı bir iş yapamaz. Çok kötü durum olduğunu herkes biliyor. Yapıp yapamayacağımız şeylerin üzerinde samimiyetimizi ispat etmemiz lazım. Müslümanlar olarak bu akıl karışıklığımızı üç kalemde gerekçelendirmek istiyoruz.

Dinimizden şüphemiz yok, bu din yeterli bizim için. Yahut Kur'an'ımız yanlış söyledi diye bir iddia yok, elhamdülillah hâlâ yok. Yani İslamiyet büyük, İslamiyet yeterli; dünya ve ahiret saadetimizi getirecek. Buna imanımız var.

İmanımızı eyleme dönüştürürken sanki İslam'ın büyüklüğünden bir şüphe duyuracak kadar sıkıntımız var. Bu da büyük bir hakikat.

Müslümanlar'ın son yüz senesi, rakamlarla ifade edilemeyecek kadar büyük olayları yaşamış bir yüzyıldır. Bir defa 19. yüzyılın sonundan itibaren coğrafyası işgal ve Ezher başta olmak üzere ilim merkezleri tarumar edilmiş, Türkiye gibi hilafetin merkezi olan bir yer ezan ve Kur'an alfabesine düşmanlığın merkezi hâline getirilmiş. Kadınların kılık kıyafetleri başta olmak üzere varlıkları Müslümanlığın dışına kaydırılacak projeler kullanılmış. Müslümanlar'ın ekonomileri ellerinde olmayacak şekilde bir büyük saldırıya uğramış.

Kendi bahçelerinde yetiştirdikleri domatesten evlerinin altındaki madenlere kadar hiçbir şeyin sahibi olmayan bir nesil, bu bir asırdan fazla zamandır Müslümanlar'a kerhen yaşatılan hayatın bir asır sonra

oluşturduğu düşüklük kompleksi diyebileceğimiz bir tabloyu çıkardı ortaya. Nedir bu tablo; ‘biz’ demeye çekiniyoruz. Müslümanlar ‘biz’ diyemiyor.

‘Biz’ diye kendisini güçlü, Allah’ın gücünü kaslarında hisseden bir ümmet olarak, “ümmet-i Muhammed” diyemiyoruz. “Dedirtmiyorlar” demiyorum. Çünkü zaten ilk günden beri dedirtmemek için uğraşmışlardı. Küfür, ilk gününden beri ‘biz’ sözcüğünü kullandırmamaya çalıştı.

Ama ashab-ı kiram demişti, Allah onlardan razı olsun. Daha sonraki nesiller ‘biz’ dediler. Şimdi bir numaralı sorunumuz; biz diye bir sözcüğü kullanmaya cesaret edemeyeceğimiz kadar çok karanlık sahnenin başımıza gelmiş olmasıdır.

İkinci noktamız; bugün Müslümanlar’ın ekonomik, siyasî ve askerî potansiyeliyle, Müslümanlar’ın bir arada ve birleşik pozisyonda olma durumlarıyla; ümmet-i Muhammed’in karşısında duran kâfir güruhunun siyasî, askerî, ekonomik ve bir arada olma gücü karşılaştırıldığında adeta bir devle bir cücenin karşılaştırılması gibi manzara önümüzde duruyor.

Yani Müslümanlar bugün bu saydığım dört farklı açıdan bakıldığında büyük ve global bir saldırının altında köşe bucak dağılmış, birkaç kişilik birliktelik gibi görünüyorlar.

Bu da İslam adına proje üretmek ve Allah’ın razı olacağı işler yapmak amacıyla ortaya çıkan insanlar için binlerce “acaba?” oluşturuyor, binlerce kere “ama, olur mu, yapabilir miyiz?..” Elbette burada Müslümanlar olarak hani Allah’a tevekkülümüz diye bir soru soracağız. Hani Allah bize yardım edecekti diye soracağız ama kendi içimizde de Allah Teâlâ’ya imanımız gereği gibi bir iman mıdır, bu yardımı hak ediyor muyuz biz diye de endişelerimiz var.

Kimine göre herkesin acilen tespihi eline alıp meleklerin dikkatini çekecek şekilde oturup tespih edip kalp dünyasını temizlemesi lazım. Bir başkasına göre bu acil değil, bunu akşam evde de yaparız, oturup Müslümanlar olarak hepimiz çocuklarımızı siyaset ilmine hazırlamamız lazım. Bir başkasına göre paramız olmadığı için bu işler hep böyle, hepimizin çok zengin olması lazım. Bir başkası: Bunların hiçbiri olmaz canım, niye bizi böyle yoruyorsunuz. Kazma, kürek, silah neyimiz varsa alalım hepimiz kâfirlerin üzerine saldıralım.

Müslümanlar’ın “ben ne dersem o olacak, ben sizin emirinizim, halifenizim” diyen bir başı olmadığı için herkes kendini sanki baş yerine koyup düşündüğü, aklına gelen şeyi de öncelikle yapılması gereken bir konu olarak görüyor.

O kadar ki, mesela sabah namazı konusu, cuma namazı konusu, oruç konusu; bunlar ‘lâilâheilallah Muhammedun Resûlullah’ diyen herkesin çok rahat bileceği, İslam’ın öncelikli konuları. Mesela; insanlar namaz kılıp kılmadığına bakmadan İslam’ın geleceğini teminat altına alacağı projeler yapıyorlar. Kendisi namaz kılmıyor, kılmaya vakit bulamıyor.

Niye kılamıyorsun diye soruşturduğunda İslamî çalışma yapıyor, gelecek nesilleri yetiştiriyor; ama kendisini de cehenneme yetiştiriyor. Çünkü sabah namazı kılmıyor, öğle namazı kılmaya vakit bulamamış. Belki günlerdir sabah namazına kalkamamış, çünkü ‘ciddi bir İslamî çalışma’ yapıyor. Bu bir kaosun en bariz izlenebileceği alan. Allah için önce ne yapmamız gerektiği konusunda sıkıntı yaşıyoruz.

Çalışmak mı oyalanmak mı?

Bazı Müslümanlar da “bunu aslına çevirelim” diyorlar. Nasıl çevirelim? “Peygamber aleyhissalatu vesselam Efendimiz’in peygamberliğini esas alalım, Kur’an-ı Kerim’in indiği yıllara dönelim. Mekke’de neler yapıldıysa öyle başlayalım. Mesela; -çok basit bir örnektir belki- keskin, radikal denen tarzda İslamî çalışma yapacak olanlar Kur’an-ı Kerim’i surelerin iniş sırasına göre ders yaparak çalışıyorlar. Bunu niye yapıyorlar?

Kur’an-ı Kerim’i nüzul sırasına göre okur, ders yaparsak ashab-ı kiram gibi kendimizi yetiştirmiş oluruz.

Bu, akla uygun gibi görünür ama realiteye uygun değil. Neden? Ashab-ı kiramın büyük bölümü yirminci yıldan sonra Müslüman oldular. Yani Kur’an-ı Kerim’in tamamına yakını indikten sonra, nüzul sırası filan görmediler. Maide suresi indikten sonra Müslüman oldular, çok iyi de Müslüman’dılar.

Ümmet-i Muhammed, Kur’an-ı Kerim’e bir sıra vermiş, Fatiha bir-Bakara iki diye devam etmiş, o sıralamayla da ümmet-i Muhammed bin üç yüz elli sene çok başarılı bir İslam hayatı yaşamış. Şimdi modern çağda biz, Kur’an-ı Kerim’i başka türlü dizerek bir başarı elde edemeyiz. Zevklerimiz ve dinimizin gerekleri üzerinde bir sıralama yapsak bu çok daha kolay olurdu.

Ben münferit kimliğimle, bir kişi olarak Rabbimin benden istediği her şeyi yapıyor olduktan sonra dünya Müslümanlar’ının da ayakta durması için aklımla-elimle-paramla üzerime düşen kadar da çalıştıktan sonra benim ahiretim açısından bir sıkıntı yok.

Bunun en büyük örneği Yasir radıyallahu anhtır, Sümeyye radıyallahu anhadır. İslam'ın daru'l-erkamda gizlendiği, çıkıp Kâbe'nin etrafında Müslümanlar'ın namaz kılamadığı bir zamanında şehit olup gittiler. İslam'ın devletini, Peygamber aleyhisselamın Mekke'yi fethedişini görmediler diye Allah Teâlâ onlara bir sitem mi etti?

Onlar kazandı ve gittiler. Medine'deki münafıklar da İslam'ın devletini gördüler, İslam'ın Peygamberi aleyhissalatu vesselamın arkasında bazen sabah namazı kıldılar. Göstermelik olarak da bir sepet hurma doldurup sadaka verdiler. Peygamber aleyhisselamın ordusuna destek verdiler. Cehennemin de dibine gittiler ama.

Mesele İslam'ın devletinde yaşamak meselesi değil, İslam'ın devletini yüreğine getirmek meselesidir. İslam yürekleri devletleştirmek istiyor.

İslam, çiçeği herkesin yüreğinde açsın istiyor. Biz elbette beşerî takat ya da beşerî arzu olarak İslam hem yüreğimizde hem sokaklarımızda açsın, hem devlet hem cami olsun, hem evimizde hem ticaretimizde olsun istiyoruz. Bunu istememizde de hiçbir sıkıntı yok. Böyle de olmalı. Ama kurtaran hangisidir?

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin mescidinde onunla kaba kaba konuşan münafıklar cehenneme gittiler. Peygamber aleyhisselamın mescitte namaz kıldırdığını bir defalığına görmeyen Sümeyye de cennete gitti. Neden? Çünkü Sümeyye'nin yüreğinde zaten Resûlullah'ın devleti vardı. Ama o münafığın yüreğinde hiçbir zaman Muhammed aleyhisselam, Peygamber olarak yerleşmemişti. Evlerimiz kadar işyerlerimiz, işyerlerimiz kadar sokaklarımız, sokaklarımız kadar vakıflarımız, vakıflarımız kadar yüreklerimiz Allah mefhumunu içine sindirdiği zaman dünyanın ne olduğu bizim için çok önemli değil.

Asr-ı saadetten acı bir hatıra

Burada hepimizin çok iyi bildiği bir hadis-i şerifi beraberce tahlil edelim istiyorum. Defalarca dinlemişizdir. Ama başka bir zaviyeden bu hadis-i şerife bakmak istiyoruz.

Buharî'nin Sahih'inde 6943. hadis-i şerif. Habbab ibni el-Eret radıyallahu anh, ashab-ı kiramın ilk Müslümanlar'ından, Bilal-i Habeşî'nin işkence gördüğü dönemdeki arkadaşlarından. Ashab-ı kiramın mustazaf kadrosundan, zayıf tabakasından. Bilal de mustazaflardandı çünkü kimsesi yoktu Mekke'de, Ebu Bekir onu sahipleninceye kadar. Habbab da onlardan biriydi.

Habbab o işkenceli, kırbaçlı yıllarda Efendimiz sallallahu aleyhi ve selleme gittiğini söylüyor. Diyor ki: "Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Kâbe'nin dibinde bürdesine -yani cübbesine- sarılmış bir vaziyette oturuyordu. Gittim, dedim ki: "Ya Resûlallah! Bizim için Allah'a dua etmeyecek misin?" Allah bize yardım etsin artık. أَلَا تَسْتَنْصِرُ لَنَا يَا رَسُولَ اللهِ "Bize yardım duası yapmayacak mısın?"

Bu soruya aleyhissalatu vesselamın verdiği cevaba dikkat edelim: "Sizden önceki ümmetlerde adamı alırlar, yere kazdıkları bir çukura koyarlardı. Sonra da o adam çukurda, üzerinde büyük bir testere getirir, başından aşağı adamı ikiye bölerlerdi testereyle. Adamı alırlar, demir taraklardan geçirirlerdi." Tırmık diyelim biz buna, tırmığı adamın üzerinden geçiriyorlar. Testereyle ikiye bölüyorlar, başka bir adamı da alıyorlar tırmıkla beşe, ona bölüyorlar.

"Ve adamın derisiyle kemiği bile parçalanırdı. Ama onlar buna rağmen dinlerinden taviz vermezlerdi."

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem "yarana bakayım, kim vurdu sana, merak etmeyin melekler gelecek..." böyle bir cevap vermiyor.

Devam ediyor aleyhisselam Efendimiz: "Vallahi, Allah bu işi tamamlayacaktır. Sana'dan Hadramevt'e kadar -yani Yemen'de bir şehirden başka bir şehri örnek veriyor, ormanlık, vahşi hayvanların yaşadığı bir yer- İslam'ın sancağı altında olduğu için bir insan tek başına yürüyecek de "koyunlarımı kurt kapar mı…" diye bir endişeden başka hiçbir endişesi olmayacak."

Bu kadar güven ve huzur olacak bu dünyada.

وَلَكِنَّكُمْ تَسْتَعْجِلُونَ "Ama siz çok acele ediyorsunuz…"

Habbab ibni Eret ve Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem arasındaki bir konuşma bu. Habbab işkenceye karşı, "Allah'a dua et, bize yardım etsin" diyor. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ne cevap veriyor: Sizden öncekiler böyle acele etmezlerdi bu işte. Allah bu işi tamamlayacak. Hangi iş; din. Tamamlayacak. "Ama siz acele ediyorsunuz."

Kafa karışıklığımızı giderecek bir hadis

Buharî'nin rivayet ettiği bu hadiste bugünü anlamamız gerekiyor. Bugün bunu anlamazsak biz eğer, bu Habbab hadisindeki sırrı çözemezsek kafa karışıklığımız da çözülmemiş olacak, imanımız da tartışılır bir iman mıdır, diye sorunlu olarak kalacak. Tevekkülünden, güçlülüğünden yani güçlü bir iman olmasından, dayanıklılığından ve ashab-ı kiramla kıyas edildiğinden, farklı açılardan bakıldığında "bu mudur iman denen şey?" dedirten bir imanımız olacak maazallah.

Şimdi bu olayı derleyelim:

Bir: Efendimiz aleyhisselam önceki ümmetlerle karşılaştırma yapıyor. Bu karşılaştırmada da Habbab'ın pozisyonunu acele etme olarak yorumluyor.

İki: O sahnede "tamam Allah'ım, yardım et Habbab'a" demiyor. Dua et bize, diyen ümmetinden bir delikanlıya, "tamam, ya Rabbi bu kuluna merhamet et" demiyor. Gerçeği hatırlatıyor. Ne o gerçek: "Sana'dan Hadramevt'e kadar kurttan başka kimseden korkmadan bu ümmet dolaşacak."

Habbab, ümmet-i Muhammmed'in delikanlısı, Allah ondan razı olsun, ashab-ı kiramın şerefli büyüklerinden biri, İslam'ın örneği, acil değerlendirme, acil yardım arayan birisi durumunda orada. Dönüyoruz, Peygamber aleyhisselama bakıyoruz. Acil yardım isteyeni tarihin derinliklerine götürüyor, tarihin geleceğinde bir gün vaat ediyor.

Kur'an bize diyor ki: Bu dünya hayatı bu döngü üzerinden gidecek. Böyle dönecek bu dünya. Bugün Kur'an medresesinde yetiştirdiğimiz talebelerimiz, bir vakıf çalışmasında yetiştirdiğimiz gençlerimiz, İslamî ders yapacağız diye bir evde oturan hanım kardeşlerimiz, bir hoca efendinin tefsir dersi yapıyorum diye önüne oturttuğu Müslümanlar'la bulunduğu pozisyon, bizim için "haydi Kadir Gecesi'nde büyük dualar yapalım" diye anlaşılıyor, böyle uyguluyoruz.

Ama Habbab ibni Eret radıyallahu anh ile Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin arasındaki konuşmada bakıyoruz ki pozisyon tarihin derinliklerinden asırlar sonrasına götürülüyor. Efendimiz bir kolunu açıp asırlar önce tırmıklarla eti parçalanan Müslümanlar'ı gösteriyor. Öbür eliyle de asırlar sonra Yemen gibi bir çölde bile, Allah'ın kulu mümin, hiçbir insandan korkmadan, sadece kurt koyunu kapabilir diye bir endişe taşıyarak dolaşacak kadar güvenli bir ortam oluşacağından söz ediyor. Ama Habbab'a o gün için bir şey vaat etmiyor, incelik burada zaten.

Bu hadis-i şerifi belki on defa duymuşuzdur ama hep “Habbab ibni Eret neler çekmiş, Allah dostu…” o noktada kalıyoruz. Evet, neler çekmiş, burada anlaşılıyor ama kuldu, kulluğunun gereğini çekti. Kuluz, aynı mantık bizim için de geçerli olmadıkça Habbab ne ki, niye biz örnek aldık bu sahabeyi ki o zaman?

Hadi Habbab bir Müslüman olarak dayağı yiyince, kızgın demirler sırtında dağlanınca can havliye Peygamber aleyhissalatu vesselama koştu. Peki Peygamber aleyhisselam ne yaptı? Onu gerçekle yüzleştirdi: “Acele ediyorsun.” Üstelik ‘sen’ buyurmuyor, ‘siz’ diyor. Habbab orada bir kişi ama önündekiler de kim bilir orada toplansa… Siz acele ediyorsunuz, buyuruyor. Eski ümmetler böyle değildi. Taviz vermediler. Şimdiki zamanı bırakın siz, gelecekte zafer göreceksiniz.

Takvimlerimiz kaç günlük?

Habbab radıyallahu anh bizim için muhteşem bir örnek ama bu örnekten çıkan ders çok daha muhteşem.

Bunun için medresede Kur’an hafızı olarak yetişen talebelerimiz artık Âdem aleyhisselamdan başlayan bir takvim kullanmalıdırlar. Hicrî veya miladî, üç yüz altmış günlük bir takvim kullanmamalıdırlar. Birinci günü -bir ocak, bir muharrem… hangi takvimi kullanıyorsa- Âdem’le başlamalı. Müminin kafasındaki takvim, en son ‘lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah’ diyen kimseye kadar devam etmeli.

O zaman bu takvimde “Kaç senedir işkence çekiyoruz?” sorusunun cevabını bulmalı. Eğer takvimler üç yüz altmış beş gün olursa o zaman “Beş yıldır Kur’an okuyorum, hafız oldum, bitmiyor bu iş. Yedi senedir şu eziyeti çekiyoruz…” diyecek. Peygamber aleyhisselam Efendimiz ise Habbab’a büyük bir takvim üzerinden cevap veriyor.

Habbab dua istiyor. Ya Resûlallah, dua et diyor. Habbab’a Allah’ı hatırlatıyor: “Din Allah’ın, Allah tamamlayacak bu işi.” Benden ne istiyorsun? وَاللَّهِ لَيُتِمَّنَّ هَذَا الأَمْرُ “Bu iş tamam olacak, yemin olsun tamam olacak bu iş.”

Burada küçük bir dipnot açalım. Korkarım ki yanlış anlaşılır, maazallah. Bu Müslüman’ın dara düşünce dua etmesinin caiz olmadığı gibi bir sonuca götürmüyor bizi. Elbette mümin Rabbine dua edecek. Keyfi yerindeyken de dua edecek, keyfi yerinde değilken ve meşakkat çekerken de.

Nitekim bu bilgi bize devamında ulaşmıyor, burada hadis-i şerif bitiyor. Belki de Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem oturup Habbab'la dakikalarca dua etmiştir. Çünkü Efendimiz'in başka yerlerde dua ettiğini görüyoruz. Mesela bizzat kendisi Bedir gazvesine başlamadan önce sabaha kadar dua ediyor. Burada mesele, duaya gerek var-yok meselesi değil. Efendimiz aleyhissalatu vesselam daralan Habbab'a ufuk açıyor. Dua edecek ama duadan önce Habbab'ı hazırlıyor.

Çok İslamî derdi olduğu şeklinde ortaya çıkanların kimileri de sorunları çözebilmek için, kadere inandık diye bunlar başımıza geldi demeye başladılar. Bu nedir? Bu, insanın başkasına kızıp kendi çocuğunu dövmesi gibi bir şey.

Habbab bir kişi ama bugün ümmet tam Habbab gibi. Şu anda Orta Doğu Habbab'ın bir türü. Her tarafı yara bere içerisinde.

Habbab insan ama ümmet de bir insanlar topluluğu olduğuna göre ümmetin şu anda belki de Habbab'dan daha fazla yarası var. Ağır yara hem de. Üstelik Habbab'ın şehadetle önü açıktı. Yani şehit olsaydı Yasir radıyallahu anh gibi, o da Rabbine tertemiz gidecekti. Yine öyle gitti elhamdülillah. Ama şu anda ümmetin imanı riskli bir noktada durduğu için Habbab'dan da daha fena hâldeyiz.

Habbab'ın aklı karıştı. "Allah bize yardım etsin. Niye Rabbimiz bize yardım etmiyor?" gibi sorular sordu, Peygamber aleyhisselama ricada bulundu. Aynı şey bugün Müslümanlar olarak bizim için de geçerli. Biz medresedeki eğitimimizden aile sohbetlerimize kadar İslam dinini, Müslümanlığımızı, ümmetimizi, ümmetimizin geleceğini tefekkür edeceksek eğer, tefekkürümüzü bu hadis-i şerifin mantığı üzerinden kurmamız lazım.

Bugün ümmet olarak biz sadece kendi başımıza gelen yani yüz senelik olayları düşünürsek bu ümmetin üç dört bin sene önce de olsa firavunu boğmuş bir ümmet olduğunu, Allah Teâlâ'nın kâfirleri suda boğduğunu, müminleri yol olmuş su üzerinde yürüttüğünü kendimize ait bir olay olarak görmemiş oluruz.

Sabırda bunu görmek zorundayız, aile şartlarında görmek zorundayız. Hicrette görmek zorundayız, fedakârlıkta, İbrahim aleyhisselamın oğlunu

kesme cesaretinde görmek zorundayız. Müşriklerin neler yapabileceğini, nasıl zalim olabileceklerini Ashab-ı Uhdud'da görmeliyiz.

وَالسَّمَاءِ ذَاتِ الْبُرُوجَ'da niye Allah bize bunu anlatıyor?

Eğer biz aklımızı bin-iki bin sene öncesini de kuşatacak şekilde kullanmazsak umudumuzu da sadece bugün haberlerde izlediğimiz kadar kısa olaylara kilitleyip de "iki asır sonra Allah'ın dini galip olsun da zararı yok, ben toprak altında olayım" diyemezsek… Bunu diyemezsek dinimiz üzerinden lezzetli bir Müslümanlık yaşayamayız.

Çünkü o zaman biz Müslümanlığı, Allah'ın yardımını, zaferi, küfrün zilletini, İslam'ın izzetini egoist bir mantıkla sadece kendimiz için düşünüyoruz demektir. Benim keyfim, benim ailem, benim malım, benim sağlığım üzerinden değerlendirme yapıyorum demektir.

Hâlbuki ümmet isem ben, bu ümmetin İstanbul'u fethettiği günü de vardı; İstanbul'da baskı gördüğü günü de olabilir. Peygamber'im bana Roma'yı da hedef olarak gösterdi.

Efendimiz aleyhisselamın Habbab'a öğrettiği şey

Biz Müslüman olarak bugün Allah'ın dinini yaşamada Habbab'la aynıyız. Bu dinimizi yaşadığımız için arzu ettiğimiz, ulaşma noktamız olan cennette Habbab'la aynıyız. Örnek görmede Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem açısından aynıyız. Üç aşağı beş yukarı işkencelerde de aynıyız. Demirle dağlamıyorlar şimdi de kurşunla deliyorlar. Gene vücutlar parça parça oluyor.

Şu hâlde ben, Allah lutfetseydi de şu Suriye'nin-Irak'ın hâlini, Türkiye'nin yaşadığı karmakarışık ortamı, Orta Asya'da, Doğu Türkistan'daki mümin kardeşlerimi, Kafkasya'daki mümin kardeşlerimi, Afrika'daki açlığı ve işkenceyi bir insan olarak sırtımda taşısaydım; bende simgelenseydi bu olay, bana müyesser etseydi Rabbim de Kâbe'de tespih çekerken, zikir yaparken Peygamber'imi görseydim, önünde iki büklüm olup diz çöküp ayaklarına kapansaydım da: "Ya Resûlallah! Suriye'yi, Irak'ı, açlıktan ölen çocukları, Ege sahillerindeki müminlerin cesetlerini, şu Orta Asya'daki mümin kardeşlerimizi, Kafkasya'da iki yüz sene devam

eden işkenceyi Allah'a arz et de bize yardım etsin. Allah bize rahmetiyle muamelede bulunsun, bu kâfirleri kahretsin…" deseydim cevap belliydi.

Bana "acele ediyorsunuz" diyecekti. وَلٰكِنَّكُمْ تَسْتَعْجِلُونَ "Siz acele ediyorsunuz."

Takvim Allah'ın takvimi. Habbab otuz yaşında o gün, demirci ustası hem de. Otuz yaşında ama Allah'ın dini, Âdem aleyhisselamı yarattığı günden beri var ve o kavga Mekke'de o gün başlamadı. Şeytanın, iblisin Âdem aleyhisselama secde etmediği gün başladı.

Habbab bunu kendisinin eziyet çektiği günle sınırlı anlamasın diye Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem onu asırlar öncesine taşıdı, asırlar sonrasına götürdü. Habbab sağına bakıp eski kavimlerdeki azapları, eziyetleri gördü. Soluna bakıp ümmet-i Muhammed'in geleceğini gördü ve sonunda da Rabbine o imanla gitti.

Bugün sadece sigorta primlerinin ödenip ödenmediği kadar bir kültürle hayata bakan insanlar olarak biz ciddi bir kısırlık altındayız. Fikir kısırlığı yaşıyoruz. Bireyselliği zirveye taşıdık. İslam'ı nesillere aşılama görevi olanlar, vakıfçısından bir imam hatip lisesinde öğretmenlik yapana veya bir caminin mihrabında vaaz edene, kürsüde, minberde hutbe irat edene varıncaya kadar ümmet-i Muhammed'e nesil yetiştirme görevinde olanlar bu hadis-i şerifi önlerine koymalı.

Sadece tespih çekerseniz, bizimle bu gruba katılırsanız, baban zekâtını bizim vakfa verirse şirin ve cici bir hayat geliyor diye vaatte bulunanlar, Peygamber aleyhisselamın Kâbe'nin gölgesinde, duvarına yaslanırken vaat edemediği şeyi Müslümanlar'a vaat edenler bir tür intihar etmektedirler. Bu intihar kendileriyle beraber dini de boğma şeklinde bir intihardır.

Ümmet-i Muhammed, kâinat ümmeti olarak, bütün insanlık için çıkarılmış ve insanlığın son kurtuluş limanı bir ümmet olarak bu kadar dar düşünenlerin elinde olmamalıdır.

Biz, hayat kadar yük taşımaya hazır bir ümmetiz.

Dünyanın ağırlığından daha fazla kaldırma gücümüz vardır bizim.

Böyle olmasaydık Allah bu ümmeti en iyi ve insanlık için kurtarıcı bir ümmet olarak göndermezdi.

Habbab radıyallahu anhın hadis-i şerifinden yola çıkıp ümmet-i Muhammed'i 1924'te halifelik yıkıldıktan sonra cumhuriyet şartları altında yaşayan, mecburen de ezanın Türkçe olduğu yıllardan bugünlere gelmişler olarak başlatamayız biz. Bu çok basit bir başlama olur. Ta Âdem aleyhisselama gideriz ve Habil-Kabil olayından başlarız. Çünkü takvim oradan başlıyor. O günden beri 'lâilâheillallah' deniyor.

Yeryüzünde isyan bayrağı, "ben bu adama secde etmem" diyen İblis'in başkaldırdığı gün başladı. Ve son güne kadar devam edecek.

Bizim nöbetimiz, ümmet-i Muhammed'in bu asırdaki meşakkatlerine katlanma nöbetidir. Bize bu nöbeti Rabbimiz takdir buyurdu.

Belki bizim çocuklarımız, bizden sonra gelenlerin belki de beş nesil sonrası Allah'ın izniyle kâinatın tamamında ümmet-i Muhammed'den olma izzetiyle yaşayacak. Kurttan başkasından -o kurt da insana bir şey yapacağından değil, koyunlarıma saldırır belki diye korkacağından- korkmadan, o onurla, o şuurla yeryüzünde dolaşacak ümmet-i Muhammed.

Allah'ın vaadi haktır. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem de Allah'a güvenerek vaatte bulunmuştur. Bunda bir sıkıntı yok ama eğer biz hayatı 'ben'den ibaret görüyorsak yani ümmet ben demekse ya da bizim aile, babam, kardeşlerim, ben demekse veya bizim ırkımız ümmet demekse o zaman konuşacak bir şey de yok.

Hayır, ümmet; 'Muhammedun Resûlullah' diyen herkes ve şu tarihten son insana kadar herkes ümmet-i Muhammed demekse insaf et, herkes adına konuşulsun o zaman. O zaman herkesin ortalaması bulunsun.

Bugün bir sıkıntı çekiyoruz ama İngiliz kralının bilmem ne yürekli adam olduğu hâlde Sultan Selahaddin'in ayağını öptüğü günü Batı unuttu mu zannediyoruz?

İstanbul önünde Hıristiyanlığın surların dibine gömüldüğünü Batı unuttu mu zannediyoruz biz? Bu İstanbul acısını hâlâ iliklerine kadar hissetmiyorlar mı zannediyoruz -ki kaç İstanbul kaybettiler böyle.

Kaç kere ayağında ayakkabı olmayan mücahitlerin önünde debdebeli zırhlarıyla el ayak öptüler. Bunu unuttular mı? Pers Kralı Rüstem, Ribî'nin önünde, bir çoban kılıklı adamın önünde rezil olduğunu unuttu mu?

Niye biz ümmet-i Muhammed gözüyle ta gözün görmediği asırlardan gözün görmediği asırlara kadar bakıp: "Bu büyük ufuk içerisinde bir nokta bile değil bu olaylar" demeyelim de benden ibaret diye tarih tutayım ki!

Sıkıntımız hayatı kendimizden, Müslümanlığı ve İslam'ı da bizim mahalledeki camiden ibaret zannetmemizle başlıyor.

Hayat Âdem aleyhisselamdan son çocuğuna kadar devam eden sürecin, canlılığın adıdır. İslam da 'lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah' diyen her yerin dinidir.

Bu anlayışı yakalayanlar için Allah'ın izniyle bu asırda büyük olaylar var ama büyük çıkmazlar yoktur. Kördüğüm asla yoktur. Çünkü Allah, hiçbir işini kördüğüm yapmaz.

Büyük ipler, büyük yollar olur Allah'ta, asırlar sürer ama çıkmaz sokak olmaz Allah için, diye iman ediyoruz.

Bu iman bizden önceki nesilleri rahatlattı. Kur'an kursuna gittiğinde de Habbab'a ilk iman dersi böyle verildi.

O da Kur'an kursuna gitmişti. Kâbe'nin dibinde ders almaya gitmişti; duayı öğrenecekti. Dua diye ona bu öğretildi. Bugün de bizim Kur'an diye bu şuuru almamız lazım, Peygamber aleyhisselam dedi diye bu şuuru almamız lazım. Ondan sonrası Rabbimizin rahmetiyle her yeri kuşatacaktır biiznillah.

4

Geçmişi bilmek bugünü bilmektir

Dünya bizden önce de bir peygamberin ismini taşıyan ümmetler barındırdı. Bizden önce filanca ümmet vardı, onların peygamberleri de filancaydı, diyoruz. Yani biz bu dünyada sonuz; ama ilk değiliz.

Elbette bu sözler, kendini ümmet-i Muhammed'in bir parçası görenler içindir. Kendini tek başına Müslümanlığın yegânesi olarak gören için söylenebilecek bir söz yok, söylemeye de gerek yok.

Yeryüzünde bir Kâbe, o Kâbe'nin etrafında dönen müminler var. Bunların hepsi bir bütün olarak Muhammed aleyhisselamın ümmetidir; bunu konuşuyoruz ve bunun için varız. Bu düzeyde bir iman anlayışı olmayan için söz söylemek-tekrar etmek faydalı değil.

Kitabımız Kur'an'da, Peygamber aleyhissalatu vesselamın hadis-i şeriflerinde yoğun bir şekilde bizden öncekilerden bilgiler vardır. Şeriatımız onlarınkinden çok önemli oranda farklı, peygamberimiz farklı, yaşam yerimiz farklı. Buna rağmen ibadet kitabımız Kur'an'da bizden önceki ümmetlerden yoğun örnekler var.

Peygamber'imiz sallallahu aleyhi ve sellemin ismiyle veya dolaylı olarak onun 23 yıllık hayatından söz eden ayet 10 ise Kur'an'da, ondan önceki peygamberlerden biri olan Musa aleyhisselam 100'dür, İsa aleyhisselam 80'dir. Nerdeyse on kat fazla bilgi var Kur'an'ımızda ve hadis-i şeriflerde, eski ümmetler ve peygamberlerden. Geçmiş peygamberlerin Kur'an'da zikredilen kıssalarının toplamı, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellemin üzerinden anlatılan şeylerin yüz katıdır belki.

Neden?

Çünkü Âdem aleyhisselamdan bugüne kadar gelen bütün peygamberler, Allah'ı anlatmak, cenneti-cehennemi öğretmek için geldiler; gaye aynıdır.

Geçmişi bilmeyenler, geçmişin onlara yüklediği yükü de tahmin edemezler. Bu sebeple bugün, bizden önceki ümmetlerin tevhit üzerindeki serüvenini, kulluk etrafındaki geçmişlerini en azından Kur'an'ın anlattığı yüzeysel bilgiler kadar bilmek zorundayız. Biraz daha ilerleyip insanlarda -mesela- putçuluğun nasıl başladığını, bir şeytan projesi olarak insanlar ve

Müslümanlar'ın içine nasıl girdiğini Kur'an ve hadisler, sonra da insan psikolojisi ve toplum sosyolojisi üzerinden incelemeliyiz -ki değişik versiyonlarıyla putçuluk, herhangi bir zamanda insanların karşısına yeniden çıkmasın.

Çünkü dün putçuluk icat eden İblis, bugün aynı heyecanla görevinin başındadır. Bilgisayarın geliştiğini, internetin her eve girdiğini bildiği için "çamurdan yapın putları" demiyor. Cep telefonu diye bir put çıkarıyor. Bu da çok önemlidir diye inandırıyor insanları ve o 'çok önemli şey' namazdan alıkoyuyor. Ebu Cehil'in Lat ve Uzza'sı da kulluktan alıkoyuyordu. Cep telefonu -hele akıllı telefonu- bulsaydı o taşlarla uğraşmazdı Ebu Cehil. Çünkü tapınacağı çok daha güzel resimler üretirdi telefondan. Dünü bilmek bugünü yaşamanın şartıdır.

Geçmiş ümmetlerden ders almayanlar, onları bataklığa çeken İblis'in tuzağına mahkûmdurlar. Bir hakikat bu. Geçmişe dair bu tefekkür için çok fazla bilgimiz yok elimizde. Ama iki milletin, Yahudiler ve Hıristıyanlar'ın geçmişi hakkında Kur'an'ımızda yüzlerce ayet, binlerce de hadis-i şerif var.

Bizden asla memnun olmayacaklar

Geçmiş ümmetleri Kur'an'ın dilinden tanırsak hem ne olmamamız gerektiğini anlamış oluruz -bu çok büyük bir gaye- hem de bugün Yahudi tuzağı veya Hıristiyanlar'ın birleşip oluşturduğu herhangi bir sisteme karşı duruş ve kendimizi koruyuş, ümmet olarak var olma mücadelemiz için en büyük yatırımı yapmış oluruz.

Eğer Kur'an,وَلَنْ تَرْضَى عَنْكَ الْيَهُودُ وَلَا النَّصَارَى "Yahudiler ve Hıristiyanlar'ı asla memnun edemezsin ey Peygamber" dediyse, biz bunu siyasette, ticarette, sosyal ilişkilerde Allah'tan bize gelmiş bir ölçü olarak kabul ederiz. Filan toplantı çok iyi geçti diye aldanmayız, bu onların İblisliğidir, deriz. Bu ayeti rafa kaldırırsak ya da mezarlarda, ramazanlarda okur da toplantı tutanaklarının başında hatırlamazsak hafif tebessümleri veya bir kola ikramı pes etmemiz için yeter. Bal ikram etse zehirdir o!

Çünkü Rabbim, Yahudilik ve Hıristiyanlık karakterini muhafaza ettikleri sürece, insan ortak paydasına gelmedikleri sürece, din düşmanlıklarıyla bir zeminde bulundukları sürece onlarla ilişki kurmanın ve o ilişkinin de menfaat oluşturmasının mümkün olmadığını söylüyor. "Âmentü billah" diyorsak ve Allah'a da imanımız varsa Bakara suresindeki bu ayeti bir yere koymamız lazım.

Peygamber zamanındaki Yahudi ve Hıristiyanlar öyleydi, diyenin de dili kopsun. Bir kere ayet, geniş zamanla geliyor.وَلَن takısı geniş zaman içindir.

İkincisi; o zamanda Kureyşliler'den bile ödü patlayacak kadar ödlek durumdaydı hem Yahudiler hem Hıristiyanlar. Allah, buna rağmen "senden memnun olmayacaklar" buyuruyor.

Bakara suresi indiğinde Yahudiler sığınmacı durumdaydılar Medine'de. Sığınırken bile "senden memnun olmayacaklar" buyurulanlar sonraları birleştirilmiş milletlerin, Dünya Bankası'nın, IMF'nin, NATO'nun sahibi olduklarında, hatta 50 kadar adı Müslüman ülkenin yöneticilerini istedikleri zaman indirip bindirecek kudrete sahip olduklarında güya parlamentolarında yüzlerce kişi toplanıp ülke menfaati için bir karar alacakları zaman kendi halklarından önce Batı'nın küsüp küsmeyeceğini düşünecek zafiyetteki insanları kullanma iktidarında iken mi bu ayet "Peygamber zamanındaki Yahudiler için geçerlidir" diyeceğiz! Mümin basiretli olur.

Filan ayete göre şu insan kâfir midir Müslüman mı diye birbirimizi itham ederken bir sürü tehlikeye giriyoruz da Kur'an'ın bu kadar açık seçik ayetlerini neden rehber edinmiyoruz?

Kur'an'ımız ve hadis-i şeriflerden bize intikal eden, yoğunluğu Yahudiler ve Hıristiyanlar üzerinde olan bilgileri, bu bilgilerden Yahudiler ve Hıristiyanlar hakkındaki temel dinamikleri yakaladığımız zaman Allah'ın izniyle bu ümmet, kendi stratejisini de ciddi şekilde belirleyebilecek demektir.

Ebu Said el-Hudrî radıyallahu anhın rivayet ettiği, Buharî'de 3456, Müslim'de 2669. hadis-i şerif. Bu hadis-i şerifte Peygamber aleyhissalatu vesselam, ashab-ı kiramı ve ümmetin bütününü ikaz ederek buyuruyor ki: "Sizden öncekilerin yaptıklarını karış karış, adım adım taklit edeceksiniz. Onlar bir keler deliğinden girmiş olsalar siz de gireceksiniz." Sahabe demişler ki: "Ya Resûlallah, bu 'sizden öncekiler' ifadenizden Yahudiler ve Hıristiyanlar'ı mı kastettiniz?" Buyurmuş ki Efendimiz: "Ya kim?"

Buharî ve Müslim, asla Kur'an değildir; ama ondan sonraki bir numaradırlar. Buharî ve Müslim'in herhangi bir sözü ayet gibi değildir; ama ayetlerden sonraki en güçlü bilgi kaynaklarımızdır.

Yılbaşlarında yoğun olarak dinlediğimiz bir hadistir bu. Yılbaşını Hıristiyanlar kutluyor, biz kutlamayalım diye okunur. Hadise bir bakıma yazık edilmiş şekillerden biridir. Yılbaşı hadisi gibi algılanıyor. Hâlbuki otuz sene geçse otuz yılbaşı gelir; ama bir ülkenin bir gününde milyarlarca kere Batı kültürü taklidi yapılan eylem var. Zihin jimnastiği bile Yahudi ve Hıristiyan'a göre yapılıyor olduktan sonra yılbaşının nesiyle mücadele ediyoruz? Derenin başı çamurlu akıyor, biz musluk mu temizleyeceğiz?

Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem ne muhteşem bir örnek veriyor; "keler deliğinden girseler siz de gireceksiniz." Keler, kuyruğu kendinden uzun, kertenkele gibi bir hayvan. İnsan, kelerin girdiği delikten giremez. Ama bir Yahudi oradan girmeye çalışıyorsa Müslüman da girmeye çalışacak, derken ne kadar yoğun bir kör taklit içinde olunacağını, bunun özünün de Yahudiler ve Hıristiyanlar ekseninde döneceğini buyurmuş oluyor.

"Sizden öncekileri karış karış, adım adım takip edeceksiniz." Allahuekber! Ne büyük mucize!

Keşke hoca efendiler, elli seneden beri sadece yılbaşı hadisi olarak algılamasalardı da bir kültür emperyalizminin Müslümanlar'ı nasıl işgal edeceğini anlamak için kullansalardı bu hadisi.

İnsanların Kur'an tefsiri, tasavvuf ilmi, fıkıh, hatta hadis ilmi öğrenip, doktora için İngiltere'ye, Hollanda'ya, Amerika'ya; hocalarının büyük bölümü papaz ve hahamlardan oluşan yerlere gideceklerini söylemiş sanki. Keler deliği budur herhâlde. Bir haham, İslam tasavvufu hakkında temiz bir kalple ne bilebilir, hadis hakkında hangi şeytanlığı yapmaz ki de 25 yaşında Müslüman bir öğrenci on sene kalacak İngiltere'de ve emperyalist, vahşi ırk İngiliz'in diliyle Resûlullah'ın hadislerini öğrenecek? Doktor olacak, gelip Ezher'de ders verecek. Ve Ezher'de, icazeti Ebu Hureyre'ye dayanan yüzlerce âlimden de daha değerli olacak… Bu yüz senenin yılbaşı toplamından daha berbat bir pozisyondur.

Ama elhamdülillah, ümmetimiz merhum bir ümmettir. Başındaki Peygamberi sayesinde Allah, bu ümmete ebedî bir azap etmeyecektir. وَمَا كَانَ اللهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَأَنتَ فِيهِمْ "Ey Peygamber, sen aralarındayken Allah onlara azap etmez." Evet, kabr-i şerifi Medine'dedir ama müminler olarak bağırlarımız Resûlullah'ı barındırıyor. Bin bir çökmüşlüğümüz ve debelenişimize rağmen evlerimiz, biiznillah, Resûlullah'ı misafir etmek için bekliyor.

Eğer bu ümmetin laiklik cenderesinden 80 senedir geçen müminleri, bunca büyük işkenceler ve nesiller boyu süren zulümlere rağmen -erkekleri demiyorum- kızları bile "Bu Buharî hadisidir, Tirmizî'ye göre daha kıymetlidir…" diyebiliyorlarsa, "bu boncuk bu oyadan daha güzeldir" diyen milyonlarca kızın karşısına tek başına, "Buharî, Ebu Davud'dan daha kuvvetli bir muhaddistir, çünkü onun sikalığı öbürünün sikalığından daha güçlüdür" diyorlarsa… وَأَنْتَ فِيهِمْ Resûlullah içimizde demektir!

Genç kızların çeyiz biriktirir gibi hadis ezberlediği bir dünyada küfür galip gelemeyecektir Allah'ın izniyle. Küfrün önü tıkanmıştır. Tıkandığı için de kudurmuştur. Mevcut saldırısı tıkandığındandır. Kedi bile, duvarla onu kovalayan arasına sıkıştığında aslan kesiliyor. Müminlerin gencecik delikanlıları, ben kendimi şeriatıma hizmete adamak istiyorum, Buharî-i Şerif'in icazetini alıncaya kadar bütün zevklerden kendimi men ediyorum, dediği sürece Resûlullah galiptir.

Benim Peygamber'im; ona iman edenler, İngiliz papazlarından hadis icazeti almaya gittikleri zaman yüz sene önce, mağlup olmuş, üzülmüş ve boynu bükülmüştü. Şimdi elhamdülillah, onun hanımının ismini taşıyan Hadice'lerin, Ömer'in kızının, Ebu Bekir'in kızının isminin kullanılması, Hafsa denmesi, Sümeyye, Nesibe, Aişe denmesi… çiçeğin karın altından fırladığını ve kara rağmen dünyanın çiçek açtığını gösteriyor.

Rabbimize itimadımızın hududu yoktur. Elbette biz, geçmiş ümmetlerden ders alacağız. Bu ders 300 sene önce hakkıyla alınamadığı için bugün sıkıntılar yaşıyoruz. Lâle festivalleri yapıp bunu da kültür ve medeniyet diye Müslümanlar'a yutturanlar, camilerde Müslümanlar biraz daha eğlensinler diye Enderunlu-müzikli teravihe ses çıkarmadıkları için, bu sünnete aykırıdır, diyen ulema bulunmadığı için ya da öyle diyen Birgivî taşlanıp hücumla kovalandığı için bugün bu hâllere geldik.

Hepimiz ümmet olarak bundan istiğfar ettik. Bugün ise elhamdülillah, bir zamanlar dikilen 'lâle' kadar hafız kız yetişti bu ülkede. Bu bir dönüşümdür. Kanunî Viyana'dan döndükten sonra üç yüz sene yıkımı sürdüyse belki iki yüz elli sene de yeniden canlanma devam edecektir. Ama biz, şimdi Lâle Devri'ndekileri andığımız gibi anılmayacağız. Laiklik fırtınalarına rağmen, Resûlullah'ın hadis-i şeriflerini ve Kur'an'ın ayetlerini yücelten, bunun için gayret eden, bunun için sitem yiyen, diplomayı-ticareti feda eden, müminlerin kahrına katlanarak bir medresede kalan ey iki binli yılların müminleri, Allah size rahmetler etsin ki bugünümüze sebep oldunuz, denecektir biiznillah.

Ve 150 sene sonra biz mezarlarımızda, gökten yağmur gibi rahmetler yağdığını gördüğümüz zaman insanlar bizi, o zamanki bereketli günlerin baba-anneleri olarak hatırlayacaklar. Bugünkü garipliğimize o gün tebessüm edeceğiz. İyi ki garip kalmışız o gün, ölmüş çürümüşüz ama bizim gıda olmamızla Peygamber'imizin sünneti canlanmış, adı yeniden yükselmiş diye insanlık iftihar edecektir.

Geçmiş ümmetlerle çok işimiz var

Biz bugün Resûlullah'ın hadislerini bağrımıza basıyoruz. Alnımıza iz olarak koyuyoruz. İnşallah Rabbimize giderken de Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin bağrına bastığı biricik ümmetinin insanları olacağız.

Bu sebeple; geçmiş ümmetler ve bugün, kelimelerinin kesiştiği yerde çok işimiz var. Bunu anlayamayanlar ya da yalnızca kravat takmakla Müslümanlar'ın Batı'ya çok benzediğini sananlar, öyle sansınlar. Her hâlükârda biz, Ebu Said el-Hudrî'nin bu mübarek hadis-i şerifini, hayatın her alanında eski ümmetlerle muhakkak yüzleşmemiz, onlardan kendimize dersler çıkarmamız gerektiğini anlayacağımız bir vesika olarak saklayacağız.

Kur'an'ın bizi eski ümmetler ve özellikle Yahudiler-Hıristiyanlar hakkında nasıl eğittiğini, eski ümmetlerden çıkaracağımız dersleri hızlıca aktaralım:

Yahudiliğin onlarca dosyası var. Kabahatlerini Kur'an, saymakla bitiremiyor. Ancak bugüne sıçrayan virüsleri üzerinden bize nasıl sirayet edebileceğini, kendimizi nerede himaye etmemiz gerektiğini bilmeliyiz. Mesela onlara bıldırcın indi, bıldırcını reddettiler, "biz pırasa isteriz" dediler. Şu an böyle bir şey yok; ama Yahudilik karakteri açısından birkaç kalem yakalamamız lazım.

Bunların birincisi; Araf suresinin 138. ayeti:

وَجَاوَزْنَا بِبَنِي إِسْرَآئِيلَ الْبَحْرَ فَأَتَوْا عَلَى قَوْمٍ يَعْكُفُونَ عَلَى

وَجَاوَزْنَا بِبَنِي إِسْرَآئِيلَ الْبَحْرَ فَأَتَوْا عَلَى قَوْمٍ يَعْكُفُونَ عَلَى

إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ

Hatırlayınız, Benî İsrail, Musa aleyhisselamın önderliğinde denizden karşıya geçtiler. Deniz yol oldu. Firavun boğuldu. Bu mucizeyi birinden

duymadılar, kendileri gördüler. Ayet, bu sahnenin sonrasını anlatıyor. Başlarında kim var; Musa aleyhisselam. Kelîmullah. Biraz önce ne görmüşlerdi; binlerce asker bulunan bir orduyla onları kovalayan firavun denizde boğuldu, bunlar suyun üstünde yürüdüler. Karşıya geçtiler ve açtılar. Allah önlerine pişmiş bıldırcın gönderdi, nerden geldiğini anlamadılar. Pişmiş helvayı önlerinde buldular.

Sina çölü denen yerde susuz kaldılar, bunun üzerine Musa aleyhisselam âsâsını yere vurdu. Kaç kabileyseler o kadar su pınarı çıktı yerden. Yola devam ederken bir kabileye rastlamışlar, bir taşın önünde secde ediyorlar. Put yani. Ne diyorlar Musa aleyhisselama: اِجْعَلْ لَنَا إِلٰهًا كَمَا لَهُمْ آلِهَةٌ "Adamların ne güzel putu var, bize de bir put yapsana."

Bunun esprisi insanı delirtir! Hadi diyelim, aradan elli-yüz sene geçse de o mucizeleri unutsalar, dedelerimizin anlattığı bir şeydi, mucize olmuş… değil. Dünkü olaylar o mucizeler.

Buradaki konu; nimet nankörlüğü ve başkasının elindekini daha cazip görme hastalığı. Komşusunun tavuğunu kaz görüyor. Üstelik komşusununki yılan! Çünkü put.

Bir Yahudi hastalığı: Kamuoyu ne der?

Rabbimiz bunu niye anlattı bize? Yahudiler'e lanet edin, diye mi? Onlara lanetini Allah yaptı zaten. Bütün melekler ve enbiya lanet ettiler. Bir daha lanete ihtiyaçları yok. Ama bu ümmet de aynı kulaklar, gözler ve biyolojiyle yaratılmış insandan oluşuyor. Batı'nın elindekine imrenebilir ümmet! Onun diploması daha kutsal, parası daha bereketli, evi daha huzurlu olabilir!

Kamuoyu hastalığı, Yahudi hastalığıdır. Karakterli bir insan gibi kendi düşünüp karar verme değil, havaya uyma hastalığı. 'Toplumsal' düşünme. "Evet, bu doğru değil ama herkes böyle yapıyor şimdi." Algı operasyonuna mağlup olma, cihadı sadece insanların bedenleriyle ve silahla yapılacak bir iş gibi görüp, toplumun silahına karşı direnmeyi cihat gördüğün gibi toplumun senin üzerindeki algı operasyonuna karşı direnmeyi de cihat görememek, Yahudi'nin düştüğü bataklıktı.

Bu bataklığı Allah Teâlâ, Araf suresinin 148. ayetinde önümüze koydu. Bir masal konusu olarak değil! Bu ümmetin de direnip cihat edeceği ve eski ümmetlerden ibret aldığı için oraya düşmeyeceği noktalardan biri olarak anlayalım diye:

وَاتَّخَذَ قَوْمُ مُوسَى مِنْ بَعْدِهِ مِنْ حُلِيِّهِمْ عِجْلًا جَسَدًا لَهُ
خُوَارٌ أَلَمْ يَرَوْا أَنَّهُ لَا يُكَلِّمُهُمْ وَلَا يَهْدِيهِمْ سَبِيلًا اتَّخَذُوهُ

وَكَانُوا ظَالِمِينَ

Musa aleyhisselam, Tur-i Sina'ya çıktığı için kavminden bir süre uzak kaldı. Bu arada Samirî diye medyatik bir adam, süs eşyalarından bir buzağı (inek yavrusu) yaptı. Bu buzağın bir ağzı ve arkasında deliği vardı. Rüzgâr ağzından girdiğinde ıslığa benzer ses çıkarıyordu. Büyük bir düdük gibi düşünebiliriz.

Kardeşi Harun aleyhisselama bırakıp gitmişti kavmini Musa aleyhisselam. Bir de geldi ki herkes, bu buzağın önünde secde ediyor. Aradan seneler geçmedi. Musa aleyhisselamla namaz kılanlar birden buzağıya tapınmaya başladılar. Tuttu Harun aleyhisselamı sakallarından, "Sana emanet etmedim mi bunları!" dedi. O da "ey anamın oğlu, bırak beni, bunlar söz dinlemeyen bir millet" diye cevapladı.

Allah Teâlâ bunu bize niye ayet olarak anlatıyor? Ben yedi yaşındaydım bu ayeti ezberlediğimde. On binlerce hafız bu ayeti niye ezberliyor? Niye mukabele okuyup sevap kazanmak için başına oturduğumuz Kur'an'ın içinde bu ayet de var? Hikâye mi bu? O zaman için Allah'ın en büyük nimetlerine muhatap olmuş kavim onlardı. Allah Teâlâ ne diyor İsrailoğullarına; "Allah'ın şu nimetlerini bir hatırlayın!" Kimseye vermediğimiz nimetleri verdik size.

En büyük nimetlere sahip oldular ama en büyük nankörlükleri yaptılar. Allah'ı, Musa ve Harun aleyhisselamı bırakıp çamurdan bir buzağının peşine gittiler!

Kardeşlerimi tebessüm ederken görüyorum. Peki bugün bile böyle buzağı gibi heykelcikler yüzünden kaç hoca ve âlim hapiste çürüdü bu topraklarda –gerekli 'saygıyı' göstermedikleri için? Ne cuma namazı kılan insanlar, böyle bir buzağıya, sanat eserine saygı göstermedi diye müdür oldukları okullardaki çocukları sınıflarda bıraktılar. Bu demek ki masal değil! Bu, kıyamete kadar insanlığın temel sorunlarından biridir: Musa'yı bırakıp buzağının peşinden gitmek! Gülünecek konu değil. Kansere gülmek gibi olur bu.

Bir başka konuyu Allah Teâlâ yine Yahudiler'den örneklendiriyor bize. Bu da müthiş bir örnek.

Yahudiler'in temel hastalıklarından biri, her dedikoduyu din hâline getirmektir. Şu kadar senedir Musa aleyhisselamla beraberler, iman ettiler, mucizeler gördüler, Musa aleyhisselam onları firavunun elinden kurtardı, Karun'dan kurtardı… ama kalkıp ne dediler:

وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَى لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّى نَرَى اللَّهَ جَهْرَةً

فَأَخَذَتْكُمُ الصَّاعِقَةُ وَأَنْتُمْ تَنْظُرُونَ

Bu büyük mucizeleri görenler, Musa aleyhisselamın önüne çıktılar, "Biz artık, Allah'ı gözümüzle görmezsek iman etmeyiz" dediler. Bu kadar laiklik değirmeninde öğütülmüş, ilahiyat fakültelerinde Allah Teâlâ'nın esma ve sıfatları hakkında laubalilik yapanlara bir şey diyemiyoruz artık. Veya "inandırıcı bulamıyorum Kur'an ayetlerini" diyenlere.

Bu mucizeleri görenler, "Allah'ı gözümüzle görmezsek iman etmeyiz" dediler ya… biz çok büyük bir risk üzerinde yaşıyoruz. Rabbimiz bunu bize ibret için anlattı.

Maide suresinin 20-25. ayetlerinde bir konuyu anlatıyor Allah Teâlâ. Yine Yahudiler'le ilgili.

Sonsuz nankörlük: Yahudiler

Deniz yarılıp üzerinden geçtikten sonra Yahudiler, Sina çölüne geldiler. Şimdi 'Refah kapısı' denen bölge. Musa aleyhisselam onlara dedi ki: "İleride Kudüs diye bir şehir ve krallık var. Gidelim, biz buranın sahibiyiz deyip onları kovalım ve orada yaşayalım." Çünkü Mısır'a dönmeye korkuyorlar.

Koca bir kavim, bir süre önce onca mucizeyi görmüş kimseler, oturmuşlar, hiçbir şey denmemiş gibi bakmışlar Musa aleyhisselamın yüzüne. 23. ayette bir şey çok enteresandır:

قَالَ رَجُلَانِ مِنَ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمَا ادْخُلُوا

عَلَيْهِمُ الْبَابَ فَإِذَا دَخَلْتُمُوهُ فَإِنَّكُمْ غَالِبُونَ وَعَلَى اللَّهِ

فَتَوَكَّلُوا إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

Rakama dikkat edin, iki kişi demiş ki: Yahu arkadaşlar, etmeyin eylemeyin, Allah bize bu kadar nimet verdi, gelin Musa'nın dediğini yapalım, Allah'a güvenelim!

Ne dediler Musa aleyhisselama: "Sen ve Rabbin, gidin orada savaşın, biz sizi burada bekleriz."

Bunu alay etmek için mi söylediler yoksa gerçekten Musa aleyhisselamı orada bırakmak için mi; bilemiyoruz. Ama şunu biliyoruz ki Musa aleyhisselamın sabrı taştı.

Şöyle dedi:

قَالَ رَبِّ إِنِّي لَا أَمْلِكُ إِلَّا نَفْسِي وَأَخِي فَافْرُقْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ

الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ

"Rabbim, yetti artık, beni bunlardan ayır." Böylece bedduasını yaptı. Allah Teâlâ da "kırk yıl oradan çıkamayacaklar" buyurdu:

قَالَ فَإِنَّهَا مُحَرَّمَةٌ عَلَيْهِمْ أَرْبَعِينَ سَنَةً

"Toprakta sürünüp duracaklar": يَتِيهُونَ فِي الْأَرْضِ

"Sen de fasık milletle meşgul olma ey Musa":

فَلَا تَأْسَ عَلَى الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ

Musa aleyhisselam da ecelinin geldiğini anladı, ey Rabbim dedi, bu fasıklar yüzünden ben Kudüs'e gidemedim, cesedimi oraya götür.

Orada vefat etti Musa aleyhisselam. Allah Teâlâ da toprağa, kaymasını emredip Musa aleyhisselamın cesedini oraya yanaştırdı diye rivayetler var.

Peki, bunu nereye bağlayacağız?

Cennet herkesin, sıratta herkese şefaat garanti; ama gençlere İslam'ı anlatmak hocaların işi! Dine hizmet Diyanet'in görevi, dinle cennete girmek hakkımız! Hak bizim, hizmet Diyanet'in! Elbette Yahudiler'e benzetiyor değilim ama mevcut görüntü bizi ürkütüyor. Maide suresinin bu ayetlerinden dolayı.

Bütün bunlara, Yahudiler ve Hıristiyanlar'la sürtüşmemize ve bu dört ağır tablonun toplumumuzda hissedilen ağır yansımalarına rağmen -elhamdülillah- Resûlullah içimizde canlıdır. Sallallahu aleyhi ve sellem. Sünneti bugün, yüz sene önceye göre daha güçlüdür. Yüz elli sene önce medrese talebelerinin gösterdiği alaka ve ihtimamdan belki daha fazlasını, 17 yaşında taptaze delikanlılar gösteriyorlar Resûlullah'ın sünnetine. Gencecik kızların Resûlullah'tan hadis okumadan önce tatlı tatlı hıçkırık tutturmaları, geleceğin müjdesidir bizim için. Hadis dersine başlıyoruz, evliliğini ne kadar geciktireceksin icazet alabilmek için diye bir genç kıza sorduğunda, "Kıyamete kadar hazırım beklemek için, yeter ki Resûlullah'ın hadislerinden icazet alayım" demesi bir müjdedir. Fecrin yaklaştığını gösteriyor. Kâinattaki zerreler, atomlar, moleküller sayısınca hamd olsun Allah'a.

Yüz sene önce Müslümanlar, Ezher'e rağmen çocuklarını İngiltere'de sünnet öğrenmeye gönderirken bugün hamd olsun ki evlerimiz, sünnet koordine merkezi hâline gelmiştir. Her ev olmasa bile, bir evin bulunması dahi وَأَنْتَ فِيهِمْ kalitesidir Allah'ın izniyle. Bu arada geçmişimize, hatalarımıza da istiğfar ederek tabii.

Olsun, dedelerimizdir bizim, Mısırlılar saygındır, İngiltere'de din öğrendiyseler bu iyidir, diyecek hâlimiz yok. O hatadan istiğfar ediyoruz Rabbim. Evlerimizi dönüştürüp Resûlullah medresesi hâline getiriyoruz. Ashab-ı Suffa yuvaları hâline getiriyoruz, kabul buyur Rabbim diyoruz.

Musa aleyhisselam, "Sen git Rabbinle beraber orada savaş" diyenler yerine şu genç kızlar gibi, şu "Ben Resûlullah'ın sünnetine adanacağım" diyen genç delikanlılar gibi bin kişi bulsaydı, kırk yıl maymunlaşarak çöllerde dolaşmazdı Yahudiler. Musa aleyhisselam da kahrından perişan olmazdı. Nuh aleyhisselam, gemisine koyacak bin genç bulamadı bu dünyada. 82 kişi bulabildi yalnızca.

Bugün ümmetimiz dipdiridir, taptazedir ve ayaktadır. Gelecek vaat etmektedir. Neden?

Bir: Bütün hunharca saldırılara rağmen; coğrafyasıyla, siyasetiyle, kadınlarıyla, gençleriyle, camisiyle vardır.

İki: Kâbe'miz hem Mekke'de hem gönüllerimizde taht kurmuştur. Öyle bir Kâbe'm var ki benim, lâkadderallah, bugün bir depremde veya

bombalamada yıkılsa bile bir milyar mümin, kalbindeki görüntüye bakarak onu yeniden yapacak denli nakşolmuştur içimize.

Üç: Elhamdülillah, okunan ve anlaşılan, uğruna nesiller feda edilmeye hazır olunan Kur'an'ımız elimizdedir. Bir tarihî eser gibi değil; okunuyor ve anlaşılması için mücadele ediliyor. Anneler, çocuklarını henüz doğurmadan önce "Kur'an'a adadım" diye yeminler yapıyorlar.

Böyle bir Kur'an'ı olan ümmet için ölüm fermanı çıkarılabilir mi? Asla!

Dört: Şehadet, cihat, infak, ibadet, tevazu, kıraat, zikir gibi bu ümmeti mukaddes hâle getiren kavramlarımız, yüz sene öncesinden yüz kere daha güçlü şekilde zihinlerimizde canlıdır. Cihadı unutmamış bir ümmetiz. Filistin elimizden gitti, cihat yapamıyoruz diye kadınlar gibi ağlayan koca sakallı ihtiyarlarımız var. Cihadı yapamamanın arı içindeler.

Akdeniz'in ortasında, insanlar öleceklerini bile bile mümin kardeşlerine yardım götürürken bir gemi üzerinde, Musa aleyhisselamın bulamadığı yiğitliği gösteren insanlar varken böyleydi bu gerçek! Cihadımız, şehadetimiz… gençlerin bile arzusu olan bir şehadet var. Evliliğinin birinci haftasında şehit olmak için dua eden, gerdek gecesine girerken eşinin alnına elini koyup "gel, şehitliği Allah ikimize birlikte nasip etsin diye dua edelim" diyen gençlerin bulunduğu ümmet çökemez. Toprağın derinindeki köklerimiz, toprağın üstündeki dal ve budağımızdan milyonlarca kere güçlüdür.

Onlar bizim iki tane dalımızı kestikleri zaman ağacımızı kuruttuklarını zannediyorlar. Ama toprağın altındaki gücümüzü, bizim ta Âdem aleyhisselama kadar uzanan geçmişimizi, cennet soluyan ciğerimizi bilemedikleri için dalımızı kestikçe bizi kuruttuklarını zannediyorlar.

Dinimize ve ümmetimize umudumuz, şu dünyanın güneşin etrafında döndüğüne olan itimadımızdan vallahi daha fazladır. Çünkü dünya, göktaşına çarpar ve bir şey olur, güneş ekseninde dönemeyebilir de benim ümmetim payidar yine de olur Allah'ın izniyle. Dünyanın varlığına itimadımdan fazla, ümmetime itimadım vardır.

Biz ümmet-i Muhammed'iz. Bütün insanlığın hidayeti için varız. Hilafetimizi yeniden getirmek için var olacağız. Belki bana nasip olmayacak; çocuğuma olur, çocuğuma nasip olmazsa torunuma olur. Beşinci torunuma nasip olur! Benim bugünkü hasretimi melekler onların kulaklarına çınlatır. Halifenin ilk yemin töreni yapıldığında da kalkarlar, derler ki; "ey bugünler için çırpınan dedelerimiz, Allah size rahmet etsin. Siz Ashab-ı Kehf gibi, şu an içimizde değilsiniz ama enerjiniz içimizdedir."

İman ediyorum; din Allah'ındır, kullar olarak hepimiz Allah'a aitiz, kararı verecek olan da odur ve o kararını vermiştir: İslam'a ölüm yoktur!

